

บทที่ 4

ผลการศึกษา และการอภิปรายผลการศึกษา

ผลการศึกษา

การศึกษาเรื่อง การปรับตัวของกลุ่มตัวอย่างในทัศนสถานหญิงธนบุรี ผู้ศึกษาได้ขอความอนุเคราะห์จากทัศนสถานหญิงธนบุรี เพื่อส่งแบบสอบถามให้กับกลุ่มตัวอย่างจำนวน 219 ชุด ได้รับแบบสอบถามกลับคืน จำนวน 219 ฉบับ คิดเป็น 100 % จากนั้นได้นำข้อมูลดังกล่าวมาวิเคราะห์ เสนอผลการศึกษาและอภิปรายผลการศึกษา โดยแบ่งการศึกษาออกเป็น 6 ส่วน ดังนี้

ส่วนที่ 1 ข้อมูลปัจจัยด้านภูมิหลัง

ส่วนที่ 2 ข้อมูลปัจจัยด้านการกระทำผิด

ส่วนที่ 3 ข้อมูลปัจจัยด้านสังคม

ส่วนที่ 4 ข้อมูลการปรับตัวของกลุ่มตัวอย่าง

ส่วนที่ 5 ข้อมูลปัญหาและข้อเสนอแนะด้านการปรับตัวของกลุ่มตัวอย่าง

ส่วนที่ 6 ข้อมูลการเปรียบเทียบความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยต่าง ๆ ของกลุ่มตัวอย่างกับการปรับตัวของกลุ่มตัวอย่างในทัศนสถานหญิงธนบุรี

ส่วนที่ 1 ข้อมูลปัจจัยด้านภูมิหลังของกลุ่มตัวอย่าง

การวิเคราะห์ปัจจัยด้านภูมิหลังของกลุ่มตัวอย่างในทัศนสถานหญิงธนบุรี ได้แก่ อายุ สถานภาพสมรส จำนวนบุตร จำนวนสมาชิกในบ้านที่ต้องอุปการะเลี้ยงดู ระดับการศึกษา อาชีพก่อนต้องโทษ ภูมิฐานะก่อนต้องโทษ รายได้ก่อนต้องโทษ โรคประจำตัว อาการเจ็บป่วย หรืออาการทางจิต และการเข้ารับการรักษาพยาบาลในทัศนสถาน

ด้านอายุ

ผลการศึกษาด้านอายุ พบว่า กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่ มีอายุระหว่าง 21-30 ปี คิดเป็นร้อยละ 51.1 รองลงมา มีอายุระหว่าง 31-40 ปี คิดเป็นร้อยละ 30.2 และมีอายุต่ำกว่าหรือเท่ากับ 20 ปี คิดเป็นร้อยละ 8.7 มีจำนวนน้อยที่สุด (ตารางที่ 4.1)

ตารางที่ 4.1

จำนวนและร้อยละของกลุ่มตัวอย่าง จำแนกตามอายุ

อายุ	จำนวน (คน)	ร้อยละ
ต่ำกว่าหรือเท่ากับ 20 ปี	19	8.7
21-30 ปี	112	51.1
31-40 ปี	66	30.2
41 ปีขึ้นไป	22	10.0
รวม	219	100.0

อายุเฉลี่ย (\bar{X}) = 30.17 ปี**ด้านสถานภาพสมรส**

ผลการศึกษาด้านสถานภาพสมรส พบว่า กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่มีสถานภาพโสด คิดเป็นร้อยละ 31.5 รองลงมา มีสถานภาพอยู่ด้วยกัน คิดเป็นร้อยละ 24.7 และมีสถานภาพสมรส คิดเป็นร้อยละ 10.4 มีจำนวนน้อยที่สุด (ตารางที่ 4.2)

ตารางที่ 4.2

จำนวนและร้อยละของกลุ่มตัวอย่าง จำแนกตามสถานภาพสมรส

สถานภาพสมรส	จำนวน (คน)	ร้อยละ
โสด	69	31.5
หย่าร้าง, หม้าย	35	16.0
แยกกันอยู่	38	17.4
สมรส	23	10.4
อยู่ด้วยกัน	54	24.7
รวม	219	100.0

จากตารางที่ 4.2 เพื่อความเหมาะสมในการวิเคราะห์เปรียบเทียบความสัมพันธ์ระหว่างสถานภาพสมรสกับการปรับตัวในทัศนสถานของกลุ่มตัวอย่าง ผู้ศึกษาจึงแบ่งกลุ่ม

ตัวอย่างออกเป็น 3 กลุ่ม คือ กลุ่มตัวอย่างที่มีสถานภาพโสด กลุ่มตัวอย่างที่มีสถานภาพหย่าร้าง/หม้าย/แยกกันอยู่ และกลุ่มตัวอย่างที่มีสถานภาพสมรส เมื่อแบ่งกลุ่มแล้วจะมีลักษณะกล่าวคือ กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่หรือร้อยละ 35.2 มีสถานภาพสมรส รองลงมาร้อยละ 33.3 มีสถานภาพหย่าร้าง/หม้าย/แยกกันอยู่ ในขณะที่ร้อยละ 31.5 มีสถานภาพโสด มีจำนวนน้อยที่สุด (ตารางที่ 4.3)

ตารางที่ 4.3

จำนวนและร้อยละของสถานภาพสมรสของกลุ่มตัวอย่าง
จำแนกเป็นกลุ่ม

สถานภาพสมรส	จำนวน	ร้อยละ
โสด	69	31.5
หย่า หม้าย แยกกันอยู่	73	33.3
สมรส	77	35.2
รวม	219	100.0

ด้านจำนวนบุตร

ผลการศึกษาด้านจำนวนบุตร พบว่า กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่ มีบุตร 1-2 คน คิดเป็นร้อยละ 45.7 รองลงมาไม่มีบุตร คิดเป็นร้อยละ 43.4 และมีบุตร 5 คนขึ้นไป คิดเป็น ร้อยละ 0.5 มีจำนวนน้อยที่สุด (ตารางที่ 4.4)

ตารางที่ 4.4

จำนวนและร้อยละของกลุ่มตัวอย่าง จำแนกตามจำนวนบุตร

จำนวนบุตร	จำนวน (คน)	ร้อยละ
ไม่มีบุตร	95	43.4
มีบุตร 1-2 คน	100	45.7
มีบุตร 3-4 คน	23	10.4
มีบุตร 5 คนขึ้นไป	1	0.5
รวม	219	100.0

จากตารางที่ 4.4 เพื่อความเหมาะสมในการวิเคราะห์เปรียบเทียบความสัมพันธ์ระหว่างจำนวนบุตรกับการปรับตัวในทัศนสถานของกลุ่มตัวอย่าง ผู้ศึกษาจึงแบ่งกลุ่มตัวอย่างออกเป็น 3 กลุ่ม คือ กลุ่มตัวอย่างที่ไม่มีบุตร กลุ่มตัวอย่างที่มีบุตรระหว่าง 1-2 คน และกลุ่มตัวอย่างที่มีบุตรตั้งแต่ 3 คนขึ้นไป เมื่อแบ่งกลุ่มแล้วจะมีลักษณะ กล่าวคือ กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่หรือร้อยละ 45.7 มีบุตรระหว่าง 1-2 คน รองลงมาร้อยละ 43.4 ไม่มีบุตร ในขณะที่ร้อยละ 11.0 มีบุตรตั้งแต่ 3 คนขึ้นไป มีจำนวนน้อยที่สุด (ตารางที่ 4.5)

ตารางที่ 4.5

จำนวนและร้อยละของจำนวนบุตรของกลุ่มตัวอย่าง
จำแนกเป็นกลุ่ม

จำนวนบุตร	จำนวน	ร้อยละ
ไม่มีบุตร	95	43.4
ระหว่าง 1-2 คน	100	45.7
ตั้งแต่ 3 คนขึ้นไป	24	11.0
รวม	219	100.0

ด้านจำนวนสมาชิกบ้านที่ต้องอุปการะ

ผลการศึกษาด้านจำนวนสมาชิกในบ้านที่ต้องอุปการะเลี้ยงดู พบว่า กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่มีสมาชิกที่ต้องอุปการะเลี้ยงดู 4-6 คน คิดเป็นร้อยละ 37.9 รองลงมาจำนวน 1-3 คน คิดเป็นร้อยละ 37.4 และจำนวน 7 คนขึ้นไป คิดเป็นร้อยละ 4.2 มีจำนวนน้อยที่สุด (ตารางที่ 4.6)

ตารางที่ 4.6

จำนวนและร้อยละของกลุ่มตัวอย่าง จำแนกตามจำนวนสมาชิก
ในบ้านที่ต้องอุปการะเลี้ยงดู

จำนวนสมาชิกในบ้าน ที่ต้องอุปการะเลี้ยงดู	จำนวน (คน)	ร้อยละ
ไม่มี	45	20.5
1-3 คน	82	37.4
4-6 คน	83	37.9
7 คนขึ้นไป	9	4.2
รวม	219	100.0

จากตารางที่ 4.6 เพื่อความเหมาะสมในการวิเคราะห์เปรียบเทียบความสัมพันธ์ระหว่างจำนวนสมาชิกในบ้านที่ต้องอุปการะเลี้ยงดู กับการปรับตัวในทัศนสถานของกลุ่มตัวอย่าง ผู้ศึกษาจึงแบ่งกลุ่มตัวอย่างออกเป็น 3 กลุ่ม คือ กลุ่มตัวอย่างไม่มีสมาชิกในบ้านที่ต้องอุปการะเลี้ยงดู กลุ่มตัวอย่างมีสมาชิกในบ้านที่ต้องอุปการะเลี้ยงดูระหว่าง 1-3 คน และกลุ่มตัวอย่างที่มีสมาชิกในบ้านที่ต้องอุปการะเลี้ยงดูมากกว่า 3 คนขึ้นไป เมื่อแบ่งกลุ่มแล้วจะมีลักษณะกล่าวคือ กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่หรือร้อยละ 42.0 มีสมาชิกในบ้านที่ต้องอุปการะเลี้ยงดูมากกว่า 3 คนขึ้นไป รองลงมาร้อยละ 37.4 มีสมาชิกในบ้านที่ต้องอุปการะเลี้ยงดูระหว่าง 1-3 คน ในขณะที่ ร้อยละ 20.5 ไม่มีสมาชิกในบ้านที่ต้องอุปการะเลี้ยงดู มีจำนวนน้อยที่สุด (ตารางที่ 4.7)

ตารางที่ 4.7

จำนวนและร้อยละของจำนวนสมาชิกในบ้านที่ต้องอุปการะเลี้ยงดู
ของกลุ่มตัวอย่าง จำแนกเป็นกลุ่ม

จำนวนสมาชิกในบ้านที่ต้องอุปการะเลี้ยงดู	จำนวน	ร้อยละ
ไม่มี	45	20.5
ระหว่าง 1 – 3 คน	82	37.4
มากกว่า 3 คนขึ้นไป	92	42.0
รวม	219	100.0

ด้านระดับการศึกษา

ผลการศึกษาด้านระดับการศึกษา พบว่า กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่มีระดับการศึกษา
มัธยมศึกษา คิดเป็นร้อยละ 42.5 รองลงมา มีระดับการศึกษาประถมศึกษา คิดเป็นร้อยละ 26.9
และมีระดับการศึกษาปริญญาตรี คิดเป็นร้อยละ 6.4 มีจำนวนน้อยที่สุด (ตารางที่ 4.8)

ตารางที่ 4.8

จำนวนและร้อยละของกลุ่มตัวอย่าง จำแนกตามระดับการศึกษา

ระดับการศึกษา	จำนวน (คน)	ร้อยละ
ไม่ได้ศึกษา	17	7.8
ประถมศึกษา	59	26.9
มัธยมศึกษา	93	42.5
ปวช.	21	9.6
ปวส.	15	6.8
ปริญญาตรี	14	6.4
สูงกว่าปริญญาตรี	-	-
รวม	219	100.0

จากตารางที่ 4.8 เพื่อความเหมาะสมในการวิเคราะห์เปรียบเทียบความสัมพันธ์ระหว่างระดับการศึกษากับการปรับตัวในทัศนสถานของกลุ่มตัวอย่าง ผู้ศึกษาจึงแบ่งกลุ่มตัวอย่างออกเป็น 4 กลุ่ม คือ กลุ่มที่ไม่มีการศึกษา กลุ่มที่มีการศึกษาระดับประถมศึกษา/มัธยมศึกษา กลุ่มที่มีการศึกษาระดับปวช./ปวส. และกลุ่มที่มีการศึกษาระดับปริญญาตรี เมื่อแบ่งกลุ่มแล้วจะมีลักษณะ กล่าวคือ กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่หรือร้อยละ 69.4 มีการศึกษาระดับประถมศึกษา/มัธยมศึกษา รองลงมาร้อยละ 16.4 มีการศึกษาระดับปวช./ปวส. ในขณะที่ร้อยละ 6.4 มีการศึกษาระดับปริญญาตรี มีจำนวนน้อยที่สุด (ตารางที่ 4.9)

ตารางที่ 4.9

จำนวนและร้อยละของระดับการศึกษาของกลุ่มตัวอย่าง
จำแนกเป็นกลุ่ม

ระดับการศึกษา	จำนวน	ร้อยละ
ไม่มีการศึกษา	17	7.8
ประถมศึกษา / มัธยมศึกษา	152	69.4
ปวช. / ปวส.	36	16.4
ปริญญาตรี	14	6.4
รวม	219	100.0

ด้านอาชีพก่อนต้องโทษ

ผลการศึกษาด้านอาชีพก่อนต้องโทษ พบว่า กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่มีอาชีพค้าขาย คิดเป็นร้อยละ 32.4 รองลงมามีอาชีพรับจ้างทั่วไป คิดเป็นร้อยละ 30.6 และมีอาชีพเกษตรกรรม คิดเป็นร้อยละ 0.9 มีจำนวนน้อยที่สุด (ตารางที่ 10)

ตารางที่ 4.10
จำนวนและร้อยละด้านภูมิลำเนาของกลุ่มตัวอย่าง
จำแนกตามอาชีพก่อนตั้งโทษ

อาชีพก่อนตั้งโทษ	จำนวน (คน)	ร้อยละ
รับราชการ/รัฐวิสาหกิจ	6	2.7
เกษตรกรรวม	2	0.9
อาชีพอิสระ/เจ้าของกิจการ	31	14.2
รับจ้างทั่วไป	67	30.6
พนักงานบริษัท/ห้างร้าน/เอกชน	24	11.0
นักเรียน นักศึกษา	9	4.1
ค้าขาย	71	32.4
อื่น ๆ (แม่บ้าน)	9	4.1
รวม	219	100.0

จากตารางที่ 4.10 เพื่อความเหมาะสมในการวิเคราะห์เปรียบเทียบความสัมพันธ์ระหว่างอาชีพก่อนตั้งโทษกับการปรับตัวในทัศนสถานของกลุ่มตัวอย่าง ผู้ศึกษาจึงแบ่งกลุ่มตัวอย่างออกเป็น 4 กลุ่ม คือ กลุ่มที่มีอาชีพรับราชการ/พนักงานบริษัท กลุ่มที่มีอาชีพเกษตรกร/อิสระ/ค้าขาย กลุ่มที่มีอาชีพรับจ้างทั่วไป/แม่บ้าน และกลุ่มที่เป็นนักศึกษา เมื่อแบ่งกลุ่มแล้วจะมีลักษณะ คือ กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่หรือร้อยละ 47.5 มีอาชีพเกษตรกร/อิสระ/ค้าขาย รองลงมาร้อยละ 34.7 มีอาชีพรับจ้างทั่วไป/แม่บ้าน ในขณะที่ร้อยละ 4.1 เป็นนักศึกษา มีจำนวนน้อยที่สุด (ตารางที่ 4.11)

ตารางที่ 4.11
จำนวนและร้อยละของอาชีพก่อนต้องโทษของกลุ่มตัวอย่าง
จำแนกเป็นกลุ่ม

อาชีพก่อนต้องโทษ	จำนวน	ร้อยละ
รับราชการ/พนักงานบริษัท	30	13.7
เกษตรกรรม/อิสระ/ค้าขาย	104	47.5
รับจ้างทั่วไป/แม่บ้าน	76	34.7
นักศึกษา	9	4.1
รวม	219	100.0

ด้านภูมิลำเนา ก่อนต้องโทษ

ผลการศึกษาด้านภูมิลำเนา ก่อนต้องโทษ พบว่า กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่มีภูมิลำเนาอยู่ในกรุงเทพฯ คิดเป็นร้อยละ 83.1 และมีภูมิลำเนาอยู่ต่างจังหวัด คิดเป็นร้อยละ 16.9 (ตารางที่ 4.12)

ตารางที่ 4.12
จำนวนและร้อยละด้านภูมิลำเนาหลังของกลุ่มตัวอย่าง
จำแนกตามภูมิลำเนา ก่อนต้องโทษ

ภูมิลำเนา ก่อนต้องโทษ	จำนวน (คน)	ร้อยละ
กรุงเทพฯและปริมณฑล	182	83.1
ต่างจังหวัด	37	16.9
รวม	219	100.0

ด้านรายได้ ก่อนต้องโทษ

ผลการศึกษาด้านรายได้ ก่อนต้องโทษ พบว่า กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่มีรายได้ก่อนต้องโทษ 5,001-10,000 บาท คิดเป็นร้อยละ 42.0 รองลงมา มีรายได้ ตั้งแต่ 10,001-15,000 บาท คิดเป็นร้อยละ 26.5 และไม่มีรายได้ คิดเป็นร้อยละ 6.8 มีจำนวนน้อยที่สุด (ตารางที่ 4.13)

ตารางที่ 4.13
จำนวนและร้อยละด้านภูมิหลังของกลุ่มตัวอย่าง
จำแนกตามรายได้ก่อนต้องโทษ

รายได้ก่อนต้องโทษ	จำนวน (คน)	ร้อยละ
ไม่มีรายได้	15	6.8
ต่ำกว่า 5,000 บาท	38	17.3
ตั้งแต่ 5,001-10,000 บาท	92	42.0
ตั้งแต่ 10,001-15,000 บาท	58	26.5
มากกว่า 15,000 บาท	16	7.3
รวม	219	100.0

จากตารางที่ 4.13 เพื่อความเหมาะสมในการวิเคราะห์เปรียบเทียบความสัมพันธ์ระหว่างรายได้ก่อนต้องโทษกับการปรับตัวในทัศนสถานของกลุ่มตัวอย่าง ผู้ศึกษาจึงแบ่งกลุ่มตัวอย่างออกเป็น 3 กลุ่ม คือ กลุ่มที่ไม่มีรายได้ กลุ่มที่มีรายได้ต่ำกว่า 10,000 บาท กลุ่มที่มีรายได้มากกว่า 10,000 บาทขึ้นไป เมื่อแบ่งกลุ่มแล้วจะมีลักษณะ กล่าวคือ กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่หรือร้อยละ 59.4 มีรายได้ต่ำกว่า 10,000 บาท รองลงมาร้อยละ 33.8 มีรายได้มากกว่า 10,000 บาทขึ้นไป ในขณะที่ร้อยละ 6.8 ไม่มีรายได้น้อยที่สุด (ตารางที่ 4.14)

ตารางที่ 4.14
จำนวนและร้อยละของรายได้ก่อนต้องโทษของกลุ่มตัวอย่าง
จำแนกเป็นกลุ่ม

รายได้ก่อนต้องโทษ	จำนวน	ร้อยละ
ไม่มีรายได้	15	6.8
ต่ำกว่า 10,000 บาท	130	59.4
ตั้งแต่ 10,000 บาทขึ้นไป	74	33.8
รวม	219	100.0

ด้านโรคประจำตัว

ผลการศึกษาด้านโรคประจำตัวของกลุ่มตัวอย่าง พบว่า กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่ไม่มีโรคประจำตัว คิดเป็นร้อยละ 89.0 และมีโรคประจำตัว คิดเป็นร้อยละ 11.0 (ตารางที่ 4.15)

ตารางที่ 4.15

จำนวนและร้อยละด้านภูมิหลังของกลุ่มตัวอย่าง

จำแนกตามโรคประจำตัว

โรคประจำตัว	จำนวน (คน)	ร้อยละ
ไม่มี	195	89.0
มี (หอบหืด, ภาวะแพ้อาหาร, ความดันโลหิตสูง, ไมเกรน, โรคหัวใจ, ภูมิแพ้, เบาหวาน)	24	11.0
รวม	219	100.0

ด้านอาการเจ็บป่วยหรืออาการทางจิต

ผลการศึกษาด้านอาการเจ็บป่วยหรืออาการทางจิตของกลุ่มตัวอย่าง พบว่า กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่ ไม่มีอาการเจ็บป่วยหรืออาการทางจิตมาก่อน คิดเป็นร้อยละ 96.8 และมีอาการเจ็บป่วยหรืออาการทางจิต คิดเป็นร้อยละ 3.2 (ตารางที่ 16)

ตารางที่ 4.16

จำนวนและร้อยละของกลุ่มตัวอย่าง จำแนกตาม

อาการเจ็บป่วยหรืออาการทางจิต

อาการเจ็บป่วยหรืออาการทางจิต	จำนวน (คน)	ร้อยละ
ไม่มี	212	96.8
มี (แต่ไม่ระบุ)	7	3.2
รวม	219	100.0

ด้านการเข้ารับการรักษาพยาบาลในทันตสถาน

ผลการศึกษาด้านการเข้ารับการรักษาพยาบาลในทันตสถาน พบว่า กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่ไม่เคยเข้ารับการรักษาพยาบาลในทันตสถาน คิดเป็นร้อยละ 55.3 รองลงมาเข้ารับการรักษาพยาบาลบางครั้ง คิดเป็นร้อยละ 37.4 และเข้ารับการรักษาเป็นประจำ คิดเป็นร้อยละ 2.3 มีจำนวนน้อยที่สุด (ตารางที่ 4.17)

ตารางที่ 4.17

จำนวนและร้อยละของกลุ่มตัวอย่าง จำแนกตาม
การเข้ารับการรักษาพยาบาลในทันตสถาน

การเข้ารับการรักษาพยาบาล ในทันตสถาน	จำนวน (คน)	ร้อยละ
ไม่เคย	121	55.3
บางครั้ง	82	37.4
ค่อนข้างบ่อย	11	5.0
เป็นประจำ	5	2.3
รวม	219	100.0

จากตารางที่ 4.17 เพื่อความเหมาะสมในการวิเคราะห์เปรียบเทียบความสัมพันธ์ระหว่างการเข้ารับการรักษาพยาบาลกับการปรับตัวในทันตสถานของกลุ่มตัวอย่าง ผู้ศึกษาจึงแบ่งกลุ่มตัวอย่างออกเป็น 3 กลุ่ม คือ กลุ่มที่ไม่เคยเข้ารับการรักษาพยาบาลในทันตสถาน กลุ่มที่เข้ารับการรักษาพยาบาลในทันตสถานบางครั้ง และกลุ่มที่เข้ารับการรักษาพยาบาลในทันตสถานเป็นประจำ เมื่อแบ่งกลุ่มแล้วมีลักษณะ กล่าวคือ กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่หรือร้อยละ 55.3 ไม่เคยเข้ารับการรักษาพยาบาลในทันตสถาน รองลงมาร้อยละ 37.4 เข้ารับการรักษาพยาบาลในทันตสถานบางครั้ง ในขณะที่ร้อยละ 7.3 เข้ารับการรักษาพยาบาลในทันตสถานเป็นประจำ มีจำนวนน้อยที่สุด (ตารางที่ 4.18)

ตารางที่ 4.18

จำนวนและร้อยละของการเข้ารับการรักษาพยาบาลในทัณฑสถาน
ของกลุ่มตัวอย่าง จำแนกเป็นกลุ่ม

การเข้ารับการรักษาพยาบาลในทัณฑสถาน	จำนวน	ร้อยละ
ไม่เคย	121	55.3
บางครั้ง	82	37.4
เป็นประจำ	16	7.3
รวม	219	100.0

ส่วนที่ 2 ปัจจัยด้านการกระทำผิดของกลุ่มตัวอย่าง

ปัจจัยด้านการกระทำผิดของกลุ่มตัวอย่างในทัณฑสถานหญิงธนบุรี ได้แก่ คดีที่ถูกจับกุม การกำหนดโทษ สถานะทางคดี ระยะเวลาที่อยู่ในเรือนจำ ความหวาดวิตกเกี่ยวกับคดี การยอมรับในกระบวนการยุติธรรม ดังนี้

ด้านคดีที่ถูกจับกุม

ผลการศึกษาด้านคดีที่ถูกจับกุม พบว่า กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่ถูกจับกุมคดีพระราชบัญญัติยาเสพติด คิดเป็นร้อยละ 63.5 รองลงมาคดีเกี่ยวกับทรัพย์สิน คิดเป็นร้อยละ 21.9 และคดีความผิดต่อชีวิต คิดเป็นร้อยละ 3.2 มีจำนวนน้อยที่สุด (ตารางที่ 4.19)

ตารางที่ 4.19

จำนวนและร้อยละของกลุ่มตัวอย่าง จำแนกตามคดีที่ถูกจับกุม

คดีที่ถูกจับกุม	จำนวน (คน)	ร้อยละ
ความผิดเกี่ยวกับทรัพย์สิน	48	21.9
ความผิดต่อร่างกาย	19	8.7
ความผิดต่อชีวิต	7	3.2
พระราชบัญญัติยาเสพติด	139	63.5
อื่น ๆ (พระราชบัญญัติการพนัน, หvey)	6	2.7
รวม	219	100.0

จากตารางที่ 4.19 เพื่อความเหมาะสมในการวิเคราะห์เปรียบเทียบความสัมพันธ์ระหว่างคดีที่ถูกจับกุมกับการปรับตัวในทัศนสถานของกลุ่มตัวอย่าง ผู้ศึกษาจึงแบ่งกลุ่มตัวอย่างออกเป็น 2 กลุ่ม คือ กลุ่มที่มีคดีทั่วไป และกลุ่มที่มีคดีพระราชบัญญัติยาเสพติด เมื่อแบ่งกลุ่มแล้วจะมีลักษณะ กล่าวคือ กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่หรือร้อยละ 63.5 เป็นคดีพระราชบัญญัติยาเสพติด และร้อยละ 36.5 เป็นคดีทั่วไป มีจำนวนน้อยที่สุด (ตารางที่ 4.20)

ตารางที่ 4.20

จำนวนและร้อยละของคดีที่ถูกจับกุมของกลุ่มตัวอย่าง จำแนกเป็นกลุ่ม

คดีที่ถูกจับกุม	จำนวน	ร้อยละ
คดีทั่วไป	80	36.5
คดีพระราชบัญญัติยาเสพติด	139	63.5
รวม	219	100.0

ด้านกำหนดโทษ

ผลการศึกษาด้านกำหนดโทษของกลุ่มตัวอย่าง พบว่า กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่มีกำหนดโทษ 6-10 ปี คิดเป็นร้อยละ 59.4 รองลงมา มีกำหนดโทษน้อยกว่า 1 ปี คิดเป็น ร้อยละ 30.1 และมีกำหนดโทษมากกว่า 10 ปี ขึ้นไป คิดเป็นร้อยละ 3.7 มีจำนวนน้อยที่สุด (ตารางที่ 4.21)

ตารางที่ 4.21

จำนวนและร้อยละของกลุ่มตัวอย่าง จำแนกตามกำหนดโทษ

กำหนดโทษ	จำนวน (คน)	ร้อยละ
น้อยกว่า 1 ปี	66	30.1
1-5 ปี	15	6.8
6-10 ปี	130	59.4
มากกว่า 10 ปี ขึ้นไป	8	3.7
รวม	219	100.0

จากตารางที่ 4.21 เพื่อความเหมาะสมในการวิเคราะห์เปรียบเทียบความสัมพันธ์ระหว่างกำหนดโทษกับการปรับตัวในทัณฑสถานของกลุ่มตัวอย่าง ผู้ศึกษาจึงแบ่งกลุ่มตัวอย่างออกเป็น 3 กลุ่ม คือ กลุ่มที่มีกำหนดโทษต่ำกว่า 1 ปี กลุ่มที่มีกำหนดโทษระหว่าง 1-10 ปี และกลุ่มที่มีกำหนดโทษตั้งแต่ 10 ปีขึ้นไป เมื่อแบ่งกลุ่มแล้วจะมีลักษณะ กล่าวคือ กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่หรือร้อยละ 66.2 มีกำหนดโทษระหว่าง 1-10 ปี รองลงมาร้อยละ 30.1 มีกำหนดโทษต่ำกว่า 1 ปี และกลุ่มที่มีกำหนดโทษตั้งแต่ 10 ปีขึ้นไป มีจำนวนน้อยที่สุด (ตารางที่ 4.22)

ตารางที่ 4.22

จำนวนและร้อยละของกำหนดโทษของกลุ่มตัวอย่าง
จำแนกตามกลุ่ม

กำหนดโทษ	จำนวน (คน)	ร้อยละ
ต่ำกว่า 1 ปี	66	30.1
ระหว่าง 1-10 ปี	145	66.2
ตั้งแต่ 10 ปีขึ้นไป	8	3.7
รวม	219	100.0

ด้านสถานะทางคดี

ผลการศึกษาด้านสถานะทางคดี พบว่า กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่คดีถึงที่สุด คิดเป็นร้อยละ 51.1 และอยู่ระหว่างดำเนินคดี คิดเป็นร้อยละ 48.9 (ตารางที่ 4.23)

ตารางที่ 4.23

จำนวนและร้อยละของกลุ่มตัวอย่าง จำแนกตามสถานะทางคดี

สถานะทางคดี	จำนวน (คน)	ร้อยละ
คดีถึงที่สุด	112	51.1
ระหว่างดำเนินคดี	107	48.9
รวม	219	100.0

ด้านระยะเวลาที่อยู่ในเรือนจำ

ผลการศึกษาด้านระยะเวลาอยู่ในเรือนจำ พบว่า กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่มีระยะเวลาอยู่ในเรือนจำประมาณ 6 เดือน คิดเป็นร้อยละ 85.4 รองลงมา มีระยะเวลาอยู่ในเรือนจำประมาณ 12 เดือน คิดเป็นร้อยละ 7.8 ในขณะที่ร้อยละ 6.8 มีระยะเวลาอยู่ในเรือนจำระหว่าง 7-11 เดือน มีจำนวนน้อยที่สุด (ตารางที่ 4.24)

ตารางที่ 4.24

จำนวนและร้อยละของกลุ่มตัวอย่าง จำแนกตาม
ระยะเวลาอยู่ในเรือนจำ

ระยะเวลาอยู่ในเรือนจำ	จำนวน (คน)	ร้อยละ
6 เดือน	187	85.4
7-11 เดือน	15	6.8
12 เดือน / 1 ปี	17	7.8
รวม	219	100.0

ด้านความหวาดวิตกเกี่ยวกับคดีความ

ผลการศึกษาด้านความหวาดวิตกเกี่ยวกับคดีของกลุ่มตัวอย่าง พบว่า มีค่าเฉลี่ยรวมเท่ากับ 3.40 แสดงว่ากลุ่มตัวอย่างมีความหวาดวิตกเกี่ยวกับคดีความในระดับปานกลาง เมื่อพิจารณาความหวาดวิตกเกี่ยวกับคดีความของกลุ่มตัวอย่างเป็นรายชื่อ ปราบกฏผลการศึกษา ดังนี้

1. เรื่องความกลัวคดีที่จะทำให้ครอบครัวเดือดร้อน พบว่า กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่ ร้อยละ 34.7 มีความกลัวคดีที่จะทำให้ครอบครัวเดือดร้อนในระดับมาก รองลงมา ร้อยละ 28.3 ความกลัวคดีที่จะทำให้ครอบครัวเดือดร้อนในระดับปานกลาง และร้อยละ 4.6 มีความกลัวคดีที่จะทำให้ครอบครัวเดือดร้อนในระดับน้อยที่สุด
2. เรื่องความกลัวว่าจะแพ้คดี พบว่า กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่ร้อยละ 36.5 มีความกลัวว่าจะแพ้คดีในระดับมาก รองลงมา ร้อยละ 28.8 มีความกลัวว่าจะแพ้คดีในระดับปานกลาง และร้อยละ 4.1 มีความกลัวว่าจะแพ้คดีในระดับน้อยที่สุด
3. เรื่องความกังวลเรื่องเงินที่จะนำมาใช้ในการต่อสู้คดี พบว่า กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่ ร้อยละ 33.3 มีความกังวลเรื่องเงินที่จะนำมาใช้ในการต่อสู้คดีในระดับมาก รองลงมา ร้อยละ 29.7

มีความกังวลเรื่องเงินที่จะนำมาใช้ในการต่อสู้คดีในระดับปานกลาง และร้อยละ 4.6 มีความกังวลเรื่องเงินที่จะนำมาใช้ในการต่อสู้คดีในระดับน้อยที่สุด

4. เรื่องการดำเนินคดีจะเป็นไปด้วยความล่าช้า พบว่า กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่ร้อยละ 47.0 มีความกังวลเกี่ยวกับการดำเนินคดีจะเป็นไปด้วยความล่าช้า ในระดับปานกลาง รองลงมาร้อยละ 26.9 มีความกังวลเกี่ยวกับการดำเนินคดีจะเป็นไปด้วยความล่าช้า ในระดับมาก และร้อยละ 2.3 มีความกังวลเกี่ยวกับการดำเนินคดีจะเป็นไปด้วยความล่าช้าในระดับน้อยที่สุด

5. เรื่องความรู้สึกเบื่อตำรวจเมื่อมาทำการสอบสวนเพิ่มเติม พบว่า กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่ร้อยละ 50.7 มีความรู้สึกเบื่อตำรวจเมื่อมาทำการสอบสวนเพิ่มเติมในระดับปานกลาง รองลงมาร้อยละ 23.3 มีความรู้สึกเบื่อตำรวจเมื่อมาทำการสอบสวนเพิ่มเติมในระดับมาก และร้อยละ 3.2 มีความรู้สึกเบื่อตำรวจเมื่อมาทำการสอบสวนเพิ่มเติมในระดับน้อยที่สุด

6. เรื่องความกลัวที่จะไม่ได้รับความเป็นธรรมจากการตัดสินคดี พบว่า กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่ร้อยละ 46.1 มีความกลัวที่จะไม่ได้รับความเป็นธรรมจากการตัดสินคดีในระดับปานกลาง รองลงมาร้อยละ 24.7 มีความกลัวที่จะไม่ได้รับความเป็นธรรมจากการตัดสินคดีในระดับมาก และร้อยละ 3.2 มีความกลัวที่จะไม่ได้รับความเป็นธรรมจากการตัดสินคดีในระดับน้อยที่สุด

7. เรื่องความรู้สึกเบื่อเมื่อต้องไปขึ้นศาล พบว่า กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่ร้อยละ 47.0 มีความรู้สึกเบื่อเมื่อต้องไปขึ้นศาลในระดับปานกลาง รองลงมาร้อยละ 20.5 มีความรู้สึกเบื่อเมื่อต้องไปขึ้นศาลในระดับมาก และร้อยละ 8.7 มีความรู้สึกเบื่อเมื่อต้องไปขึ้นศาลในระดับมากที่สุด

8. เรื่องไม่สามารถปรึกษาปัญหาด้านคดีกับใครได้ พบว่า กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่ร้อยละ 48.9 ไม่สามารถปรึกษาปัญหาด้านคดีกับใครได้ในระดับปานกลาง รองลงมาร้อยละ 15.5 ไม่สามารถปรึกษาปัญหาด้านคดีกับใครได้ในระดับน้อย และร้อยละ 10.0 ไม่สามารถปรึกษาปัญหาด้านคดีกับใครได้ในระดับมากที่สุด (ตารางที่ 4.25)

ตารางที่ 4.25
จำนวนและร้อยละของกลุ่มตัวอย่าง จำแนกตาม
ความหวาดวิตกเกี่ยวกับคดีความ

(N = 219)

ความหวาดวิตกเกี่ยวกับคดี	ระดับ						\bar{X}	S.D.
	มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด			
1. ท่านกลัวคดีของท่านจะทำให้ครอบครัวเดือดร้อน	26.5 (58)	34.7 (76)	28.3 (62)	5.9 (13)	4.6 (10)	3.73	1.06	
2. ท่านกลัวว่าท่านจะแพ้คดี	21.5 (47)	36.5 (80)	28.8 (63)	9.1 (20)	4.1 (9)	3.62	1.05	
3. ท่านกังวลเรื่องเงินที่จะนำมาใช้ในการต่อสู้คดี	23.3 (51)	33.3 (73)	29.7 (65)	9.1 (20)	4.6 (10)	3.62	1.08	
4. การดำเนินคดีของท่านเป็นไปด้วยความล่าช้า	14.2 (31)	26.9 (59)	47.0 (103)	9.6 (21)	2.3 (5)	3.41	0.93	
5. ท่านรู้สึกเบื่อตำรวจเมื่อมาทำการสอบสวนเพิ่มเติม	15.1 (33)	23.3 (51)	50.7 (111)	7.8 (17)	3.2 (7)	3.39	0.94	
6. ท่านกลัวว่าท่านจะไม่ได้รับความเป็นธรรมจากการตัดสินคดี	14.2 (31)	24.7 (54)	46.1 (101)	11.9 (26)	3.2 (7)	3.35	0.97	
7. ท่านรู้สึกเบื่อเมื่อต้องไปขึ้นศาล	8.7 (19)	20.5 (45)	47.0 (103)	14.6 (32)	9.1 (20)	3.05	1.03	
8. ท่านไม่สามารถปรึกษาปัญหาด้านคดีของท่านกับใครได้	10.5 (23)	15.1 (33)	48.9 (107)	15.5 (34)	10.0 (22)	3.00	1.06	
ค่าเฉลี่ยรวม						3.40	0.61	

จากตารางที่ 4.25 เพื่อความเหมาะสมในการวิเคราะห์เปรียบเทียบความสัมพันธ์ระหว่างความหวาดวิตกกับการปรับตัวในทัศนสถานของกลุ่มตัวอย่าง ผู้ศึกษาจึงแบ่งกลุ่มตัวอย่างออกเป็น 3 กลุ่ม คือ กลุ่มที่มีความหวาดวิตกเกี่ยวกับคดีความในระดับน้อย กลุ่มที่มีความหวาดวิตกเกี่ยวกับคดีความในระดับปานกลาง และกลุ่มที่มีความหวาดวิตกเกี่ยวกับคดีความในระดับมาก เมื่อแบ่งกลุ่มแล้วมีลักษณะ กล่าวคือ กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่หรือร้อยละ 63.9 มีความหวาดวิตกเกี่ยวกับคดีความในระดับปานกลาง รองลงมาร้อยละ 32.0 มีความหวาดวิตกเกี่ยวกับคดีความในระดับมาก ในขณะที่ร้อยละ 4.1 มีความหวาดวิตกเกี่ยวกับคดีความในระดับน้อย มีจำนวนน้อยที่สุด (ตารางที่ 4.26)

ตารางที่ 4.26
ระดับความหวาดวิตกเกี่ยวกับคดีความของกลุ่มตัวอย่าง

ความหวาดวิตกเกี่ยวกับคดีความ	จำนวน (คน)	ร้อยละ
น้อย	9	4.1
ปานกลาง	140	63.9
มาก	70	32.0
รวม	219	100.0

ด้านการยอมรับในกระบวนการยุติธรรม

การศึกษาด้านการยอมรับในกระบวนการยุติธรรมของกลุ่มตัวอย่าง พบว่า มีค่าเฉลี่ยรวมเท่ากับ 3.23 แสดงว่า กลุ่มตัวอย่างมีการยอมรับในกระบวนการยุติธรรมในระดับปานกลาง และเมื่อพิจารณาการยอมรับในกระบวนการยุติธรรมของกลุ่มตัวอย่างเป็นรายข้อ ปรากฏผลการศึกษา ดังนี้

1. เรื่องการได้รับการปฏิบัติอย่างเป็นธรรมในชั้นของเรือนจำ พบว่า กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่ร้อยละ 46.6 เห็นว่าได้รับการปฏิบัติอย่างเป็นธรรมในชั้นของเรือนจำในระดับปานกลาง รองลงมาร้อยละ 34.7 เห็นว่าได้รับการปฏิบัติอย่างเป็นธรรมในชั้นของเรือนจำในระดับมาก และร้อยละ 2.7 เห็นว่าได้รับการปฏิบัติอย่างเป็นธรรมในชั้นของเรือนจำในระดับน้อยที่สุด
2. เรื่องกระบวนการยุติธรรมได้ตัดสินคดีอย่างเป็นธรรม พบว่า กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่ร้อยละ 55.7 เห็นว่ากระบวนการยุติธรรมได้ตัดสินคดีอย่างเป็นธรรมในระดับปานกลาง

รองลงมาร้อยละ 20.5 เห็นว่ากระบวนการยุติธรรมได้ตัดสินคดีอย่างเป็นธรรมในระดับมาก และร้อยละ 3.2 เห็นว่ากระบวนการยุติธรรมได้ตัดสินคดีอย่างเป็นธรรมในระดับน้อยที่สุด

3. เรื่องยอมรับว่าได้กระทำผิดในคดีจริง พบว่า กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่ร้อยละ 42.9 ยอมรับว่าได้กระทำผิดในคดีจริงในระดับปานกลาง รองลงมาร้อยละ 25.1 ยอมรับว่าได้กระทำผิดในคดีจริงในระดับมาก และร้อยละ 4.6 ยอมรับว่าได้กระทำผิดในคดีจริงในระดับน้อยที่สุด

4. เรื่องความพร้อมที่จะรับโทษทางคดีอาญา พบว่า กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่ร้อยละ 47.9 มีความพร้อมที่จะรับโทษทางคดีอาญาในระดับปานกลาง รองลงมาร้อยละ 24.7 มีความพร้อมที่จะรับโทษทางคดีอาญาในระดับมาก และร้อยละ 5.0 มีความพร้อมที่จะรับโทษทางคดีอาญาในระดับน้อยที่สุด

5. เรื่องการได้รับการพิจารณาคดีอย่างเป็นธรรมในชั้นของศาล พบว่า กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่ร้อยละ 46.6 เห็นว่าได้รับการพิจารณาคดีอย่างเป็นธรรมในชั้นของศาลในระดับปานกลาง รองลงมาร้อยละ 30.1 เห็นว่าได้รับการพิจารณาคดีอย่างเป็นธรรมในชั้นของศาลในระดับมาก และร้อยละ 4.1 การได้รับการพิจารณาคดีอย่างเป็นธรรมในชั้นของศาลในระดับน้อยที่สุด

6. เรื่องการได้รับการปฏิบัติอย่างเป็นธรรมในชั้นของอัยการ พบว่า กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่ร้อยละ 53.9 เห็นว่าได้รับการปฏิบัติอย่างเป็นธรรมในชั้นของอัยการในระดับปานกลาง รองลงมาร้อยละ 26.0 เห็นว่าได้รับการปฏิบัติอย่างเป็นธรรมในชั้นของอัยการในระดับมาก และร้อยละ 2.7 เห็นว่าได้รับการปฏิบัติอย่างเป็นธรรมในชั้นของอัยการในระดับน้อยที่สุด

7. เรื่องการได้รับการปฏิบัติอย่างเป็นธรรมในชั้นของตำรวจ พบว่า กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่ร้อยละ 47.0 เห็นว่าได้รับการปฏิบัติอย่างเป็นธรรมในชั้นของตำรวจในระดับปานกลาง รองลงมาร้อยละ 21.9 เห็นว่าได้รับการปฏิบัติอย่างเป็นธรรมในชั้นของตำรวจในระดับน้อย และร้อยละ 4.6 เห็นว่าได้รับการปฏิบัติอย่างเป็นธรรมในชั้นของตำรวจในระดับมากที่สุด (ตารางที่ 4.27)

ตารางที่ 4.27
จำนวนและร้อยละของกลุ่มตัวอย่าง จำแนกตาม
การยอมรับในกระบวนการยุติธรรม

(N = 219)

การยอมรับในกระบวนการ ยุติธรรม	ระดับ						\bar{X}	S.D.
	มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด			
1. ท่านคิดว่าท่านได้รับการปฏิบัติอย่างเป็นธรรมในชั้นของเรือนจำ	7.8 (17)	34.7 (76)	46.6 (102)	8.2 (18)	2.7 (6)	3.37	0.85	
2. ท่านคิดว่ากระบวนการยุติธรรมได้ตัดสิ้นคดีของท่านอย่างเป็นธรรม	13.2 (29)	20.5 (45)	55.7 (122)	7.3 (16)	3.2 (7)	3.33	0.91	
3. ท่านยอมรับว่าได้กระทำผิดในคดีจริง	14.6 (32)	25.1 (55)	42.9 (94)	12.8 (28)	4.6 (10)	3.32	1.02	
4. ท่านพร้อมที่จะรับโทษทางคดีอาญา	11.9 (26)	24.7 (54)	47.9 (105)	10.5 (23)	5.0 (11)	3.28	0.98	
5. ท่านคิดว่าท่านได้รับการพิจารณาคดีอย่างเป็นธรรมในชั้นของศาล	8.2 (18)	30.1 (66)	46.6 (102)	11.0 (24)	4.1 (9)	3.27	0.91	
6. ในชั้นของอัยการท่านคิดว่าท่านได้รับการปฏิบัติอย่างเป็นธรรม	5.5 (12)	26.0 (57)	53.9 (118)	11.9 (26)	2.7 (6)	3.20	0.82	
7. ท่านคิดว่าท่านได้รับการปฏิบัติอย่างเป็นธรรมในชั้นของตำรวจ	4.6 (10)	15.5 (34)	47.0 (103)	21.9 (48)	11.0 (24)	2.81	0.98	
ค่าเฉลี่ยรวม						3.23	0.59	

จากตารางที่ 4.27 เพื่อความเหมาะสมในการวิเคราะห์เปรียบเทียบความสัมพันธ์ระหว่างการยอมรับในกระบวนการยุติธรรมกับการปรับตัวในทัศนสถานของกลุ่มตัวอย่าง ผู้ศึกษาจึงแบ่งกลุ่มตัวอย่างออกเป็น 3 กลุ่ม คือ กลุ่มที่มีการยอมรับในกระบวนการยุติธรรมในระดับน้อย กลุ่มที่มีการยอมรับในกระบวนการยุติธรรมในระดับปานกลาง และกลุ่มที่มีการยอมรับในกระบวนการยุติธรรมในระดับมาก เมื่อแบ่งกลุ่มแล้วมีลักษณะ กล่าวคือ กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่หรือร้อยละ 73.5 ยอมรับในกระบวนการยุติธรรมในระดับปานกลาง รองลงมาร้อยละ 19.6 ยอมรับในกระบวนการยุติธรรมในระดับมาก ในขณะที่ร้อยละ 6.8 ยอมรับในกระบวนการยุติธรรมในระดับน้อย มีจำนวนน้อยที่สุด (ตารางที่ 4.28)

ตารางที่ 4.28

ระดับการยอมรับในกระบวนการยุติธรรมของกลุ่มตัวอย่าง

การยอมรับในกระบวนการยุติธรรม	จำนวน (คน)	ร้อยละ
น้อย	15	6.8
ปานกลาง	161	73.5
มาก	43	19.6
รวม	219	100.0

ส่วนที่ 3 ปัจจัยด้านสังคมของกลุ่มตัวอย่าง

การวิเคราะห์ปัจจัยด้านสังคมของกลุ่มตัวอย่างในทัศนสถานหญิงธนบุรี ได้แก่ ความสัมพันธ์กับครอบครัว และความสัมพันธ์กับเจ้าหน้าที่ในกระบวนการยุติธรรม ดังนี้

ด้านความสัมพันธ์กับครอบครัว

ผลการศึกษาด้านความสัมพันธ์กับครอบครัว พบว่า มีค่าเฉลี่ยรวมเท่ากับ 3.36 แสดงว่ากลุ่มตัวอย่างมีความสัมพันธ์กับครอบครัวในระดับปานกลาง และเมื่อพิจารณาความสัมพันธ์กับครอบครัวของกลุ่มตัวอย่างเป็นรายข้อ ปรากฏผลการศึกษา ดังนี้

1. เรื่องการได้รับการดูแลเอาใจใส่จากคนในครอบครัวเป็นอย่างดี พบว่า กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่ร้อยละ 37.4 เห็นว่าได้รับการดูแลเอาใจใส่จากคนในครอบครัวเป็นอย่างดีในระดับปานกลาง รองลงมาร้อยละ 25.1 เห็นว่าได้รับการดูแลเอาใจใส่จากคนในครอบครัวเป็น

อย่างดีในระดับมาก และร้อยละ 1.8 เห็นว่าได้รับการดูแลเอาใจใส่จากคนในครอบครัวเป็นอย่างดีในระดับน้อยที่สุด

2. เรื่องเมื่อมีปัญหาเกิดขึ้น สามารถพูดคุยหรือปรึกษาคนในครอบครัวได้อย่างเปิดเผย พบว่า กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่ร้อยละ 37.0 เห็นว่าเมื่อมีปัญหาเกิดขึ้นสามารถพูดคุยหรือปรึกษาคนในครอบครัวได้อย่างเปิดเผยในระดับปานกลาง รองลงมาร้อยละ 29.2 เห็นว่าเมื่อมีปัญหาเกิดขึ้นสามารถพูดคุย หรือปรึกษาคนในครอบครัวได้อย่างเปิดเผยในระดับมาก และร้อยละ 5.5 เห็นว่าเมื่อมีปัญหาเกิดขึ้นสามารถพูดคุยหรือปรึกษาคนในครอบครัวได้อย่างเปิดเผยในระดับน้อยที่สุด

3. เรื่องครอบครัวมาเยี่ยมมักได้รับทราบแต่เรื่องที่ไม่ดีเป็นประจำ (ข้อคำถามเชิงลบ) พบว่า กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่ร้อยละ 35.2 เห็นว่าเมื่อครอบครัวมาเยี่ยมมักได้รับทราบแต่เรื่องที่ไม่ดีเป็นประจำในระดับปานกลาง รองลงมาร้อยละ 22.8 เห็นว่าเมื่อครอบครัวมาเยี่ยมมักได้รับทราบแต่เรื่องที่ไม่ดีเป็นประจำในระดับน้อย และร้อยละ 4.1 เห็นว่าครอบครัวมาเยี่ยมมักได้รับทราบแต่เรื่องที่ไม่ดีเป็นประจำในระดับมากที่สุด

4. เรื่องการเยี่ยมเยียน หรือติดต่อทางจดหมายจากครอบครัวและญาติมิตรเป็นประจำ พบว่า กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่ร้อยละ 40.2 เห็นว่าการเยี่ยมเยียนหรือติดต่อทางจดหมายจากครอบครัวและญาติมิตรเป็นประจำในระดับปานกลาง รองลงมาร้อยละ 24.2 มีการเยี่ยมเยียนหรือติดต่อทางจดหมายจากครอบครัวและญาติมิตรเป็นประจำในระดับมาก และร้อยละ 7.8 เห็นว่าการเยี่ยมเยียนหรือติดต่อทางจดหมายจากครอบครัวและญาติมิตรเป็นประจำในระดับน้อย

5. เรื่องคนในครอบครัวไม่ยอมรับและซ้ำเติม (ข้อคำถามเชิงลบ) พบว่า กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่ร้อยละ 28.3 เห็นว่าคนในครอบครัวไม่ยอมรับและซ้ำเติมในระดับปานกลาง รองลงมาร้อยละ 24.2 เห็นว่าคนในครอบครัวไม่ยอมรับและซ้ำเติมในระดับน้อยที่สุด และร้อยละ 11.0 เห็นว่าคนในครอบครัวไม่ยอมรับและซ้ำเติมในระดับมากที่สุด

6. เรื่องการไม่ยอมให้ครอบครัวรับรู้เรื่องราว และความเป็นไปในทัศนสถาน พบว่า กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่ร้อยละ 40.2 เห็นว่าไม่ยอมให้ครอบครัวรับรู้เรื่องราวและความเป็นไปในทัศนสถานในระดับปานกลาง รองลงมาร้อยละ 17.4 เห็นว่าไม่ยอมให้ครอบครัวรับรู้เรื่องราวและความเป็นไปในทัศนสถานในระดับมาก และร้อยละ 11.0 เห็นว่าไม่ยอมให้ครอบครัวรับรู้เรื่องราวและความเป็นไปในทัศนสถานในระดับมากที่สุด (ตารางที่ 4.29)

ตารางที่ 4.29
จำนวนและร้อยละของกลุ่มตัวอย่าง จำแนกตาม
ด้านความสัมพันธ์กับครอบครัว

(N = 219)

ด้านความสัมพันธ์กับครอบครัว	ระดับ						\bar{X}	S.D.
	มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด			
1. ท่านได้รับการดูแลเอาใจใส่จากคนในครอบครัวเป็นอย่างดี	24.7 (54)	25.1 (55)	37.4 (82)	11.0 (24)	1.8 (4)	3.60	1.03	
2. เมื่อมีปัญหาเกิดขึ้นท่านสามารถพูดคุยหรือปรึกษาคนในครอบครัวได้อย่างเปิดเผย	20.5 (45)	29.2 (64)	37.0 (81)	7.8 (17)	5.5 (12)	3.52	1.07	
3. เมื่อครอบครัวมาเยี่ยมท่านมักได้รับทราบแต่เรื่องที่ไม่ดีเป็นประจำ*	4.1 (9)	16.0 (35)	35.2 (77)	22.8 (50)	21.9 (48)	3.42	1.12	
4. ท่านได้รับการเยี่ยมเยียนหรือติดต่อทางจดหมายจากครอบครัวและญาติมิตรเป็นประจำ	19.2 (42)	24.2 (53)	40.2 (88)	7.8 (17)	8.7 (19)	3.37	1.14	
5. ท่านคิดว่าคนในครอบครัวของท่านไม่ยอมรับและเข้าใจท่าน*	11.0 (24)	15.1 (33)	28.3 (62)	21.5 (47)	24.2 (53)	3.33	1.29	
6. ท่านไม่ยอมยกให้ครอบครัวรับรู้เรื่องราวและความ เป็นไปในทัศนสถานของท่าน	11.0 (24)	17.4 (38)	40.2 (88)	16.4 (36)	15.1 (33)	2.93	1.18	
ค่าเฉลี่ยรวม						3.36	0.55	

* ข้อคำถามเชิงลบ

จากตารางที่ 4.29 เพื่อความเหมาะสมในการวิเคราะห์เปรียบเทียบความสัมพันธ์ระหว่างความสัมพันธ์กับครอบครัวกับการปรับตัวในทัศนสถานของกลุ่มตัวอย่าง ผู้ศึกษาจึงแบ่งกลุ่มตัวอย่างออกเป็น 3 กลุ่ม คือ กลุ่มที่มีความสัมพันธ์กับครอบครัวในระดับน้อย กลุ่มที่มีความสัมพันธ์กับครอบครัวในระดับปานกลาง และกลุ่มที่มีความสัมพันธ์กับครอบครัวในระดับมาก เมื่อแบ่งกลุ่มแล้วมีลักษณะ กล่าวคือ กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่หรือร้อยละ 69.4 มีความสัมพันธ์กับครอบครัวในระดับปานกลาง รองลงมาร้อยละ 23.3 มีความสัมพันธ์กับครอบครัวในระดับมาก ในขณะที่ร้อยละ 7.3 มีความสัมพันธ์กับครอบครัวในระดับน้อยมีจำนวนน้อยที่สุด (ตารางที่ 4.30)

ตารางที่ 4.30

ระดับความสัมพันธ์กับครอบครัวของกลุ่มตัวอย่าง

ความสัมพันธ์กับครอบครัว	จำนวน (คน)	ร้อยละ
น้อย	16	7.3
ปานกลาง	152	69.4
มาก	51	23.3
รวม	219	100.0

ด้านความสัมพันธ์กับเจ้าหน้าที่ในกระบวนการยุติธรรม

ผลการศึกษา ด้านความสัมพันธ์กับเจ้าหน้าที่ในกระบวนการยุติธรรม พบว่า มีค่าเฉลี่ยรวมเท่ากับ 3.14 แสดงว่ากลุ่มตัวอย่างมีด้านความสัมพันธ์กับเจ้าหน้าที่ในกระบวนการยุติธรรมในระดับปานกลาง และเมื่อพิจารณาความสัมพันธ์กับเจ้าหน้าที่ในกระบวนการยุติธรรมของกลุ่มตัวอย่างเป็นรายข้อ ปรากฏผลการศึกษา ดังนี้

1. เรื่องการกลั่นแกล้งจากเจ้าหน้าที่ราชทัณฑ์ (ข้อคำถามเชิงลบ) พบว่า กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่ร้อยละ 32.0 เห็นว่าการกลั่นแกล้งจากเจ้าหน้าที่ราชทัณฑ์อยู่ในระดับปานกลาง รองลงมาร้อยละ 26.9 เห็นว่าการกลั่นแกล้งจากเจ้าหน้าที่ราชทัณฑ์อยู่ในระดับน้อยที่สุด และร้อยละ 5.5 เห็นว่าการกลั่นแกล้งจากเจ้าหน้าที่ราชทัณฑ์อยู่ในระดับมากที่สุด
2. เรื่องการเต็มใจให้ความร่วมมือ และปฏิบัติตามคำสั่งของเจ้าหน้าที่ตำรวจในการสอบสวน พบว่า กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่ร้อยละ 42.5 เห็นว่าเต็มใจให้ความร่วมมือและปฏิบัติตามคำสั่งของเจ้าหน้าที่ตำรวจในการสอบสวนอยู่ในระดับปานกลาง รองลงมาร้อยละ 31.1 เห็นว่า

เต็มใจให้ความร่วมมือและปฏิบัติตามคำสั่งของเจ้าหน้าที่ตำรวจในการสอบสวนอยู่ในระดับมาก และร้อยละ 2.7 เห็นว่าเต็มใจให้ความร่วมมือและปฏิบัติตามคำสั่งของเจ้าหน้าที่ตำรวจในการสอบสวนอยู่ในระดับน้อยที่สุด

3. เรื่องศาลเป็นหน่วยงานสุดท้ายที่จะให้ความยุติธรรมได้ พบว่า กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่ร้อยละ 39.7 เห็นว่าศาลเป็นหน่วยงานสุดท้ายที่จะให้ความยุติธรรมได้อยู่ในระดับปานกลาง รองลงมาร้อยละ 27.9 เห็นว่าศาลเป็นหน่วยงานสุดท้ายที่จะให้ความยุติธรรมได้อยู่ในระดับมาก และร้อยละ 4.1 เห็นว่าศาลเป็นหน่วยงานสุดท้ายที่จะให้ความยุติธรรมได้อยู่ในระดับน้อยที่สุด

4. เรื่องเจ้าหน้าที่ราชทัณฑ์ให้ความเป็นกันเอง พบว่า กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่ร้อยละ 41.1 เห็นว่าเจ้าหน้าที่ราชทัณฑ์ให้ความเป็นกันเองอยู่ในระดับปานกลาง รองลงมาร้อยละ 26.0 เห็นว่าเจ้าหน้าที่ราชทัณฑ์ให้ความเป็นกันเองอยู่ในระดับมาก และร้อยละ 3.2 เห็นว่าเจ้าหน้าที่ราชทัณฑ์ให้ความเป็นกันเองอยู่ในระดับน้อยที่สุด

5. เรื่องความมั่นใจในการปฏิบัติหน้าที่ของอัยการ พบว่า กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่ร้อยละ 50.7 เห็นว่ามั่นใจในการปฏิบัติหน้าที่ของอัยการอยู่ในระดับปานกลาง รองลงมาร้อยละ 26.9 เห็นว่ามั่นใจในการปฏิบัติหน้าที่ของอัยการอยู่ในระดับมาก และร้อยละ 3.7 เห็นว่ามั่นใจในการปฏิบัติหน้าที่ของอัยการอยู่ในระดับน้อยที่สุด

6. เรื่องความศรัทธาในการพิจารณาคดีของศาล พบว่า กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่ร้อยละ 47.5 เห็นว่าศรัทธาในการพิจารณาคดีของศาลอยู่ในระดับปานกลาง รองลงมาร้อยละ 25.6 เห็นว่าศรัทธาในการพิจารณาคดีของศาลอยู่ในระดับมาก และร้อยละ 4.1 เห็นว่าศรัทธาในการพิจารณาคดีของศาลอยู่ในระดับน้อยที่สุด

7. เรื่องการได้รับความช่วยเหลือจากทนายความอย่างเต็มที่ในเรื่องคดี พบว่า กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่ร้อยละ 36.5 เห็นว่าได้รับความช่วยเหลือจากทนายความอย่างเต็มที่ในเรื่องคดีอยู่ในระดับปานกลาง รองลงมาร้อยละ 31.1 เห็นว่าได้รับความช่วยเหลือจากทนายความอย่างเต็มที่ในเรื่องคดีอยู่ในระดับมาก และร้อยละ 9.1 เห็นว่าได้รับความช่วยเหลือจากทนายความอย่างเต็มที่ในเรื่องคดีอยู่ในระดับน้อยที่สุด

8. เรื่องความสัมพันธ์กับเจ้าหน้าที่ในกระบวนการยุติธรรมเป็นไปด้วยดี ไม่เกิดความขัดแย้ง พบว่า กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่ร้อยละ 63.9 เห็นว่าความสัมพันธ์กับเจ้าหน้าที่ในกระบวนการยุติธรรมเป็นไปด้วยดีไม่เกิดความขัดแย้งอยู่ในระดับปานกลาง รองลงมาร้อยละ 13.7 เห็นว่าความสัมพันธ์กับเจ้าหน้าที่ในกระบวนการยุติธรรมเป็นไปด้วยดีไม่เกิดความขัดแย้งอยู่ใน

ระดับมาก และร้อยละ 3.2 เห็นว่าความสัมพันธ์กับเจ้าหน้าที่ในกระบวนการยุติธรรมเป็น ไปด้วยดี ไม่เกิดความขัดแย้งอยู่ในระดับน้อยที่สุด

9. เรื่องอัยการสั่งฟ้องคดีอย่างรวดเร็วพบว่า กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่ร้อยละ 50.7 เห็นว่า อัยการสั่งฟ้องคดีทำนองอย่างรวดเร็วอยู่ในระดับปานกลาง รองลงมาร้อยละ 23.7 เห็นว่า อัยการสั่งฟ้องคดีทำนองอย่างรวดเร็วอยู่ในระดับมาก และร้อยละ 4.1 เห็นว่าอัยการสั่งฟ้องคดีทำนองอย่างรวดเร็วอยู่ในระดับน้อยที่สุด

10. เรื่องความรู้สึกสบายใจเมื่อได้พูดคุยกับทนายความเกี่ยวกับคดีความ พบว่า กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่ร้อยละ 41.6 เห็นว่ามีความรู้สึกสบายใจเมื่อได้พูดคุยกับทนายความเกี่ยวกับคดีความอยู่ในระดับปานกลาง รองลงมาร้อยละ 22.8 เห็นว่ามีความรู้สึกสบายใจเมื่อได้พูดคุยกับทนายความเกี่ยวกับคดีความอยู่ในระดับมาก และร้อยละ 11.4 เห็นว่ามีความรู้สึกสบายใจเมื่อได้พูดคุยกับทนายความเกี่ยวกับคดีความอยู่ในระดับน้อย

11. เรื่องการได้รับสิทธิอย่างเต็มที่ในฐานะผู้ต้องหาจากเจ้าหน้าที่ตำรวจ พบว่า กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่ร้อยละ 47.9 เห็นว่าได้รับสิทธิอย่างเต็มที่ในฐานะผู้ต้องหาจากเจ้าหน้าที่ตำรวจอยู่ในระดับปานกลาง รองลงมาร้อยละ 18.7 เห็นว่าได้รับสิทธิอย่างเต็มที่ในฐานะผู้ต้องหาจากเจ้าหน้าที่ตำรวจอยู่ในระดับมาก และร้อยละ 5.5 เห็นว่าได้รับสิทธิอย่างเต็มที่ในฐานะผู้ต้องหาจากเจ้าหน้าที่ตำรวจอยู่ในระดับน้อย

12. เรื่องความไว้วางใจในการปฏิบัติหน้าที่ของทนายความ พบว่า กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่ร้อยละ 42.0 เห็นว่ามีความไว้วางใจในการปฏิบัติหน้าที่ของทนายความอยู่ในระดับปานกลาง รองลงมาร้อยละ 21.5 เห็นว่ามีความไว้วางใจในการปฏิบัติหน้าที่ของทนายความ อยู่ในระดับมาก และร้อยละ 11.0 เห็นว่ามีความไว้วางใจในการปฏิบัติหน้าที่ของทนายความ อยู่ในระดับมากที่สุด

13. เรื่องการได้ปรึกษาเรื่องคดีกับทนายความเป็นประจำสม่ำเสมอ พบว่า กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่ร้อยละ 39.3 เห็นว่าได้ปรึกษาเรื่องคดีกับทนายความเป็นประจำสม่ำเสมออยู่ในระดับปานกลาง รองลงมาร้อยละ 20.1 เห็นว่าได้ปรึกษาเรื่องคดีกับทนายความเป็นประจำสม่ำเสมออยู่ในระดับมาก และร้อยละ 11.9 เห็นว่าการได้ปรึกษาเรื่องคดีกับทนายความเป็นประจำสม่ำเสมออยู่ในระดับมากที่สุด

14. เรื่องเจ้าหน้าที่ในกระบวนการยุติธรรม ดำเนินขั้นตอนกระบวนการทางคดี เป็นไปอย่างล่าช้า (ข้อคำถามเชิงลบ) พบว่า กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่ร้อยละ 54.3 เห็นว่า เจ้าหน้าที่ในกระบวนการยุติธรรม ดำเนินขั้นตอนกระบวนการทางคดีของท่านเป็นไปอย่างล่าช้า อยู่ในระดับ

ปานกลาง รองลงมาร้อยละ 16.9 เห็นว่าเจ้าหน้าที่ในกระบวนการยุติธรรมดำเนินขั้นตอนกระบวนการทางคดีของท่านเป็นไปอย่างล่าช้าอยู่ในระดับมาก และร้อยละ 6.4 เห็นว่าเจ้าหน้าที่ในกระบวนการยุติธรรม ดำเนินขั้นตอนกระบวนการทางคดีของท่านเป็นไปอย่างล่าช้าอยู่ในระดับน้อยที่สุด

15. เรื่องการถูกเจ้าหน้าที่ตำรวจกลั่นแกล้ง (ข้อคำถามเชิงลบ) พบว่า กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่ร้อยละ 36.1 เห็นว่าถูกเจ้าหน้าที่ตำรวจกลั่นแกล้งอยู่ในระดับปานกลาง รองลงมา ร้อยละ 24.2 เห็นว่าถูกเจ้าหน้าที่ตำรวจกลั่นแกล้งอยู่ในระดับมาก และร้อยละ 10.0 เห็นว่าถูกเจ้าหน้าที่ตำรวจกลั่นแกล้งอยู่ในระดับน้อยที่สุด

16. เรื่องการที่เจ้าหน้าที่ตำรวจใช้วาจา กิริยา ที่ไม่สุภาพและไม่เหมาะสม (ข้อคำถามเชิงลบ) พบว่า กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่ร้อยละ 36.1 เห็นว่าเจ้าหน้าที่ตำรวจใช้วาจา กิริยาที่ไม่สุภาพและไม่เหมาะสมอยู่ในระดับปานกลาง รองลงมา ร้อยละ 23.3 เห็นว่าเจ้าหน้าที่ตำรวจใช้วาจา กิริยาไม่สุภาพและไม่เหมาะสมอยู่ในระดับมาก และร้อยละ 8.2 เห็นว่าเจ้าหน้าที่ตำรวจใช้วาจา กิริยาไม่สุภาพและไม่เหมาะสมอยู่ในระดับน้อยที่สุด

17. เรื่องเจ้าหน้าที่ตำรวจใช้อำนาจในการสอบสวนเกินขอบเขต (ข้อคำถามเชิงลบ) พบว่า กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่ร้อยละ 42.0 เห็นว่าเจ้าหน้าที่ตำรวจใช้อำนาจในการสอบสวนเกินขอบเขตอยู่ในระดับปานกลาง รองลงมา ร้อยละ 26.9 เห็นว่าเจ้าหน้าที่ตำรวจใช้อำนาจในการสอบสวนเกินขอบเขตอยู่ในระดับมาก และร้อยละ 5.5 เห็นว่าเจ้าหน้าที่ตำรวจใช้อำนาจในการสอบสวนเกินขอบเขตอยู่ในระดับน้อยที่สุด (ตารางที่ 4.31)

ตารางที่ 4.31

จำนวนและร้อยละของกลุ่มตัวอย่าง จำแนกตามความสัมพันธ์
กับเจ้าหน้าที่ในกระบวนการยุติธรรม

(N = 219)

ด้านความสัมพันธ์กับเจ้าหน้าที่ ในกระบวนการยุติธรรม	ระดับ						
	มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด	\bar{X}	S.D.
1. ท่านได้รับการกลั่นแกล้งจาก เจ้าหน้าที่ราชทัณฑ์*	5.5 (12)	11.9 (26)	32.0 (70)	23.7 (52)	26.9 (59)	3.55	1.17
2. ท่านเต็มใจให้ความร่วมมือ และปฏิบัติตามคำสั่งของ เจ้าหน้าที่ตำรวจในการ สอบสวน	15.1 (33)	31.1 (68)	42.5 (93)	8.7 (19)	2.7 (6)	3.47	0.95
3. ท่านคิดว่าศาลเป็นหน่วย งานสุดท้ายที่จะให้ความ ยุติธรรมแก่ท่านได้	16.9 (37)	27.9 (61)	39.7 (87)	11.4 (25)	4.1 (9)	3.42	1.03
4. เจ้าหน้าที่ราชทัณฑ์ให้ความ เป็นกันเองกับท่าน	16.4 (36)	26.0 (57)	41.1 (90)	13.2 (29)	3.2 (7)	3.39	1.01
5. ท่านมีความมั่นใจในการ ปฏิบัติหน้าที่ของอัยการ	10.0 (22)	26.9 (59)	50.7 (111)	8.7 (19)	3.7 (8)	3.31	0.90
6. ท่านมีความศรัทธาในการ พิจารณาคดีของศาล	11.9 (26)	25.6 (56)	47.5 (104)	11.0 (24)	4.1 (9)	3.30	0.96
7. ท่านได้รับความช่วยเหลือ จากทนายความอย่างเต็มที่ ในเรื่องคดี	9.6 (21)	31.1 (68)	36.5 (80)	13.7 (30)	9.1 (20)	3.18	1.08
8. ความสัมพันธ์กับเจ้าหน้าที่ ในกระบวนการยุติธรรมของ ท่านเป็นไปด้วยดีไม่เกิด ความขัดแย้ง	10.0 (22)	13.7 (30)	63.9 (140)	9.1 (20)	3.2 (7)	3.18	0.85

ตารางที่ 4.31 (ต่อ)

ด้านความสัมพันธ์กับเจ้าหน้าที่ ในกระบวนการยุติธรรม	ระดับ						
	มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด	\bar{X}	S.D.
9. อัยการสั่งฟ้องคดีท่านอย่างรวดเร็ว	6.8 (15)	23.7 (52)	50.7 (111)	14.6 (32)	4.1 (9)	3.15	0.90
10. ท่านรู้สึกสบายใจเมื่อได้ พูดคุยกับทนายความ เกี่ยวกับคดีความ	12.3 (27)	22.8 (50)	41.6 (91)	11.4 (25)	11.9 (26)	3.12	1.14
11. ท่านได้รับสิทธิอย่างเต็มที่ ในฐานะผู้ต้องหาจาก เจ้าหน้าที่ตำรวจ	9.6 (21)	18.7 (41)	47.9 (105)	18.3 (40)	5.5 (12)	3.09	0.99
12. ท่านมีความไว้วางใจใน การปฏิบัติหน้าที่ของ ทนายความ	11.0 (24)	21.5 (47)	42.0 (92)	14.2 (31)	11.4 (25)	3.07	1.12
13. ท่านได้ปรึกษาเรื่องคดีกับ ทนายความเป็นประจำ สม่ำเสมอ	11.9 (26)	20.1 (44)	39.3 (86)	14.6 (32)	14.2 (31)	3.01	1.18
14. เจ้าหน้าที่ในกระบวนการ ยุติธรรมดำเนินขั้นตอน กระบวนการทางคดีของ ท่านเป็นไปอย่างล่าช้า*	9.6 (21)	16.9 (37)	54.3 (119)	12.8 (28)	6.4 (14)	2.89	0.96
15. ท่านถูกเจ้าหน้าที่ตำรวจ กลั่นแกล้ง*	12.8 (28)	24.2 (53)	36.1 (79)	16.9 (37)	10.0 (22)	2.87	1.15
16. เจ้าหน้าที่ตำรวจใช้วาจา กริยาที่ไม่สุภาพและไม่ เหมาะสมกับท่าน*	20.1 (44)	23.3 (51)	36.1 (79)	12.4 (27)	8.2 (18)	2.65	1.17

ตารางที่ 4.31 (ต่อ)

ด้านความสัมพันธ์กับเจ้าหน้าที่ ในกระบวนการยุติธรรม	ระดับ						\bar{X}	S.D.
	มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด			
17. เจ้าหน้าที่ตำรวจใช้อำนาจ ในการสอบสวนเกินขอบเขต*	15.1 (33)	26.9 (59)	42.0 (92)	10.4 (23)	5.5 (12)		2.64	1.04
ค่าเฉลี่ยรวม							3.14	0.37

* ข้อคำถามเชิงลบ

จากตารางที่ 4.31 เพื่อความเหมาะสมในการวิเคราะห์เปรียบเทียบความสัมพันธ์ระหว่างความสัมพันธ์กับเจ้าหน้าที่ในกระบวนการยุติธรรม กับการปรับตัวในทัศนสถานของกลุ่มตัวอย่าง ผู้ศึกษาจึงแบ่งกลุ่มตัวอย่างออกเป็น 3 กลุ่ม กล่าวคือ กลุ่มที่มีความสัมพันธ์กับเจ้าหน้าที่ในกระบวนการยุติธรรมในระดับน้อย กลุ่มที่มีความสัมพันธ์กับเจ้าหน้าที่ในกระบวนการยุติธรรมในระดับปานกลาง และกลุ่มที่มีความสัมพันธ์กับเจ้าหน้าที่ในกระบวนการยุติธรรมในระดับมาก เมื่อแบ่งกลุ่มแล้วมีลักษณะ กล่าวคือ กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่หรือร้อยละ 85.4 มีความสัมพันธ์กับเจ้าหน้าที่ในกระบวนการยุติธรรมในระดับปานกลาง รองลงมาร้อยละ 11.9 มีความสัมพันธ์กับเจ้าหน้าที่ในกระบวนการยุติธรรมในระดับมาก ในขณะที่ร้อยละ 2.7 มีความสัมพันธ์กับเจ้าหน้าที่ในกระบวนการยุติธรรมในระดับน้อย มีจำนวนน้อยที่สุด (ตารางที่ 4.32)

ตารางที่ 4.32

ระดับความสัมพันธ์กับเจ้าหน้าที่ในกระบวนการยุติธรรมของกลุ่มตัวอย่าง

ความสัมพันธ์กับเจ้าหน้าที่ ในกระบวนการยุติธรรม	จำนวน (คน)	ร้อยละ
น้อย	6	2.7
ปานกลาง	187	85.4
มาก	26	11.9
รวม	219	100.0

ส่วนที่ 4 การปรับตัวในทัศนสถานของกลุ่มตัวอย่าง

การวิเคราะห์การปรับตัวในทัศนสถานของกลุ่มตัวอย่าง ได้แก่ ด้านการปรับตัวทางสังคมในทัศนสถาน และด้านการปรับตัวทางสภาพแวดล้อมในทัศนสถาน

ด้านการปรับตัวทางสังคมในทัศนสถาน

ผลการศึกษาด้านการปรับตัวทางสังคมของกลุ่มตัวอย่าง พบว่า มีค่าเฉลี่ยรวมเท่ากับ 3.29 แสดงว่า กลุ่มตัวอย่างมีการปรับตัวทางสังคมในระดับปานกลาง และเมื่อพิจารณาการปรับตัวทางสังคมของกลุ่มตัวอย่างเป็นรายข้อ ปรากฏผลการศึกษา ดังนี้

1. เรื่องความพร้อมที่จะให้ความร่วมมือต่าง ๆ กับเจ้าหน้าที่เรือนจำ พบว่า กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่ ร้อยละ 40.2 พร้อมที่จะให้ความร่วมมือต่าง ๆ กับเจ้าหน้าที่เรือนจำอยู่ในระดับปานกลาง รองลงมา ร้อยละ 30.6 พร้อมที่จะให้ความร่วมมือต่าง ๆ กับเจ้าหน้าที่เรือนจำอยู่ในระดับมาก และร้อยละ 1.8 พร้อมที่จะให้ความร่วมมือต่าง ๆ กับเจ้าหน้าที่เรือนจำอยู่ในระดับน้อยที่สุด

2. เรื่องการเข้ากับเพื่อนกลุ่มตัวอย่างได้เป็นอย่างดี พบว่า กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่ ร้อยละ 46.1 เห็นว่าการเข้ากับเพื่อนกลุ่มตัวอย่างได้เป็นอย่างดีอยู่ในระดับปานกลาง รองลงมา ร้อยละ 25.6 เห็นว่าการเข้ากับเพื่อนกลุ่มตัวอย่างได้เป็นอย่างดีอยู่ในระดับมาก และร้อยละ 1.8 เห็นว่าการเข้ากับเพื่อนกลุ่มตัวอย่างได้เป็นอย่างดีอยู่ในระดับน้อยที่สุด

3. เรื่องการขัดแย้งกับเพื่อนกลุ่มตัวอย่าง (ข้อคำถามเชิงลบ) พบว่า กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่ ร้อยละ 35.6 เห็นว่าการขัดแย้งกับเพื่อนกลุ่มตัวอย่างอยู่ในระดับปานกลาง รองลงมา ร้อยละ 23.7 เห็นว่าการขัดแย้งกับเพื่อนกลุ่มตัวอย่างอยู่ในระดับน้อยที่สุด และร้อยละ 4.1 เห็นว่าการขัดแย้งกับเพื่อนกลุ่มตัวอย่างอยู่ในระดับมากที่สุด

4. เรื่องการไม่มีเพื่อนสนิทในทัศนสถาน (ข้อคำถามเชิงลบ) พบว่า กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่ ร้อยละ 42.9 เห็นว่าการไม่มีเพื่อนสนิทในทัศนสถานอยู่ในระดับปานกลาง รองลงมา ร้อยละ 21.9 เห็นว่าการไม่มีเพื่อนสนิทในทัศนสถานอยู่ในระดับน้อย และร้อยละ 2.7 เห็นว่าการไม่มีเพื่อนสนิทในทัศนสถานอยู่ในระดับมากที่สุด

5. เรื่องการได้รับการยอมรับเป็นอย่างดีจากเพื่อนกลุ่มตัวอย่างด้วยกัน พบว่า กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่ ร้อยละ 47.5 เห็นว่าได้รับการยอมรับเป็นอย่างดีจากเพื่อนกลุ่มตัวอย่างด้วยกันอยู่ในระดับปานกลาง รองลงมา ร้อยละ 26.9 เห็นว่าได้รับการยอมรับเป็นอย่างดีจากเพื่อนกลุ่มตัวอย่างด้วยกันอยู่ในระดับมาก และร้อยละ 4.1 เห็นว่าได้รับการยอมรับเป็นอย่างดีจากเพื่อนกลุ่มตัวอย่างด้วยกันอยู่ในระดับน้อยที่สุด

6. เรื่องความสามารถปรับตัวเข้ากับสภาพสังคมในทัศนสถานได้ พบว่า กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่ ร้อยละ 56.2 สามารถปรับตัวเข้ากับสภาพสังคมในทัศนสถานได้อยู่ในระดับปานกลาง รองลงมา ร้อยละ 25.6 สามารถปรับตัวเข้ากับสภาพสังคมในทัศนสถานได้อยู่ในระดับมาก และร้อยละ 0.5 สามารถปรับตัวเข้ากับสภาพสังคมในทัศนสถานได้อยู่ในระดับน้อยที่สุด

7. เรื่องการได้รับการปฏิบัติอย่างเท่าเทียมกับกลุ่มตัวอย่างอื่นจากเจ้าหน้าที่ พบว่า กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่ ร้อยละ 49.3 เห็นว่าได้รับการปฏิบัติอย่างเท่าเทียมกับกลุ่มตัวอย่างอื่นจากเจ้าหน้าที่อยู่ในระดับปานกลาง รองลงมา ร้อยละ 28.3 เห็นว่าได้รับการปฏิบัติอย่างเท่าเทียมกับกลุ่มตัวอย่างอื่นจากเจ้าหน้าที่อยู่ในระดับมาก และร้อยละ 4.1 เห็นว่าได้รับการปฏิบัติอย่างเท่าเทียมกับกลุ่มตัวอย่างอื่นจากเจ้าหน้าที่อยู่ในระดับน้อยที่สุด

8. เรื่องการขอรับความช่วยเหลือจากเจ้าหน้าที่เรือนจำเมื่อท่านมีปัญหาได้ พบว่า กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่ ร้อยละ 46.6 เห็นว่าการขอรับความช่วยเหลือจากเจ้าหน้าที่เรือนจำเมื่อท่านมีปัญหาได้อยู่ในระดับปานกลาง รองลงมา ร้อยละ 24.2 เห็นว่าการขอรับความช่วยเหลือจากเจ้าหน้าที่เรือนจำเมื่อท่านมีปัญหาได้อยู่ในระดับมาก และร้อยละ 3.7 เห็นว่าการขอรับความช่วยเหลือจากเจ้าหน้าที่เรือนจำเมื่อท่านมีปัญหาได้อยู่ในระดับน้อยที่สุด

9. เรื่องการไม่ได้รวมกลุ่มทำกิจกรรมใด ๆ กับเพื่อนกลุ่มตัวอย่าง (ข้อคำถามเชิงลบ) พบว่า กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่ ร้อยละ 41.6 เห็นว่าไม่ได้รวมกลุ่มทำกิจกรรมใด ๆ กับเพื่อนกลุ่มตัวอย่างอยู่ในระดับปานกลาง รองลงมา ร้อยละ 20.5 เห็นว่าไม่ได้รวมกลุ่มทำกิจกรรมใด ๆ กับเพื่อนกลุ่มตัวอย่างอยู่ในระดับน้อย และร้อยละ 5.5 เห็นว่าไม่ได้รวมกลุ่มทำกิจกรรมใด ๆ กับเพื่อนกลุ่มตัวอย่างอยู่ในระดับมากที่สุด

10. เรื่องเจ้าหน้าที่เรือนจำมีการใช้เหตุผลหรือหลักการในการตัดสินลงโทษมากกว่าการใช้อารมณ์ พบว่า กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่ ร้อยละ 46.1 เห็นว่าเจ้าหน้าที่เรือนจำมีการใช้เหตุผลหรือหลักการในการตัดสินลงโทษมากกว่าการใช้อารมณ์อยู่ในระดับปานกลาง รองลงมา ร้อยละ 28.8 เห็นว่าเจ้าหน้าที่เรือนจำมีการใช้เหตุผลหรือหลักการในการตัดสินลงโทษมากกว่าการใช้อารมณ์อยู่ในระดับมาก และร้อยละ 3.2 เห็นว่าเจ้าหน้าที่เรือนจำมีการใช้เหตุผลหรือหลักการในการตัดสินลงโทษมากกว่าการใช้อารมณ์อยู่ในระดับน้อยที่สุด

11. เรื่องความรู้สึกไม่ไว้วางใจในตัวเจ้าหน้าที่เรือนจำ (ข้อคำถามเชิงลบ) พบว่า กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่ ร้อยละ 39.7 เห็นว่าความรู้สึกไม่ไว้วางใจในตัวเจ้าหน้าที่เรือนจำอยู่ในระดับปานกลาง รองลงมา ร้อยละ 20.1 เห็นว่าความรู้สึกไม่ไว้วางใจในตัวเจ้าหน้าที่เรือนจำอยู่ใน

ระดับน้อย และร้อยละ 9.1 เห็นว่าความรู้สึกไม่ไว้วางใจในตัวเจ้าหน้าที่เรือนจำอยู่ในระดับมากที่สุด

12. เรื่องชอบแยกตัวจากกลุ่มเพื่อนไปอยู่ลำพังคนเดียว (ข้อคำถามเชิงลบ) พบว่ากลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่ร้อยละ 43.8 เห็นว่าชอบแยกตัวจากกลุ่มเพื่อนไปอยู่ลำพังคนเดียวอยู่ในระดับปานกลาง รองลงมาร้อยละ 24.7 เห็นว่าชอบแยกตัวจากกลุ่มเพื่อนไปอยู่ลำพังคนเดียว อยู่ในระดับน้อย และร้อยละ 7.8 เห็นว่าชอบแยกตัวจากกลุ่มเพื่อนไปอยู่ลำพังคนเดียวอยู่ในระดับน้อยที่สุด

13. เรื่องการไม่สามารถพูดคุยหรือเล่าเรื่องราวต่าง ๆ ให้แก่เพื่อนกลุ่มตัวอย่างฟังได้ (ข้อคำถามเชิงลบ) พบว่า กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่ ร้อยละ 46.6 เห็นว่าไม่สามารถพูดคุยหรือเล่าเรื่องราวต่าง ๆ ให้แก่เพื่อนกลุ่มตัวอย่างฟังได้ในระดับปานกลาง รองลงมาร้อยละ 19.2 เห็นว่าไม่สามารถพูดคุยหรือเล่าเรื่องราวต่าง ๆ ให้แก่เพื่อนกลุ่มตัวอย่างฟังได้ในระดับมาก และร้อยละ 7.8 เห็นว่าไม่สามารถพูดคุยหรือเล่าเรื่องราวต่าง ๆ ให้แก่เพื่อนกลุ่มตัวอย่างฟังได้ในระดับมากที่สุด

14. เรื่องการปฏิบัติงานของเจ้าหน้าที่เรือนจำเข้มงวดเกินไป (ข้อคำถามเชิงลบ) พบว่า กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่ร้อยละ 55.7 เห็นว่าการปฏิบัติงานของเจ้าหน้าที่เรือนจำเข้มงวดเกินไปอยู่ในระดับปานกลาง รองลงมาร้อยละ 19.2 เห็นว่าการปฏิบัติงานของเจ้าหน้าที่เรือนจำเข้มงวดเกินไปอยู่ในระดับมาก และร้อยละ 6.4 เห็นว่าการปฏิบัติงานของเจ้าหน้าที่เรือนจำเข้มงวดเกินไปอยู่ในระดับมากที่สุดและน้อยที่สุด

15. เรื่องไม่สามารถกำหนดแบบแผนการดำเนินชีวิตได้เอง พบว่า กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่ร้อยละ 53.9 ไม่สามารถกำหนดแบบแผนการดำเนินชีวิตได้เองอยู่ในระดับปานกลาง รองลงมาร้อยละ 19.6 ไม่สามารถกำหนดแบบแผนการดำเนินชีวิตได้เองอยู่ในระดับมาก และมีกลุ่มตัวอย่างร้อยละ 4.6 ไม่สามารถกำหนดแบบแผนการดำเนินชีวิตได้เองอยู่ในระดับน้อยที่สุด (ตารางที่ 4.33)

ตารางที่ 4.33

จำนวนและร้อยละของกลุ่มตัวอย่าง จำแนกตามการปรับตัวทางสังคม

(N = 219)

การปรับตัวทางสังคม	ระดับ						\bar{X}	S.D.
	มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด			
1. ท่านพร้อมที่จะให้ความร่วมมือต่าง ๆ กับเจ้าหน้าที่เรือนจำ	20.5 (45)	30.6 (67)	40.2 (88)	6.8 (15)	1.8 (4)	3.61	0.95	
2. ท่านสามารถเข้ากับเพื่อนกลุ่มตัวอย่างได้เป็นอย่างดี	18.7 (41)	25.6 (56)	46.1 (101)	7.8 (17)	1.8 (4)	3.52	0.95	
3. ท่านมีเรื่องขัดแย้งกับเพื่อนกลุ่มตัวอย่าง*	4.1 (9)	13.2 (29)	35.6 (78)	23.3 (51)	23.7 (52)	3.49	1.11	
4. ท่านไม่มีเพื่อนสนิทในทัณฑสถาน*	2.7 (6)	12.3 (27)	42.9 (94)	21.9 (48)	20.1 (44)	3.44	1.03	
5. ท่านได้รับการยอมรับเป็นอย่างดีจากเพื่อนกลุ่มตัวอย่างด้วยกัน	15.1 (33)	26.9 (59)	47.5 (104)	6.4 (14)	4.1 (9)	3.42	0.96	
6. ท่านคิดว่าท่านสามารถปรับตัวเข้ากับสภาพสังคมในทัณฑสถานได้	11.4 (25)	25.6 (56)	56.2 (123)	6.4 (14)	0.5 (1)	3.41	0.79	
7. ท่านรู้สึกว่าคุณได้รับการปฏิบัติอย่างเท่าเทียมกับกลุ่มตัวอย่างอื่นจากเจ้าหน้าที่	11.9 (26)	28.3 (62)	49.3 (108)	6.4 (14)	4.1 (9)	3.37	0.92	
8. ท่านสามารถขอรับความช่วยเหลือจากเจ้าหน้าที่เรือนจำเมื่อท่านมีปัญหาได้	21.1 (33)	24.2 (53)	46.6 (102)	10.5 (23)	3.7 (8)	3.36	0.98	

ตารางที่ 4.33 (ต่อ)

การปรับตัวทางสังคม	ระดับ						\bar{X}	S.D.
	มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด			
9. ท่านไม่ได้รวมกลุ่มทำกิจกรรมใด ๆ กับเพื่อนกลุ่มตัวอย่าง*	5.5 (12)	14.6 (32)	41.6 (91)	20.5 (45)	17.8 (39)	3.31	1.09	
10. ท่านคิดว่าเจ้าหน้าที่เรือนจำมีการใช้เหตุผลหรือหลักการในการตัดสินลงโทษมากกว่าการใช้อารมณ์	9.6 (21)	28.8 (63)	46.1 (101)	12.3 (27)	3.2 (7)	3.29	0.92	
11. ท่านรู้สึกไม่ไว้วางใจในเจ้าหน้าที่เรือนจำ*	9.1 (20)	12.8 (28)	39.7 (87)	20.1 (44)	18.3 (40)	3.26	1.17	
12. ท่านชอบแยกตัวจากกลุ่มเพื่อนไปอยู่ลำพังคนเดียว*	8.7 (19)	15.1 (33)	43.8 (96)	24.7 (54)	7.8 (17)	3.08	1.03	
13. ท่านไม่สามารถพูดคุยหรือเล่าเรื่องราวต่าง ๆ ให้แก่เพื่อนกลุ่มตัวอย่างฟังได้*	7.8 (17)	19.2 (42)	46.6 (102)	17.4 (38)	9.1 (20)	3.01	1.02	
14. ท่านรู้สึกการปฏิบัติงานของเจ้าหน้าที่เรือนจำเข้มงวดเกินไป*	6.4 (14)	19.2 (42)	55.7 (122)	12.3 (27)	6.4 (14)	2.93	0.91	
15. เมื่อเข้ามาอยู่ในทัณฑสถาน ท่านไม่สามารถกำหนดแบบแผนการดำเนินชีวิตของท่านได้เอง*	12.8 (28)	19.6 (43)	53.9 (118)	9.1 (20)	4.6 (10)	2.73	0.96	
ค่าเฉลี่ยรวม						3.29	0.47	

* ข้อคำถามเชิงลบ

จากตารางที่ 4.33 เพื่อต้องการทราบระดับการปรับตัวทางสภาพสังคมภายในทัศนสถานของกลุ่มตัวอย่าง ผู้ศึกษาได้แบ่งกลุ่มตัวอย่างออกเป็น 3 กลุ่ม กล่าวคือ กลุ่มที่มีการปรับตัวทางสังคมในทัศนสถานในระดับน้อย กลุ่มที่มีการปรับตัวทางสังคมในทัศนสถานในระดับปานกลาง และกลุ่มที่มีการปรับตัวทางสังคมในทัศนสถานในระดับมาก เมื่อแบ่งกลุ่มแล้วมีลักษณะ กล่าวคือ กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่หรือร้อยละ 90.9 มีการปรับตัวทางสังคมในทัศนสถานระดับปานกลาง รองลงมาร้อยละ 7.8 มีการปรับตัวทางสังคมในทัศนสถานระดับมาก ในขณะที่ร้อยละ 1.3 มีการปรับตัวทางสังคมในทัศนสถานในระดับน้อย มีจำนวนน้อยที่สุด (ตารางที่ 4.34)

ตารางที่ 4.34

ระดับการปรับตัวทางสังคมในทัศนสถานของกลุ่มตัวอย่าง

การปรับตัวทางสังคมในทัศนสถาน	จำนวน (คน)	ร้อยละ
น้อย	3	1.3
ปานกลาง	199	90.9
มาก	17	7.8
รวม	219	100.0

ด้านการปรับตัวทางสภาพแวดล้อม

ผลการศึกษาด้านการปรับตัวทางสภาพแวดล้อมของกลุ่มตัวอย่าง พบว่า มีค่าเฉลี่ยรวมเท่ากับ 3.15 แสดงว่า กลุ่มตัวอย่างมีการปรับตัวทางสภาพแวดล้อมในระดับปานกลาง และเมื่อพิจารณาการปรับตัวทางสภาพแวดล้อมของกลุ่มตัวอย่างเป็นรายข้อ ปรากฏผลการศึกษาดังนี้

1. เรื่องความยินดีที่เข้าร่วมกิจกรรมต่าง ๆ ที่ทางทัศนสถานจัดขึ้นด้วยความเต็มใจ พบว่า กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่ร้อยละ 42.5 ยินดีที่เข้าร่วมกิจกรรมต่าง ๆ ที่ทางทัศนสถานจัดขึ้นด้วยความเต็มใจอยู่ในระดับปานกลาง รองลงมาร้อยละ 31.5 ยินดีที่เข้าร่วมกิจกรรมต่าง ๆ ที่ทางทัศนสถานจัดขึ้นด้วยความเต็มใจอยู่ในระดับมาก และร้อยละ 1.8 เห็นว่ายินดีที่เข้าร่วมกิจกรรมต่าง ๆ ที่ทางทัศนสถานจัดขึ้นด้วยความเต็มใจอยู่ในระดับน้อยที่สุดและน้อย

2. เรื่องกิจกรรมต่าง ๆ ที่ทางทัศนสถานจัดขึ้นมีความเหมาะสม พบว่ากลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่ร้อยละ 45.2 เห็นว่ากิจกรรมต่าง ๆ ที่ทางทัศนสถานจัดขึ้นมีความเหมาะสมอยู่ในระดับปานกลาง รองลงมาร้อยละ 31.5 เห็นว่ากิจกรรมต่าง ๆ ที่ทางทัศนสถานจัดขึ้นมีความเหมาะสมอยู่ในระดับมาก และร้อยละ 0.9 เห็นว่ากิจกรรมต่าง ๆ ที่ทางทัศนสถานจัดขึ้นมีความเหมาะสมอยู่ในระดับน้อยที่สุด

3. เรื่องสามารถปฏิบัติตามกฎระเบียบข้อบังคับของทางทัศนสถานได้ พบว่ากลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่ร้อยละ 40.6 เห็นว่าสามารถปฏิบัติตามกฎระเบียบข้อบังคับของทางทัศนสถานได้อยู่ในระดับมาก รองลงมาร้อยละ 38.4 เห็นว่าสามารถปฏิบัติตามกฎระเบียบข้อบังคับของทางทัศนสถานได้อยู่ในระดับปานกลาง และร้อยละ 0.5 เห็นว่าสามารถปฏิบัติตามกฎระเบียบข้อบังคับของทางทัศนสถานได้อยู่ในระดับน้อยที่สุด

4. เรื่องการยอมรับโทษเมื่อทำผิดกฎระเบียบข้อบังคับของทัศนสถาน พบว่ากลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่ร้อยละ 47.9 ยอมรับโทษเมื่อทำผิดกฎระเบียบข้อบังคับของทัศนสถานอยู่ในระดับปานกลาง รองลงมาร้อยละ 32.0 ยอมรับโทษเมื่อทำผิดกฎระเบียบข้อบังคับของทัศนสถานอยู่ในระดับมาก และร้อยละ 2.7 ยอมรับโทษเมื่อทำผิดกฎระเบียบข้อบังคับของทัศนสถาน อยู่ในระดับน้อยที่สุด

5. เรื่องเมื่อเจ็บป่วยท่านเต็มใจเข้ารับการรักษาพยาบาลในทัศนสถาน พบว่ากลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่ร้อยละ 49.8 เห็นว่าเมื่อเจ็บป่วยเต็มใจเข้ารับการรักษาพยาบาลในทัศนสถานอยู่ในระดับปานกลาง รองลงมาร้อยละ 28.3 เห็นว่าเมื่อเจ็บป่วยเต็มใจเข้ารับการรักษาพยาบาลในทัศนสถานอยู่ในระดับมาก และร้อยละ 0.5 เห็นว่าเมื่อเจ็บป่วยเต็มใจเข้ารับการรักษาพยาบาลในทัศนสถานอยู่ในระดับน้อยที่สุด

6. เรื่องการพักอาศัยอยู่ในเรือนนอนที่สะอาด พบว่า กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่ร้อยละ 50.7 เห็นว่าพักอาศัยอยู่ในเรือนนอนที่สะอาดอยู่ในระดับปานกลาง รองลงมาร้อยละ 32.0 เห็นว่าพักอาศัยอยู่ในเรือนนอนที่สะอาดอยู่ในระดับมาก และร้อยละ 1.8 เห็นว่าพักอาศัยอยู่ในเรือนนอนที่สะอาด อยู่ในระดับน้อยที่สุด

7. เรื่องยาของทางทัศนสถานมีคุณภาพ พบว่า กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่ร้อยละ 55.7 เห็นว่ายาของทางทัศนสถานมีคุณภาพอยู่ในระดับปานกลาง รองลงมาร้อยละ 28.8 เห็นว่ายาของทางทัศนสถานมีคุณภาพอยู่ในระดับมาก และร้อยละ 1.4 เห็นว่ายาของทาง ทัศนสถานมีคุณภาพอยู่ในระดับน้อยที่สุด

8. เรื่องอุปกรณ์ที่ใช้ในการรับประทานอาหารของเรือนจำมีความสะอาด พบว่า กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่ร้อยละ 60.7 เห็นว่าอุปกรณ์ที่ใช้ในการรับประทานอาหารของเรือนจำมีความสะอาดอยู่ในระดับปานกลาง รองลงมาร้อยละ 24.2 เห็นว่าอุปกรณ์ที่ใช้ในการรับประทานอาหารของเรือนจำมีความสะอาดอยู่ในระดับมาก และร้อยละ 0.9 เห็นว่าอุปกรณ์ที่ใช้ในการรับประทานอาหารของเรือนจำมีความสะอาด อยู่ในระดับน้อยที่สุด

9. เรื่องการได้รับอาหารในแต่ละมื้อ ที่ทางทัณฑสถานจัดให้อย่างเพียงพอ พบว่า กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่ร้อยละ 57.1 เห็นว่าได้รับอาหารในแต่ละมื้อที่ทางทัณฑสถานจัดให้อย่างเพียงพออยู่ในระดับปานกลาง รองลงมาร้อยละ 21.0 เห็นว่าได้รับอาหารในแต่ละมื้อที่ทางทัณฑสถานจัดให้อย่างเพียงพออยู่ในระดับมาก และร้อยละ 1.8 เห็นว่าได้รับอาหารในแต่ละมื้อที่ทางทัณฑสถานจัดให้อย่างเพียงพออยู่ในระดับน้อยที่สุด

10. เรื่องได้รับการรักษาพยาบาลทันทีเมื่อเจ็บป่วย พบว่า กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่ร้อยละ 52.1 เห็นว่าได้รับการรักษาพยาบาลทันทีเมื่อเจ็บป่วยอยู่ในระดับปานกลาง รองลงมา ร้อยละ 23.7 เห็นว่าได้รับการรักษาพยาบาลทันทีเมื่อเจ็บป่วยอยู่ในระดับมาก และร้อยละ 3.7 เห็นว่าได้รับการรักษาพยาบาลทันทีเมื่อเจ็บป่วยอยู่ในระดับน้อยที่สุด

11. เรื่องเสื้อผ้าเครื่องนุ่มห่มที่ทางทัณฑสถานจัดให้ สามารถใช้ได้เพียงพอ พบว่า กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่ร้อยละ 51.1 เห็นว่าเสื้อผ้าเครื่องนุ่มห่มที่ทางทัณฑสถานจัดให้ สามารถใช้ได้เพียงพออยู่ในระดับปานกลาง รองลงมาร้อยละ 21.5 เห็นว่าเสื้อผ้าเครื่องนุ่มห่มที่ทางทัณฑสถานจัดให้สามารถใช้ได้เพียงพออยู่ในระดับมาก และร้อยละ 2.7 เห็นว่าเสื้อผ้าเครื่องนุ่มห่มที่ทางทัณฑสถานจัดให้ท่านสามารถใช้ได้อย่างเพียงพอ อยู่ในระดับน้อยที่สุด

12. เรื่องการรู้สิทธิร้องทุกข์ที่ต้องใส่เสื้อผ้าเครื่องนุ่มห่มที่ทางทัณฑสถานจัดให้ (ข้อคำถามเชิงลบ) พบว่า กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่ร้อยละ 53.0 เห็นว่ารู้สิทธิร้องทุกข์ที่ต้องใส่เสื้อผ้าเครื่องนุ่มห่มที่ทางทัณฑสถานจัดให้อยู่ในระดับปานกลาง รองลงมาร้อยละ 20.5 เห็นว่ารู้สิทธิร้องทุกข์ที่ต้องใส่เสื้อผ้าเครื่องนุ่มห่มที่ทางทัณฑสถานจัดให้อยู่ในระดับน้อย และร้อยละ 5.0 เห็นว่ารู้สิทธิร้องทุกข์ที่ต้องใส่เสื้อผ้าเครื่องนุ่มห่มที่ทางทัณฑสถานจัดให้อยู่ในระดับมากที่สุด

13. เรื่องอาหารของทางทัณฑสถานมีคุณภาพเพียงพอ พบว่า กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่ร้อยละ 56.6 เห็นว่าอาหารของทางทัณฑสถานมีคุณภาพเพียงพออยู่ในระดับปานกลาง รองลงมา ร้อยละ 21.5 เห็นว่าอาหารของทางทัณฑสถานมีคุณภาพเพียงพออยู่ในระดับมาก และร้อยละ 4.1 เห็นว่าอาหารของทางทัณฑสถานมีคุณภาพเพียงพออยู่ในระดับน้อยที่สุด

14. เรื่องเสื้อผ้าเครื่องนุ่งห่มที่ทางทัศนสถานจัดให้มีความสะอาดและเป็นของใหม่ พบว่า กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่ร้อยละ 59.4 เห็นว่าเสื้อผ้าเครื่องนุ่งห่มที่ทางทัศนสถานจัดให้มีความสะอาดและเป็นของใหม่อยู่ในระดับปานกลาง รองลงมาร้อยละ 16.4 เห็นว่าเสื้อผ้าเครื่องนุ่งห่มที่ทางทัศนสถานจัดให้มีความสะอาดและเป็นของใหม่อยู่ในระดับมาก และร้อยละ 4.1 เห็นว่าเสื้อผ้าเครื่องนุ่งห่มที่ทางทัศนสถานจัดให้มีความสะอาดและเป็นของใหม่ อยู่ในระดับน้อยที่สุด

15. เรื่องไม่มั่นใจว่าจะได้รับการรักษาพยาบาลที่ดีในทัศนสถาน (ข้อคำถามเชิงลบ) พบว่า กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่ร้อยละ 57.1 ไม่มั่นใจว่าจะได้รับการรักษาพยาบาลที่ดีในทัศนสถานอยู่ในระดับปานกลาง รองลงมาร้อยละ 21.5 ไม่มั่นใจว่าจะได้รับการรักษาพยาบาลที่ดีในทัศนสถานอยู่ในระดับมาก และร้อยละ 2.3 ไม่มั่นใจว่าจะได้รับการรักษาพยาบาล ที่ดีในทัศนสถานอยู่ในระดับน้อยที่สุด

16. เรื่องความรู้สึกอึดอัด ทุกข์ทรมานจิตใจเมื่อต้องอยู่ภายใต้กฎระเบียบข้อบังคับของทางทัศนสถาน (ข้อคำถามเชิงลบ) พบว่า กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่ร้อยละ 52.1 รู้สึกอึดอัด ทุกข์ทรมานจิตใจ เมื่อต้องอยู่ภายใต้กฎระเบียบข้อบังคับของทางทัศนสถานอยู่ในระดับปานกลาง รองลงมาร้อยละ 19.6 รู้สึกอึดอัดทุกข์ทรมานจิตใจเมื่อต้องอยู่ภายใต้กฎระเบียบข้อบังคับของทางทัศนสถานอยู่ในระดับมาก และร้อยละ 3.2 รู้สึกอึดอัดทุกข์ทรมานจิตใจเมื่อต้องอยู่ภายใต้กฎระเบียบข้อบังคับของทางทัศนสถานอยู่ในระดับน้อยที่สุด

17. เรื่องบรรยากาศในเรือนนอนทำให้นอนไม่หลับ (ข้อคำถามเชิงลบ) พบว่า กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่ร้อยละ 42.9 เห็นว่าบรรยากาศในเรือนนอนทำให้นอนไม่หลับ อยู่ในระดับปานกลาง รองลงมาร้อยละ 28.3 เห็นว่าบรรยากาศในเรือนนอนทำให้นอนไม่หลับอยู่ในระดับมาก และร้อยละ 2.7 เห็นว่าบรรยากาศในเรือนนอนทำให้นอนไม่หลับอยู่ในระดับน้อยที่สุด

18. เรื่องการคิดว่ากฎระเบียบข้อบังคับของทางทัศนสถานมีความเข้มงวด (ข้อคำถามเชิงลบ) พบว่า กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่ร้อยละ 52.1 คิดว่ากฎระเบียบข้อบังคับของทางทัศนสถานมีความเข้มงวดอยู่ในระดับปานกลาง รองลงมาร้อยละ 26.0 คิดว่ากฎระเบียบข้อบังคับของทางทัศนสถานมีความเข้มงวดอยู่ในระดับมาก และร้อยละ 0.5 คิดว่ากฎระเบียบข้อบังคับของทางทัศนสถานมีความเข้มงวดอยู่ในระดับน้อยที่สุด

19. เรื่องความวิตกกังวลต่อการใช้ห้องน้ำเนื่องจากความไม่มิดชิด (ข้อคำถามเชิงลบ) พบว่า กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่ร้อยละ 44.3 เห็นว่าวิตกกังวลต่อการใช้ห้องน้ำเนื่องจากความไม่มิดชิดอยู่ในระดับปานกลาง รองลงมาร้อยละ 22.4 เห็นว่าวิตกกังวลต่อการใช้ห้องน้ำเนื่องจาก

ความไม่มิดชิดอยู่ในระดับมากที่สุดและมาก และร้อยละ 1.4 เห็นว่าวิตกกังวลต่อการใช้ห้องน้ำ เนื่องจากความไม่มิดชิดอยู่ในระดับน้อยที่สุด (ตารางที่ 4.35)

ตารางที่ 4.35

จำนวนและร้อยละของกลุ่มตัวอย่าง จำแนกตาม
ด้านการปรับตัวทางสภาพแวดล้อม

(N = 219)

การปรับตัวทางสภาพแวดล้อม	ระดับ						\bar{X}	S.D.
	มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด			
1. ท่านมีความยินดีที่เข้าร่วมกิจกรรมต่าง ๆ ที่ทางทัศนสถานจัดขึ้นด้วยความเต็มใจ	22.4 (49)	31.5 (69)	42.5 (93)	1.8 (4)	1.8 (4)	3.71	0.90	
2. ท่านคิดว่ากิจกรรมต่าง ๆ ที่ทางทัศนสถานจัดขึ้นมีความเหมาะสม	19.2 (42)	31.5 (69)	45.2 (99)	3.2 (7)	0.9 (2)	3.65	0.86	
3. ท่านคิดว่าท่านสามารถปฏิบัติตามกฎระเบียบข้อบังคับของทางทัศนสถานได้	15.1 (33)	40.6 (89)	38.4 (84)	5.5 (12)	0.5 (1)	3.64	0.82	
4. ท่านยอมรับโทษเมื่อทำผิดกฎระเบียบข้อบังคับของทัศนสถาน	11.0 (24)	32.0 (70)	47.9 (105)	6.4 (14)	2.7 (6)	3.42	0.87	
5. เมื่อท่านเจ็บป่วยท่านเต็มใจเข้ารับการรักษาพยาบาลในทัศนสถาน	10.0 (22)	28.3 (62)	49.8 (109)	11.4 (25)	0.5 (1)	3.36	0.83	
6. ท่านได้พักอาศัยอยู่ในเรือนนอนที่สะอาด	6.4 (14)	32.0 (70)	50.7 (111)	9.1 (20)	1.8 (4)	3.32	0.80	

ตารางที่ 4.35 (ต่อ)

การปรับตัวทางสภาพแวดล้อม	ระดับ						
	มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด	\bar{X}	S.D.
7. ท่านคิดว่ายาของทาง ทัศนสถานมีคุณภาพ	6.4 (14)	28.8 (63)	55.7 (122)	7.8 (17)	1.4 (3)	3.31	0.76
8. ท่านคิดว่าอุปกรณ์ที่ใช้ใน การรับประทานอาหารของ เรือนจำมีความสะอาด	6.8 (15)	24.2 (53)	60.7 (133)	7.3 (16)	0.9 (2)	3.29	0.74
9. ท่านได้รับอาหารในแต่ละ มื้อที่ทางทัศนสถานจัดให้ อย่างเพียงพอ	9.1 (20)	21.0 (46)	57.1 (125)	11.0 (24)	1.8 (4)	3.25	0.84
10. ท่านได้รับการรักษา พยาบาลทันทีเมื่อท่าน เจ็บป่วย	8.2 (18)	23.7 (52)	52.1 (114)	12.3 (27)	3.7 (8)	3.21	0.89
11. เสื้อผ้าเครื่องนุ่มห่มที่ ทางทัศนสถานจัดให้ท่าน สามารถใช้ได้เพียงพอ	7.8 (17)	21.5 (47)	51.1 (112)	16.9 (37)	2.7 (6)	3.15	0.89
12. ท่านรู้สึกกังวลใจที่ต้องใส่ เสื้อผ้าเครื่องนุ่มห่มที่ ทางทัศนสถานจัดให้*	5.0 (11)	14.6 (32)	53.0 (116)	20.5 (45)	6.8 (15)	3.10	0.91
13. ท่านคิดว่าอาหารของ ทางทัศนสถานมีคุณภาพ เพียงพอ	4.6 (10)	21.5 (47)	56.6 (124)	13.2 (29)	4.1 (9)	3.09	0.83
14. ท่านรู้สึกว่เสื้อผ้า เครื่องนุ่มห่มที่ทาง ทัศนสถานจัดให้มีความ สะอาดและเป็นของใหม่	5.0 (11)	16.4 (36)	59.4 (130)	15.1 (33)	4.1 (9)	3.03	0.83

ตารางที่ 4.35 (ต่อ)

การปรับตัวทางสภาพแวดล้อม	ระดับ						
	มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด	\bar{X}	S.D.
15. ท่านไม่มั่นใจว่าจะได้รับการรักษาพยาบาลที่ดีในทันตสถาน*	5.0 (11)	21.5 (47)	57.1 (125)	14.2 (31)	2.3 (5)	2.87	0.80
16. ท่านรู้สึกอึดอัด ทุกข์ทรมานจิตใจเมื่อต้องอยู่ภายใต้กฎระเบียบข้อบังคับของทางทันตสถาน	10.0 (22)	19.6 (43)	52.1 (114)	15.1 (33)	3.2 (7)	2.82	0.92
17. บรรยากาศในเรือนนอนทำให้ท่านนอนไม่หลับ*	15.5 (34)	28.3 (62)	42.9 (94)	10.5 (23)	2.7 (6)	2.57	0.97
18. ท่านคิดว่ากฎระเบียบข้อบังคับของทางทันตสถานมีความเข้มงวด*	13.2 (29)	26.0 (57)	52.1 (114)	8.2 (18)	0.5 (1)	2.57	0.84
19. ท่านมีความวิตกกังวลต่อการใช้ห้องน้ำเนื่องจากความไม่มิดชิด*	22.4 (49)	22.4 (49)	44.3 (97)	9.6 (21)	1.4 (3)	2.45	0.99
ค่าเฉลี่ยรวม						3.15	0.31

* ข้อคำถามเชิงลบ

จากตารางที่ 4.35 เพื่อต้องการทราบระดับการปรับตัวทางสภาพแวดล้อมภายในทันตสถานของกลุ่มตัวอย่าง ผู้ศึกษาได้แบ่งกลุ่มตัวอย่างออกเป็น 3 กลุ่ม กล่าวคือ กลุ่มที่มีการปรับตัวสภาพแวดล้อมในทันตสถานในระดับน้อย กลุ่มที่มีการปรับตัวสภาพแวดล้อมในทันตสถานในระดับปานกลาง และกลุ่มที่มีการปรับตัวสภาพแวดล้อมในทันตสถานในระดับมาก เมื่อแบ่งกลุ่มแล้วมีลักษณะ กล่าวคือ กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่หรือร้อยละ 84.9 มีการปรับตัวทาง

สังคมในทัศนสถานระดับปานกลาง รองลงมาร้อยละ 14.6 มีการปรับตัวทางสังคมใน ทัศนสถาน ระดับมาก ในขณะที่ร้อยละ 0.5 มีการปรับตัวทางสังคมในทัศนสถานในระดับน้อย มีจำนวน น้อยที่สุด (ตารางที่ 4.36)

ตารางที่ 4.36

ระดับการปรับตัวทางสภาพแวดล้อมในทัศนสถานของกลุ่มตัวอย่าง

การปรับตัวทางสภาพแวดล้อม ในทัศนสถาน	จำนวน (คน)	ร้อยละ
น้อย	1	0.5
ปานกลาง	186	84.9
มาก	32	14.6
รวม	219	100.0

จากผลการศึกษา การปรับตัวทางสังคมและการปรับตัวทางสภาพแวดล้อมของกลุ่ม ตัวอย่าง เพื่อให้ทราบปัจจัยที่มีผลต่อการปรับตัวในทัศนสถานของกลุ่มตัวอย่างกับปัจจัยต่าง ๆ ของกลุ่มตัวอย่างได้ชัดเจนยิ่งขึ้น ผู้ศึกษาได้หาค่ารวมของการปรับตัวในทัศนสถานของกลุ่ม ตัวอย่าง เมื่อหาค่ารวมแล้ว พบว่า กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่หรือร้อยละ 91.8 มีการปรับตัวใน ทัศนสถานระดับปานกลาง รองลงมาร้อยละ 7.3 มีการปรับตัวในทัศนสถานระดับมาก ใน ขณะที่ร้อยละ 0.9 มีการปรับตัวในทัศนสถานในระดับน้อย มีจำนวนน้อยที่สุด (ตารางที่ 4.37)

ตารางที่ 4.37

ระดับการปรับตัวในภาพรวมในทัศนสถานของกลุ่มตัวอย่าง

การปรับตัวในภาพรวมในทัศนสถาน	จำนวน (คน)	ร้อยละ
น้อย	2	0.9
ปานกลาง	201	91.8
มาก	16	7.3
รวม	219	100.0

ส่วนที่ 5 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลความคิดเห็นเกี่ยวกับปัญหาและข้อเสนอแนะด้านการปรับตัวของกลุ่มตัวอย่าง

ผู้ศึกษาได้รวบรวมปัญหาและข้อเสนอแนะด้านการปรับตัวของกลุ่มตัวอย่าง ซึ่งสามารถสรุปผลการศึกษาในประเด็นกลุ่มต่าง ๆ ได้ดังนี้

1. สภาพปัญหาในการปรับตัวของกลุ่มตัวอย่าง สามารถจำแนกปัญหาในการปรับตัวของกลุ่มตัวอย่าง ได้ดังนี้

1.1 สภาพปัญหาด้านโครงสร้างเรือนจำกายภาพ

- เรือนนอนคับแคบ อึดอัด เนื่องจากคนเยอะ
- สภาพอากาศที่เรือนนอน ร้อนมาก

1.2 สภาพปัญหาด้านการปฏิบัติตามกฎระเบียบ

- การเข้าแถวอาบน้ำไม่ค่อยเป็นระเบียบ แย่งกันอาบน้ำ และจัดสรรเวลาให้มีเวลาอาบน้ำได้มากกว่านี้

1.3 สภาพปัญหาด้านอารมณ์และความรู้สึก

- การยอมรับจากเพื่อนนักโทษด้วยกันยังต่ำกว่า ระหว่างนักโทษ เด็ดขาดกับผู้ต้องขังระหว่าง คือผู้ต้องขังระหว่างมักไม่มีสิทธิหลายอย่างดังเช่นที่นักโทษเด็ดขาด มีสิทธิ์ และถูกข่มขู่อยู่เสมอ เหมือนถูกกีดขวางทำอะไร ๆ ไม่ได้เหมือนนักโทษเด็ดขาด

1.4 สภาพปัญหาสัมพันธภาพระหว่างบุคคล

- เพื่อนนักโทษที่เข้ามาก่อนชอบสร้างอำนาจเป็นใหญ่
- เพื่อนนักโทษชอบขโมยของกิน

2. ความต้องการของกลุ่มตัวอย่าง สามารถจำแนกความต้องการได้ ดังนี้

2.1 อยากให้เรือนจำจัดให้มีกิจกรรมเพื่อให้กลุ่มตัวอย่างได้มีส่วนร่วมโดยเป็นกิจกรรมบำบัดทางด้านจิตใจ เพื่อสร้างความบันเทิงและอาจช่วยสร้างความสามัคคีอีกด้วย เช่นดนตรีในเรือนจำ การกีฬาภายในเรือนจำ

2.2 ความต้องการช่วงเวลาในการสูบบุหรี่บ้าง

2.3 อยากให้เจ้าหน้าที่ดูแลเอาใจใส่และสร้างความสนิทสนมกับกลุ่มตัวอย่างให้มากกว่านี้

ส่วนที่ 6 การเปรียบเทียบความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยด้านต่าง ๆ ของกลุ่มตัวอย่างกับการปรับตัวของกลุ่มตัวอย่างในทัศนสถานฯหญิงธนบุรี

ผู้ศึกษา ได้เปรียบเทียบความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยต่าง ๆ ของกลุ่มตัวอย่างกับการปรับตัวของกลุ่มตัวอย่างในทัศนสถานฯหญิงธนบุรี เพื่อทดสอบว่ามีปัจจัยใดบ้างที่มีความสัมพันธ์ต่อการปรับตัวของกลุ่มตัวอย่าง เรียงตามลำดับ ดังนี้

1. ปัจจัยด้านภูมิหลังของกลุ่มตัวอย่าง ประกอบด้วย อายุ สถานภาพ สมรส ระดับการศึกษา อาชีพ ภูมิลำเนา รายได้ ภาระทางครอบครัว สุขภาพ (โรคประจำตัว อาการเจ็บป่วยหรืออาการทางจิต และการเข้ารับการรักษาพยาบาล)

ตารางที่ 4.38

ความสัมพันธ์ระหว่างอายุกับการปรับตัวของกลุ่มตัวอย่าง

(N = 219)

อายุ	การปรับตัวของกลุ่มตัวอย่าง			รวม
	น้อย	ปานกลาง	มาก	
ต่ำกว่า 20 ปี	-	89.5 (17)	10.5 (2)	100.0 (19)
20-30 ปี	-	92.9 (104)	7.1 (8)	100.0 (112)
31-40 ปี	3.0 (2)	87.9 (58)	9.1 (6)	100.0 (66)
41 ปีขึ้นไป	-	100.0 (22)	-	100.0 (22)

$$\chi^2 = 7.102 \quad df = 6 \quad Sig. = 0.312$$

จากตารางที่ 4.38 เมื่อเปรียบเทียบ การปรับตัวในทัศนสถานฯระหว่างกลุ่มตัวอย่างที่มีอายุในแต่ละกลุ่มแล้ว พบว่า กลุ่มตัวอย่างที่มีอายุต่ำกว่า 20 ปี มีร้อยละของคนที่สามารถปรับตัวได้ในระดับมาก มีจำนวนสูงกว่ากลุ่มตัวอย่างกลุ่มอื่น ๆ กล่าวคือ กลุ่มตัวอย่างที่มีอายุ ต่ำกว่า 20 ปี มีจำนวนร้อยละ 10.5 เมื่อพิจารณาค่า $\chi^2 = 7.102$ ที่ $df = 6$ แล้ว ปรากฏว่ามี

ค่าต่ำกว่าค่า χ^2 ในตารางที่ระดับ .05 แสดงว่ากลุ่มตัวอย่างที่มีอายุต่างกัน ไม่มีความสัมพันธ์กับการปรับตัวในทัศนสถานฯ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ แสดงให้เห็นว่าการอยู่ในทัศนสถานฯ ซึ่งเป็นสถานที่ถูกควบคุม ดูแล ทุกเวลา ไม่ว่าจะทำอะไรต้องอยู่ภายใต้กฎระเบียบ และมีกำหนดเวลาตายตัว ไม่มีอิสระดำเนินการใด ๆ ที่อยู่นอกเหนือคำสั่งโดยเด็ดขาด จึงทำให้กลุ่มตัวอย่างไม่ว่าจะมีอายุอยู่ในช่วงใด ก็จะมีสภาพที่ไม่แตกต่างกัน และการที่กลุ่มตัวอย่างที่มีอายุต่ำกว่า 20 ปี มีร้อยละของการปรับตัวในทัศนสถานฯ มากกว่ากลุ่มตัวอย่างที่มีอายุในช่วงอื่น ๆ เนื่องจากกลุ่มตัวอย่างดังกล่าวอยู่ในช่วงวัยรุ่น ซึ่งเป็นวัยที่ขาดการยั้งคิดและการวางแผนในอนาคตของตนเอง และยังมีเพื่อนสนิทในทัศนสถานฯ ยิ่งทำให้หมดความกังวลในเรื่องต่าง ๆ จึงอยู่ไปวัน ๆ ซึ่งต่างกับกลุ่มตัวอย่างที่มีช่วงอายุอื่น ๆ ที่มีวัยค่อนข้างจะเป็นผู้ใหญ่ รวมทั้งการมีพันธะทางด้านครอบครัว จึงปรับตัวได้น้อยกว่ากลุ่มตัวอย่างที่มีอายุต่ำกว่า 20 ปี บ้างเล็กน้อย อย่างไรก็ตามอายุของกลุ่มตัวอย่าง ไม่มีความสัมพันธ์ต่อการปรับตัวภายในทัศนสถานฯ แต่อย่างใด

ตารางที่ 4.39

ความสัมพันธ์ระหว่างสถานภาพสมรสกับการปรับตัวของกลุ่มตัวอย่าง

(N = 219)

สถานภาพสมรส	การปรับตัวของกลุ่มตัวอย่าง			รวม
	น้อย	ปานกลาง	มาก	
โสด	-	92.8 (64)	7.2 (5)	100.0 (69)
หย่า/หม้าย/แยกกันอยู่	2.7 (2)	89.0 (65)	8.2 (6)	100.0 (73)
สมรส	-	93.5 (72)	6.5 (5)	100.0 (77)

 $\chi^2 = 4.245$ $df = 4$ $Sig. = 0.374$

จากตารางที่ 4.39 เมื่อเปรียบเทียบ การปรับตัวในทัศนสถานฯ ระหว่างกลุ่มตัวอย่างที่มีสถานภาพสมรสในแต่ละกลุ่มแล้ว พบว่า กลุ่มตัวอย่างที่มีสถานภาพหย่า/หม้าย/แยกกันอยู่ มีร้อยละของคนที่สามารถปรับตัวได้ในระดับมาก มีจำนวนสูงกว่ากลุ่มตัวอย่างกลุ่มอื่น ๆ กล่าวคือ

กลุ่มตัวอย่างที่มีสถานภาพหย่า/หม้าย/แยกกันอยู่ มีจำนวนร้อยละ 8.2 เมื่อพิจารณาค่า $\chi^2 = 4.245$ ที่ $df = 4$ แล้ว ปรากฏว่ามีค่าต่ำกว่าค่า χ^2 ในตารางที่ระดับ .05 แสดงว่ากลุ่มตัวอย่างที่มีสถานภาพสมรสต่างกัน ไม่มีความสัมพันธ์กับการปรับตัวในทัศนสถานฯ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ แสดงให้เห็นว่าการปรับตัวในทัศนสถานฯ ไม่เกี่ยวข้องกับการปรับตัวที่มีสถานภาพใด ทั้งนี้เนื่องจากสภาพภายในทัศนสถานฯ ซึ่งเป็นสถานที่ต้องอยู่ภายใต้กฎระเบียบ มีกำหนดเวลาตายตัว และมีทรัพยากรหรือเครื่องอำนวยความสะดวกอย่างจำกัด รวมทั้งการขาดอิสระ จึงทำให้กลุ่มตัวอย่างไม่ว่าจะมีสถานภาพใดก็มีสภาพที่ไม่แตกต่างกัน ซึ่งมีลักษณะเดียวกับอายุของกลุ่มตัวอย่าง ที่พบว่าอายุของกลุ่มตัวอย่างไม่มีความสัมพันธ์ต่อการปรับตัวภายในทัศนสถานฯ ในขณะเดียวกัน กลุ่มตัวอย่างที่มีสถานภาพสมรสกลุ่มต่าง ๆ มีจำนวน ร้อยละของคนที่สามารถปรับตัวได้มากใกล้เคียงกัน ทั้งนี้ เนื่องจากกลุ่มตัวอย่างที่มีสถานภาพสมรสประเภทต่าง ๆ เข้าใจดีว่าการอยู่รวมกันเป็นจำนวนมาก จำเป็นอย่างยิ่งที่จะต้องมีการ ระเบียบ ไว้ควบคุมบังคับ บุคคล มิฉะนั้นจะเกิดความวุ่นวายได้ เนื่องจากบุคคลที่อ่อนแอกว่าจะถูกรังแก ช่มเหง จากบุคคลที่แข็งแรงหรือมีพรรคพวกมากกว่า ซึ่งก็มีสภาพไม่ต่างกับครอบครัวใหญ่ครอบครัวหนึ่ง ที่ต้องมีผู้ปกครองไว้คอยดูแล มิฉะนั้นบุคคลในครอบครัวก็จะเกิดการทะเลาะเบาะแว้งกัน ดังนั้น ตัวอย่างที่มีสถานภาพสมรสประเภทต่าง ๆ จึงมีร้อยละของคนที่สามารถในการปรับตัวได้ในลักษณะใกล้เคียงกัน ดังนั้น สถานภาพสมรสจึงไม่มีความสัมพันธ์ต่อการปรับตัวภายในทัศนสถานฯ

ตารางที่ 4.40

ความสัมพันธ์ระหว่างจำนวนบุตรกับการปรับตัวของกลุ่มตัวอย่าง

(N = 219)

จำนวนบุตร	การปรับตัวของกลุ่มตัวอย่าง			รวม
	น้อย	ปานกลาง	มาก	
ไม่มีบุตร	1.1 (1)	92.6 (88)	6.3 (6)	100.0 (95)
1-2 คน	1.1 (1)	89.0 (89)	10.0 (10)	100.0 (100)
3 คนขึ้นไป	-	100.0 (24)	-	100.0 (24)

 $\chi^2 = 3.390$ $df = 4$ $Sig. = 0.495$

จากตารางที่ 4.40 เมื่อเปรียบเทียบ การปรับตัวในทัศนสถานฯ ระหว่างกลุ่มตัวอย่างที่มีจำนวนบุตรในแต่ละกลุ่มแล้ว พบว่า กลุ่มตัวอย่างที่มีจำนวนบุตร 1-2 คน มีร้อยละของคนที่สามารถปรับตัวได้ในระดับมาก มีจำนวนสูงกว่ากลุ่มตัวอย่างกลุ่มอื่น ๆ กล่าวคือ กลุ่มตัวอย่างที่มีจำนวนบุตร 1-2 คน มีจำนวนร้อยละ 10.0 เมื่อพิจารณาค่า $\chi^2 = 3.390$ ที่ $df = 4$ แล้ว ปรากฏว่ามีค่าต่ำกว่าค่า χ^2 ในตารางที่ระดับ .05 แสดงว่ากลุ่มตัวอย่างที่มีจำนวนบุตรต่างกัน ไม่มีความสัมพันธ์กับการปรับตัวในทัศนสถานฯ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ แสดงให้เห็นว่าการปรับตัวในทัศนสถานฯ ไม่เกี่ยวข้องกับกลุ่มตัวอย่างที่มีจำนวนบุตรหรือไม่มีจำนวนบุตร ทั้งนี้เนื่องจากสภาพภายในทัศนสถานฯ ซึ่งเป็นสถานที่ที่ต้องอยู่ภายใต้กฎระเบียบ มีกำหนดเวลาตายตัว และมีทรัพยากรหรือเครื่องอำนวยความสะดวกอย่างจำกัด รวมทั้งการขาดอิสระ จึงทำให้กลุ่มตัวอย่างมีสภาพที่ไม่แตกต่างกัน ซึ่งมีลักษณะเดียวกับอายุและสถานภาพสมรสของกลุ่มตัวอย่าง ที่พบว่าอายุและสถานภาพสมรสของกลุ่มตัวอย่างไม่มีความสัมพันธ์ต่อการปรับตัวภายในทัศนสถานฯ อย่างไรก็ตามกลุ่มตัวอย่างที่มีบุตร จำนวน 1-2 คน มีร้อยละของคนที่สามารถปรับตัวในทัศนสถานฯ ได้มากกว่ากลุ่มอื่น ๆ ทั้งนี้เนื่องจากกลุ่มตัวอย่างดังกล่าวมีบุตรจำนวนไม่มาก ซึ่งมีสามีหรือผู้ดูแลบุตรให้อยู่แล้ว จึงหมดความกังวลว่าบุตรจะอยู่อย่างไร แตกต่างกับกลุ่มตัวอย่างที่มีบุตรตั้งแต่ 3 คนขึ้นไป เนื่องจากมีความห่วงใยว่าบุตรจะอยู่กันอย่างไร ถึงแม้จะมีผู้ที่คอยดูแล เอาใจใส่ แต่เนื่องจากบุตรมีจำนวนค่อนข้างมาก อาจจะทำให้ ผู้ที่ดูแลบุตรให้ดูแลไม่ทั่วถึง บุตรถูกชักจูงไปในทางที่ไม่ดีได้ เกิดความห่วงใยบุตรตลอดเวลา ดังนั้น กลุ่มตัวอย่างกลุ่มนี้จึงมีจำนวนร้อยละของคนที่สามารถปรับตัวในทัศนสถานฯ ไม่มาก

ตารางที่ 4.41
ความสัมพันธ์ระหว่างจำนวนสมาชิกในบ้านกับการปรับตัว
ของกลุ่มตัวอย่าง

(N = 219)

จำนวนสมาชิกในบ้าน	การปรับตัวของกลุ่มตัวอย่าง			รวม
	น้อย	ปานกลาง	มาก	
ไม่มี	2.2 (1)	91.1 (41)	6.7 (3)	100.0 (45)
1-3 คน	1.2 (1)	95.1 (78)	3.7 (3)	100.0 (82)
4 คนขึ้นไป	-	89.1 (82)	10.9 (10)	100.0 (92)

$\chi^2 = 5.059$ $df = 4$ $Sig. = 0.281$

จากตารางที่ 4.41 เมื่อเปรียบเทียบการปรับตัวในทัศนสถานฯ ระหว่างกลุ่มตัวอย่างที่มีจำนวนสมาชิกในบ้านในแต่ละกลุ่มแล้ว พบว่า กลุ่มตัวอย่างที่มีจำนวนสมาชิก 4 คนขึ้นไป มีร้อยละของคนที่สามารถปรับตัวได้ในระดับมาก มีจำนวนสูงกว่ากลุ่มตัวอย่างกลุ่มอื่น ๆ กล่าวคือ กลุ่มตัวอย่างที่มีจำนวนสมาชิก 4 คนขึ้นไป มีจำนวนร้อยละ 10.9 เมื่อพิจารณาค่า $\chi^2 = 5.059$ ที่ $df = 4$ แล้ว ปรากฏว่ามีค่าต่ำกว่าค่า χ^2 ในตารางที่ระดับ .05 แสดงว่ากลุ่มตัวอย่างที่มีจำนวนสมาชิกในบ้านต่างกัน ไม่มีความสัมพันธ์กับการปรับตัวในทัศนสถานฯ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ แสดงว่ากลุ่มตัวอย่างที่มีสถานภาพสมรสต่างกัน ไม่มีความสัมพันธ์กับการปรับตัวในทัศนสถานฯ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ แสดงให้เห็นว่าการปรับตัวในทัศนสถานฯ ไม่เกี่ยวข้องของกลุ่มตัวอย่างที่มีจำนวนสมาชิกในบ้านหรือไม่มีจำนวนสมาชิกในบ้าน อย่างไรก็ตามกลุ่มตัวอย่างที่มีจำนวนสมาชิกในบ้านตั้งแต่ 4 คนขึ้นไป มีจำนวนร้อยละของคนที่สามารถปรับตัวได้มาก มากกว่ากลุ่มตัวอย่างกลุ่มอื่น ๆ ทั้งนี้ เนื่องจากกลุ่มตัวอย่างที่มีสมาชิกในบ้านตั้งแต่ 4 คนขึ้นไป ไม่ต้องห่วงครอบครัวว่าจะอยู่กันอย่างไร เนื่องจากมีสมาชิกในครอบครัวหลายคน ซึ่งสมาชิกแต่ละคนสามารถดูแลครอบครัวได้ ไม่ว่าจะ เป็นด้านเศรษฐกิจ หรือด้านความปลอดภัยของครอบครัว นอกจากนี้เมื่ออยู่ในทัศนสถานฯ กลุ่มตัวอย่างดังกล่าว เข้าใจดีว่าการอยู่รวมกันเป็นจำนวนมาก จำเป็นอย่างยิ่งที่ทัศนสถานฯ จะต้องเข้มงวด กวดขัน กับทุก ๆ คน มิฉะนั้นจะเกิด

ความวุ่นวายได้ ซึ่งแตกต่างกับกลุ่มตัวอย่างอื่นที่มีจำนวนสมาชิกน้อยหรือไม่มีสมาชิก เนื่องจากมีความห่วงใยครอบครัวนั่นเอง

ตารางที่ 4.42

ความสัมพันธ์ระหว่างระดับการศึกษากับการปรับตัวของกลุ่มตัวอย่าง

(N = 219)

ระดับการศึกษา	การปรับตัวของกลุ่มตัวอย่าง			รวม
	น้อย	ปานกลาง	มาก	
ไม่มีการศึกษา	-	94.1 (16)	5.9 (1)	100.0 (17)
ระดับประถมศึกษา / มัธยมศึกษา	0.7 (1)	90.8 (138)	8.6 (13)	100.0 (152)
ปวช. / ปวส.	-	94.4 (34)	5.6 (2)	100.0 (36)
ปริญญาตรี	7.1 (1)	92.9 (13)	-	100.0 (14)

$\chi^2 = 8.142$ $df = 6$ $Sig. = 0.228$

จากตารางที่ 4.42 เมื่อเปรียบเทียบการปรับตัวในทัศนสถานฯ ระหว่างกลุ่มตัวอย่างที่มีระดับการศึกษาในแต่ละกลุ่มแล้ว พบว่า กลุ่มตัวอย่างที่มีระดับการศึกษาระดับประถมศึกษา/มัธยมศึกษา มีร้อยละของคนที่สามารถปรับตัวได้ในระดับมาก มีจำนวนสูงกว่ากลุ่มตัวอย่างกลุ่มอื่น ๆ กล่าวคือ กลุ่มตัวอย่างที่มีระดับการศึกษาระดับประถมศึกษา/มัธยมศึกษา มีจำนวนร้อยละ 8.6 เมื่อพิจารณาค่า $\chi^2 = 8.142$ ที่ $df = 6$ แล้ว ปรากฏว่ามีค่าต่ำกว่าค่า χ^2 ในตารางที่ระดับ .05 แสดงว่ากลุ่มตัวอย่างที่มีระดับการศึกษาต่างกัน ไม่มีความสัมพันธ์กับการปรับตัวในทัศนสถานฯ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ แสดงให้เห็นว่าการปรับตัวในทัศนสถานฯ ไม่เกี่ยวข้องกับกลุ่มตัวอย่างที่มีระดับการศึกษาระดับใดอย่างไรก็ตามกลุ่มตัวอย่างที่มีการศึกษาระดับประถมศึกษา/มัธยมศึกษา มีจำนวนร้อยละของคนที่สามารถปรับตัวได้มาก มากกว่ากลุ่มตัวอย่างกลุ่มอื่น ๆ ทั้งนี้ เนื่องจากกลุ่มตัวอย่างดังกล่าว เป็นกลุ่มที่ได้รับการศึกษาอบรมค่อนข้างน้อย ซึ่งเป็นกลุ่มเดียวกับกลุ่มตัวอย่างทั้งทัศนสถานฯ คือ เป็นกลุ่มที่มีการศึกษาค่อนข้างน้อย จึงไม่กังวล

เกี่ยวกับสภาพเป็นอยู่ในทัศนสถานฯ มากนัก ซึ่งต่างกับกลุ่มตัวอย่างที่มีระดับการศึกษากลุ่มอื่น ๆ ที่ได้รับการศึกษาอบรมมาพอสมควร และอาจคิดเสียตายเวลาที่ตัวเองมีระดับการศึกษาสูง แต่ต้องเข้ามาอยู่ในทัศนสถานฯ เกิดความกังวลในเรื่องต่าง ๆ จึงทำให้ค่อนข้างปรับตัวได้น้อยกว่ากลุ่มที่มีการศึกษาระดับประถมศึกษา/มัธยมศึกษา

ตารางที่ 4.43

ความสัมพันธ์ระหว่างอาชีพก่อนต้องโทษกับการปรับตัวของกลุ่มตัวอย่าง

(N = 219)

อาชีพก่อนต้องโทษ	การปรับตัวของกลุ่มตัวอย่าง			รวม
	น้อย	ปานกลาง	มาก	
- รับราชการ/พนักงานบริษัท/ ห้างร้าน/เอกชน	-	96.7 (29)	3.3 (1)	100.0 (30)
- เกษตรกรรม/อาชีพอิสระ/ เจ้าของกิจการ/ค้าขาย	1.9 (2)	91.3 (95)	6.7 (7)	100.0 (104)
- รับจ้างทั่วไป/แม่บ้าน	-	89.5 (68)	10.5 (8)	100.0 (76)
- นักศึกษา	-	100.0 (9)	-	100.0 (9)

$$\chi^2 = 4.834 \quad df = 6 \quad \text{Sig.} = 0.565$$

จากตารางที่ 4.43 เมื่อเปรียบเทียบ การปรับตัวในทัศนสถานฯ ระหว่างกลุ่มตัวอย่างที่มีอาชีพก่อนต้องโทษในแต่ละกลุ่มแล้ว พบว่า กลุ่มตัวอย่างที่มีอาชีพรับจ้างทั่วไป/แม่บ้าน มีร้อยละของคนที่สามารถปรับตัวได้ในระดับมาก มีจำนวนสูงกว่ากลุ่มตัวอย่างกลุ่มอื่น ๆ กล่าวคือ กลุ่มตัวอย่างที่มีอาชีพรับจ้างทั่วไป/แม่บ้าน มีจำนวนร้อยละ 10.5 เมื่อพิจารณาค่า $\chi^2 = 4.834$ ที่ $df = 6$ แล้ว ปรากฏว่ามีค่าต่ำกว่าค่า χ^2 ในตารางที่ระดับ .05 แสดงว่ากลุ่มตัวอย่างที่มีอาชีพก่อนต้องโทษต่างกัน ไม่มีความสัมพันธ์กับการปรับตัวในทัศนสถานฯ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ แสดงให้เห็นว่าการปรับตัวในทัศนสถานฯ ไม่เกี่ยวข้องกับกลุ่มตัวอย่างที่มีอาชีพใด อย่างไรก็ตามกลุ่มตัวอย่างที่มีอาชีพรับจ้างทั่วไป/แม่บ้าน มีจำนวนร้อยละของคนที่สามารถปรับตัวได้มาก มากกว่ากลุ่มตัวอย่างกลุ่มอื่น ๆ ทั้งนี้ เนื่องจากกลุ่มตัวอย่างดังกล่าว เป็น

กลุ่มไม่มีความกังวลเกี่ยวกับประกอบอาชีพเมื่อได้รับการปล่อยตัว เพราะอาชีพรับจ้างทั่วไปหรืออาชีพแม่บ้านมีอยู่ทั่วไป เมื่อออกไปจากทัณฑสถานฯ แล้วสามารถประกอบอาชีพได้ทันที ขณะที่อยู่ในทัณฑสถานฯ ก็ได้อยู่ร่วมกับผู้ต้องขังอื่น ๆ ที่ส่วนใหญ่มีลักษณะเดียวกัน ซึ่งต่างกับกลุ่มตัวอย่างที่มีอาชีพ รับราชการ/พนักงานบริษัท หรืออาชีพเกษตรกรรม/ค้าขาย เนื่องจากเสียดายที่มีโอกาสได้รับราชการ หรือได้ทำงานในบริษัทที่มีเงินเดือนสูง แต่ต้องหมดโอกาส เนื่องจากต้องเข้ามาอยู่ในทัณฑสถานฯ และเป็นชนกลุ่มน้อยในทัณฑสถานฯ หากยังยึดติดกับฐานะหรือตำแหน่ง ก็จะทำให้ปรับตัวในทัณฑสถานฯ ได้ยาก ดังนั้น กลุ่มตัวอย่างที่มีอาชีพรับจ้างทั่วไป/แม่บ้าน จึงมีร้อยละของคนที่สามารถปรับตัวในทัณฑสถานฯ ได้มากกว่ากลุ่มตัวอย่างอื่น ๆ

ตารางที่ 4.44

ความสัมพันธ์ระหว่างภูมิลำเนากับการปรับตัวของกลุ่มตัวอย่าง

(N = 219)

ภูมิลำเนา	การปรับตัวของกลุ่มตัวอย่าง			รวม
	น้อย	ปานกลาง	มาก	
กรุงเทพฯ และปริมณฑล	1.1	91.8	7.1	100.0
	(2)	(167)	(13)	(182)
ต่างจังหวัด	-	91.9	8.1	100.0
		(34)	(3)	(37)

$$\chi^2 = 4.446 \quad df = 2 \quad \text{Sig.} = 0.800$$

จากตารางที่ 4.44 เมื่อเปรียบเทียบ การปรับตัวในทัณฑสถานฯ ระหว่างกลุ่มตัวอย่างที่มีภูมิลำเนาในแต่ละกลุ่มแล้ว พบว่า กลุ่มตัวอย่างที่มีภูมิลำเนาต่างจังหวัด มีร้อยละของคนที่สามารถปรับตัวได้ในระดับมาก มีจำนวนสูงกว่ากลุ่มตัวอย่างที่มีภูมิลำเนาในกรุงเทพฯ และปริมณฑล กล่าวคือ กลุ่มตัวอย่างที่มีภูมิลำเนาในต่างจังหวัด มีจำนวนร้อยละ 8.1 เมื่อพิจารณาค่า $\chi^2 = 4.446$ ที่ $df = 2$ แล้ว ปรากฏว่ามีค่าต่ำกว่าค่า χ^2 ในตารางที่ระดับ .05 แสดงว่า กลุ่มตัวอย่างที่มีภูมิลำเนาต่างกัน ไม่มีความสัมพันธ์กับการปรับตัวในทัณฑสถานฯ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ แสดงให้เห็นว่า การปรับตัวในทัณฑสถานฯ ไม่เกี่ยวข้องกับกลุ่มตัวอย่างที่มีภูมิลำเนาแตกต่างกันแต่อย่างใด ในขณะที่เดียวกันกลุ่มตัวอย่างที่มีภูมิลำเนาในกรุงเทพฯ หรือต่างจังหวัด มีจำนวนร้อยละของคนที่สามารถปรับตัวได้มากใกล้เคียงกัน ทั้งนี้ เนื่องจากกลุ่มตัวอย่างที่มี

ภูมิฐานะทั้งสองกลุ่ม ต่างเข้าใจดีว่าการอยู่รวมกันเป็นจำนวนมาก จำเป็นอย่างยิ่งที่จะต้องมีการเปรียบเทียบ ไขว้ควบคุม บังคับ บุคคล มิฉะนั้นจะเกิดความวุ่นวายได้ เนื่องจากบุคคลที่อ่อนแอกว่าจะถูกรังแก ช่มเหิง จากบุคคลที่แข็งแรงหรือมีพรรคพวกมากกว่า โดยเฉพาะการยกพวกตีกัน โดยถือศักดิ์ศรีของความเป็นคนจังหวัด/อำเภอเดียวกัน ซึ่งเกิดขึ้นบ่อยครั้งในทัศนสถานฯ ขนาดใหญ่ ดังนั้น ตัวอย่างที่มีภูมิฐานะแตกต่างกัน จึงมีร้อยละของคนที่สามารถในการปรับตัวในทัศนสถานฯได้ในลักษณะใกล้เคียงกัน

ตารางที่ 4.45

ความสัมพันธ์ระหว่างรายได้ก่อนต้องโทษกับ
การปรับตัวของกลุ่มตัวอย่าง

(N = 219)

รายได้ก่อนต้องโทษ	การปรับตัวของกลุ่มตัวอย่าง			รวม
	น้อย	ปานกลาง	มาก	
ไม่มีรายได้	-	86.7 (13)	13.3 (2)	100.0 (15)
ต่ำกว่า 10,000 บาท	0.8 (1)	93.8 (122)	5.4 (7)	100.0 (130)
ตั้งแต่ 10,000 บาทขึ้นไป	1.4 (1)	89.2 (66)	9.5 (7)	100.0 (74)

$$\chi^2 = 2.352 \quad df = 4 \quad \text{Sig.} = 0.671$$

จากตารางที่ 4.45 เมื่อเปรียบเทียบ การปรับตัวในทัศนสถานฯ ระหว่างกลุ่มตัวอย่างที่มีรายได้ก่อนต้องโทษในแต่ละกลุ่มแล้ว พบว่า กลุ่มตัวอย่างที่ไม่มีรายได้ มีร้อยละของคนที่สามารถปรับตัวได้ในระดับมาก มีจำนวนสูงกว่ากลุ่มตัวอย่างกลุ่มอื่น ๆ กล่าวคือ กลุ่มตัวอย่างที่ไม่มีรายได้ มีจำนวนร้อยละ 13.3 เมื่อพิจารณาค่า $\chi^2 = 2.353$ ที่ $df = 4$ แล้ว ปรากฏว่ามีค่าต่ำกว่าค่า χ^2 ในตารางที่ระดับ .05 แสดงว่ากลุ่มตัวอย่างที่มีรายได้ต่างกัน ไม่มีความสัมพันธ์กับการปรับตัวในทัศนสถานฯ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ แสดงให้เห็นว่าการปรับตัวในทัศนสถานฯ ไม่เกี่ยวข้องกับกลุ่มตัวอย่างที่มีรายได้จำนวนเท่าใด อย่างไรก็ตามกลุ่มตัวอย่างที่ไม่มีรายได้มีจำนวนร้อยละของคนที่สามารถปรับตัวได้มาก มากกว่ากลุ่มตัวอย่างกลุ่มอื่น ๆ ทั้งนี้ เนื่องจาก

กลุ่มตัวอย่างดังกล่าว เป็นกลุ่มไม่มีความกังวลหรือเสียชีวิตเกี่ยวกับรายได้ก่อนต้องโทษแต่อย่างใด เนื่องจากไม่อะไรให้น่าหวัง เมื่อได้รับการปล่อยตัวออกไปจากทัณฑสถานฯ เมื่อใด จะหารายได้เมื่อใดก็ได้ เพราะมีอาชีพรับจ้างทั่วไป ซึ่งต่างกับกลุ่มตัวอย่างที่มีรายได้กลุ่มอื่น ๆ ที่มีจำนวนร้อยละของคนที่ปรับตัวในทัณฑสถานฯ ได้น้อยกว่า เนื่องจากมีความเสียชีวิตรายได้ก่อนที่จะเข้าไปอยู่ในทัณฑสถานฯ ในขณะเดียวกัน เมื่ออยู่ในทัณฑสถานฯ รายได้ที่หามาได้ก็ไม่สามารถซื้อสิ่งของอะไรได้ นอกจากซื้อเครื่องอุปโภค-บริโภคเท่านั้น นอกจากนี้ยังถูกจำกัดปริมาณการใช้จ่าย (วันละไม่เกิน 200 บาท) เมื่อได้รับการปล่อยตัว ยังไม่รู้ว่าจะมีโอกาสได้รับรายได้เท่าเดิมอีกหรือไม่ ทำให้มีกังวลในเรื่องต่าง ๆ จึงปรับตัวในทัณฑสถานฯ ได้น้อยกว่ากลุ่มตัวอย่างที่ไม่มีรายได้

ตารางที่ 4.46

ความสัมพันธ์ระหว่างโรคประจำตัวกับการปรับตัวของกลุ่มตัวอย่าง

(N = 219)

โรคประจำตัว	การปรับตัวของกลุ่มตัวอย่าง			รวม
	น้อย	ปานกลาง	มาก	
ไม่มีโรคประจำตัว	1.0 (2)	91.8 (179)	7.2 (14)	100.0 (195)
มีโรคประจำตัว	-	91.7 (22)	8.3 (2)	100.0 (24)

$$\chi^2 = 0.285 \quad df = 2 \quad \text{Sig.} = 0.867$$

จากตารางที่ 4.46 เมื่อเปรียบเทียบ การปรับตัวในทัณฑสถานฯ ระหว่างกลุ่มตัวอย่างที่มีโรคประจำตัวในแต่ละกลุ่มแล้ว พบว่า กลุ่มตัวอย่างที่มีโรคประจำตัว มีร้อยละของคนที่สามารถปรับตัวได้ในระดับมาก มีจำนวนสูงกว่ากลุ่มตัวอย่างที่ไม่มีโรคประจำตัว กล่าวคือ กลุ่มตัวอย่างที่มีโรคประจำตัว มีจำนวนร้อยละ 8.3 เมื่อพิจารณาค่า $\chi^2 = 0.285$ ที่ $df = 2$ แล้วปรากฏว่ามีค่าต่ำกว่าค่า χ^2 ในตารางที่ระดับ .05 แสดงว่ากลุ่มตัวอย่างที่มีโรคประจำตัวและไม่มีโรคประจำตัว ไม่มีความสัมพันธ์กับการปรับตัวในทัณฑสถานฯ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ แสดงให้เห็นว่าการปรับตัวในทัณฑสถานฯ ไม่เกี่ยวข้องข้องกับโรคประจำตัวแต่อย่างใด อย่างไรก็ตามกลุ่มตัวอย่างที่มีโรคประจำตัวมีจำนวนร้อยละของคนที่สามารถปรับตัวได้มาก มากกว่ากลุ่มตัวอย่างที่

ไม่มีโรคประจำตัว ทั้งนี้ เนื่องจากกลุ่มตัวอย่างที่มีโรคประจำตัว เป็นกลุ่มที่คิดว่าตนเองมีโรคประจำตัว การอยู่ในทัศนสถานฯ ทำให้สามารถรักษาโรคประจำตัวเป็นไปอย่างต่อเนื่อง และที่สำคัญคือไม่เสียค่ารักษาพยาบาล ซึ่งหากอยู่นอกทัศนสถานฯ ก็จะไม่มีความสามารถในการหาเงินรักษาตนเองได้ ถือว่าเป็นความโชคดียิ่งหนึ่ง ส่วนกลุ่มตัวอย่างที่ไม่มีโรคประจำตัว คงไม่มีความจำเป็นที่จะต้องอยู่ในทัศนสถานฯ และอยากออกไปจากทัศนสถานฯ โดยเร็ว จึงมีจำนวนร้อยละของคนที่สามารถปรับตัวได้ในทัศนสถานฯ ได้น้อยกว่ากลุ่มตัวอย่างที่มีโรคประจำตัว

ตารางที่ 4.47

ความสัมพันธ์ระหว่างอาการเจ็บป่วยหรืออาการทางจิต
กับการปรับตัวของกลุ่มตัวอย่าง

(N = 219)

อาการเจ็บป่วยหรืออาการทางจิต	การปรับตัวของกลุ่มตัวอย่าง			รวม
	น้อย	ปานกลาง	มาก	
- ไม่มีอาการเจ็บป่วยหรืออาการทางจิต	0.9 (2)	92.0 (195)	7.1 (15)	100.0 (212)
- มีอาการเจ็บป่วยหรืออาการทางจิต	-	85.7 (6)	14.3 (1)	100.0 (7)

$$\chi^2 = 0.577 \quad df = 2 \quad \text{Sig.} = 0.749$$

จากตารางที่ 4.47 เมื่อเปรียบเทียบการปรับตัวในทัศนสถาน ระหว่างกลุ่มตัวอย่างที่มีและไม่มีอาการเจ็บป่วยหรืออาการทางจิตในทั้งสองกลุ่มแล้ว พบว่า กลุ่มตัวอย่างที่มีอาการเจ็บป่วยหรืออาการทางจิต มีร้อยละของคนที่สามารถปรับตัวได้ในระดับมาก มีจำนวนสูงกว่ากลุ่มตัวอย่างที่ไม่มีอาการเจ็บป่วยหรืออาการทางจิต กล่าวคือ กลุ่มตัวอย่างที่มีอาการเจ็บป่วยหรืออาการทางจิตมีจำนวนร้อยละ 14.3 เมื่อพิจารณาค่า $\chi^2 = 0.577$ ที่ $df = 2$ แล้ว ปรากฏว่ามีค่าต่ำกว่าค่า χ^2 ในตารางที่ระดับ .05 แสดงว่ากลุ่มตัวอย่างที่มีและไม่มีอาการเจ็บป่วยหรืออาการทางจิต ไม่มีความสัมพันธ์กับการปรับตัวในทัศนสถานฯ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ อย่างไรก็ตามกลุ่มตัวอย่างที่มีอาการเจ็บป่วยหรืออาการทางจิต มีจำนวนร้อยละของคนที่สามารถปรับตัวได้มาก มากกว่ากลุ่มตัวอย่างที่ไม่มีอาการเจ็บป่วยหรืออาการทางจิต ทั้งนี้ เนื่องจากกลุ่มตัวอย่าง

ที่มีโรคประจำตัว เป็นกลุ่มที่คิดว่าตนเองมีอาการเจ็บป่วยหรืออาการทางจิต การอยู่ใน
 ทัศนสถานฯทำให้สามารถรักษาโรคประจำตัวเป็นไปอย่างต่อเนื่อง และที่สำคัญคือไม่เสียค่า
 รักษาพยาบาล หากอยู่นอกทัศนสถานฯ ก็จะไม่มีความสามารถในการหาเงินรักษาตนเองได้ ซึ่งมี
 ลักษณะเดียวกับกลุ่มตัวอย่างที่มีโรคประจำตัว ส่วนกลุ่มตัวอย่างที่ไม่มีอาการเจ็บป่วยหรืออาการ
 ทางจิต คงไม่มีความจำเป็นที่จะต้องอยู่ภายในทัศนสถานฯ และอยากออกไปจากทัศนสถานฯ
 โดยเร็ว จึงมีจำนวนร้อยละของคนที่สามารถปรับตัวได้ในทัศนสถานฯ ได้น้อยกว่ากลุ่มตัวอย่างที่มี
 อาการเจ็บป่วยหรืออาการทางจิต

ตารางที่ 4.48

ความสัมพันธ์ระหว่างการเข้ารับการรักษาพยาบาลในทัศนสถานฯ
 กับการปรับตัวของกลุ่มตัวอย่าง

(N = 219)

การเข้ารับการรักษาพยาบาล ในทัศนสถานฯ	การปรับตัวของกลุ่มตัวอย่าง			รวม
	น้อย	ปานกลาง	มาก	
ไม่เคย	-	94.2 (114)	5.8 (7)	100.0 (121)
บางครั้ง	2.4 (2)	91.5 (75)	6.1 (5)	100.0 (82)
บ่อยครั้ง	-	75.0 (12)	25.0 (4)	100.0 (16)

$\chi^2 = 11.315$ $df = 4$ $Sig. = 0.23$

จากตารางที่ 4.48เมื่อเปรียบเทียบ การปรับตัวในทัศนสถานฯ ระหว่างกลุ่มตัวอย่าง
 ที่เคยและไม่เคยเข้ารับการรักษาพยาบาลในทัศนสถานฯ ในแต่ละกลุ่มแล้ว พบว่า กลุ่มตัวอย่าง
 ที่เข้ารับการรักษาพยาบาลในทัศนสถานฯบ่อยครั้ง มีร้อยละของคนที่สามารถปรับตัวได้ในระดับ
 มากมีจำนวนสูงกว่ากลุ่มตัวอย่างกลุ่มอื่น ๆ กล่าวคือ กลุ่มตัวอย่างที่เข้ารับการรักษาพยาบาลใน
 ทัศนสถานฯ บ่อยครั้ง มีจำนวนร้อยละ 25.0 เมื่อพิจารณาค่า $\chi^2 = 11.315$ ที่ $df = 4$ แล้ว
 ปรากฏว่ามีค่าต่ำกว่าค่า χ^2 ในตารางที่ระดับ .05 แสดงว่ากลุ่มตัวอย่างที่เคยและไม่เคยเข้า
 รับการักษาพยาบาลในทัศนสถานฯ ไม่มีความสัมพันธ์กับการปรับตัวในทัศนสถานฯ อย่างมี

นัยสำคัญทางสถิติ อย่างไรก็ตาม กลุ่มตัวอย่างที่มีการรักษาพยาบาลในทันตสถานฯ บ่อยครั้ง มีจำนวนร้อยละของคนที่สามารถปรับตัวในทันตสถานฯ ได้มาก มากกว่ากลุ่มตัวอย่างที่มีการรักษาพยาบาลในทันตสถานฯ บางครั้ง และกลุ่มที่ไม่เคยเข้ารับการรักษาพยาบาลในทันตสถานฯ ทั้งนี้ เนื่องจากกลุ่มตัวอย่างที่มีการรักษาพยาบาลในทันตสถานฯ บ่อยครั้ง เป็นกลุ่มที่คิดว่าตนเองมีโรคประจำตัว การอยู่ในทันตสถานฯ ทำให้สามารถรักษาโรคประจำตัวเป็นไปอย่างต่อเนื่อง และที่สำคัญคือไม่เสียค่ารักษาพยาบาล หากอยู่นอกทันตสถานฯ ก็จะไม่มีความสามารถในการหาเงินรักษาตนเองได้ ซึ่งมีลักษณะเดียวกับกลุ่มตัวอย่างที่มีโรคประจำตัว และกลุ่มตัวอย่างที่มีอาการเจ็บป่วยหรืออาการทางจิต

2. ปัจจัยด้านการกระทำผิดของกลุ่มตัวอย่าง ประกอบด้วย คดีที่ถูกจับกุม กำหนดโทษ สถานะทางคดี ระยะเวลาที่อยู่ในทันตสถานฯ ความหวาดวิตกเกี่ยวกับคดี และการยอมรับในกระบวนการยุติธรรม ดังนี้

ตารางที่ 4.49

ความสัมพันธ์ระหว่างคดีที่ถูกจับกุมกับการปรับตัวของกลุ่มตัวอย่าง

(N = 219)

คดีที่ถูกจับกุม	การปรับตัวของกลุ่มตัวอย่าง			รวม
	น้อย	ปานกลาง	มาก	
คดีทั่วไป	1.3 (1)	92.5 (74)	6.3 (5)	100.0 (80)
คดีพระราชบัญญัติยาเสพติด	0.7 (1)	91.4 (127)	7.9 (11)	100.0 (139)

$$\chi^2 = 0.356 \quad df = 2 \quad \text{Sig.} = 0.837$$

จากตารางที่ 4.49 เมื่อเปรียบเทียบ การปรับตัวในทันตสถานฯ ระหว่างกลุ่มตัวอย่างคดีทั่วไปและคดีพระราชบัญญัติยาเสพติดแล้ว พบว่า กลุ่มตัวอย่างคดีพระราชบัญญัติยาเสพติด มีร้อยละของคนที่สามารถปรับตัวได้ในระดับมาก มีจำนวนสูงกว่ากลุ่มตัวอย่างที่มีคดีทั่วไป กล่าวคือ กลุ่มตัวอย่างคดีพระราชบัญญัติยาเสพติด มีจำนวนร้อยละ 7.9 เมื่อพิจารณาค่า $\chi^2 = 0.356$ ที่ $df = 2$ แล้ว ปรากฏว่ามีค่าต่ำกว่าค่า χ^2 ในตารางที่ระดับ .05 แสดงว่ากลุ่มตัวอย่างคดีทั่วไปและคดีพระราชบัญญัติยาเสพติด ไม่มีความสัมพันธ์กับการปรับตัวในทันตสถานฯ

อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ อย่างไรก็ตามกลุ่มตัวอย่างที่มีคดีพระราชบัญญัติยาเสพติด มีจำนวนร้อยละของคนที่สามารถปรับตัวได้มาก มากกว่ากลุ่มตัวอย่างที่มีคดีทั่วไป ทั้งนี้ เนื่องจากกลุ่มตัวอย่างที่มีคดีพระราชบัญญัติยาเสพติดเป็นกลุ่มที่ค่อนข้างจะมีเงิน เนื่องจากเป็นเงินที่หามาได้จากการจำหน่ายยาเสพติด เมื่ออยู่ในทัณฑสถานฯ ก็สามารถใช้จ่ายเงินจ้างผู้ต้องขังอื่นที่มีความยากจน ให้ช่วยดูแลในเรื่องต่าง ๆ เช่น ซักผ้า หุงข้าว นวด ฯลฯ จึงมีความสะดวกสบายพอสมควร ส่วนกลุ่มตัวอย่างที่มีคดีทั่วไป ส่วนใหญ่ค่อนข้างจะยากจน หากไม่มีญาติมาเยี่ยมก็จะทำให้ขาดสนใจในเรื่องของความเป็นอยู่ภายในทัณฑสถานฯ ต้องอยู่ตามสภาพที่ทางทัณฑสถานฯ จัดสวัสดิการให้ตามงบประมาณที่ได้รับ ซึ่งไม่เพียงพอ จึงทำให้กลุ่มตัวอย่างกลุ่มนี้ มีร้อยละของคนที่สามารถข้างปรับตัวในทัณฑสถานฯ ได้น้อยกว่ากลุ่มตัวอย่างที่มีคดียาเสพติด

ตารางที่ 4.50

ความสัมพันธ์ระหว่างกำหนดโทษกับการปรับตัวของกลุ่มตัวอย่าง

(N = 219)

กำหนดโทษ	การปรับตัวของกลุ่มตัวอย่าง			รวม
	น้อย	ปานกลาง	มาก	
ต่ำกว่า 1 ปี	3.0 (2)	93.9 (62)	3.0 (2)	100.0 (66)
ระหว่าง 1-10 ปี	-	91.0 (132)	9.0 (13)	100.0 (145)
10 ปีขึ้นไป	-	87.5 (7)	12.5 (1)	100.0 (8)

$$\chi^2 = 7.188 \quad df = 4 \quad \text{Sig.} = 0.126$$

จากตารางที่ 4.50 เมื่อเปรียบเทียบการปรับตัวในทัณฑสถานฯ ระหว่างกลุ่มตัวอย่างที่มีกำหนดโทษในแต่ละกลุ่มแล้ว พบว่า กลุ่มตัวอย่างที่มีกำหนดโทษ 10 ปีขึ้นไป มีร้อยละของคนที่สามารถปรับตัวได้ในระดับมาก มีจำนวนสูงกว่ากลุ่มตัวอย่างที่มีกำหนดโทษกลุ่มอื่น ๆ กล่าวคือ กลุ่มตัวอย่างที่มีกำหนดโทษ 10 ปีขึ้นไป มีจำนวนร้อยละ 12.5 เมื่อพิจารณาค่า $\chi^2 = 7.188$ ที่ $df = 4$ แล้ว ปรากฏว่ามีค่าต่ำกว่าค่า χ^2 ในตารางที่ระดับ .05 แสดงว่ากลุ่มตัวอย่างที่มีกำหนดโทษต่างกัน ไม่มีความสัมพันธ์กับการปรับตัวในทัณฑสถานฯ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ อย่างไรก็ตาม

ตามกลุ่มตัวอย่างที่มีกำหนดโทษตั้งแต่ 10 ปีขึ้นไป มีจำนวนร้อยละของคนที่สามารถปรับตัวได้มาก มากกว่ากลุ่มตัวอย่างที่มีกำหนดโทษกลุ่มอื่น ๆ ทั้งนี้ เนื่องจากกลุ่มตัวอย่างที่มีกำหนดโทษตั้งแต่ 10 ปีขึ้นไป เป็นกลุ่มที่อยู่ในทัณฑสถานฯ มานาน ทราบดีว่าสภาพโดยทั่วไปในทัณฑสถานฯ เป็นอย่างไร และเนื่องจากมีกำหนดโทษสูง จึงไม่มีความจำเป็นต้องกังวลเรื่องใด ๆ ที่อยู่ภายนอกทัณฑสถานฯ ซึ่งต่างกับกลุ่มตัวอย่างที่มีกำหนดโทษกลุ่มอื่น ๆ โดยเฉพาะกลุ่มที่มีกำหนดโทษต่ำกว่า 1 ปี ที่ต้องวางแผนชีวิตของตนเองว่าเมื่อได้รับการปล่อยตัวแล้ว จะมีแผนหรือโครงการใดให้กับตนเอง ขณะที่อยู่ในทัณฑสถานฯ จะคอยหลีกเลี่ยงการงาน หรือไม่ค่อยจะเห็นด้วยกับนโยบายของทัณฑสถานฯ มากนัก จะเป็นคนที่มักจะกังวลในเรื่องต่าง ๆ ซอบคิด และชอบวางแผน จึงทำให้กลุ่มตัวอย่างกลุ่มนี้มีร้อยละของคนที่สามารถปรับตัวในทัณฑสถานฯ ได้น้อยกว่ากลุ่มที่มีกำหนดโทษตั้งแต่ 10 ปีขึ้นไป

ตารางที่ 4.51

ความสัมพันธ์ระหว่างสถานะทางคดีกับการปรับตัวของกลุ่มตัวอย่าง

(N = 219)

สถานะทางคดี	การปรับตัวของกลุ่มตัวอย่าง			รวม
	น้อย	ปานกลาง	มาก	
คดีถึงที่สุด	0.9 (1)	89.3 (100)	9.8 (11)	100.0 (122)
อยู่ระหว่างดำเนินคดี	0.9 (1)	94.4 (101)	4.7 (5)	100.0 (107)

$$\chi^2 = 2.142 \quad df = 2 \quad Sig. = 0.343$$

จากตารางที่ 4.51 เมื่อเปรียบเทียบการปรับตัวในทัณฑสถานฯ ระหว่างกลุ่มตัวอย่างที่คดีถึงที่สุดกับกลุ่มตัวอย่างที่อยู่ระหว่างดำเนินคดีแล้ว พบว่า กลุ่มตัวอย่างที่คดีถึงที่สุดแล้ว มีร้อยละของคนที่สามารถปรับตัวได้ในระดับมาก มีจำนวนสูงกว่ากลุ่มตัวอย่างที่อยู่ระหว่างดำเนินคดี กล่าวคือ กลุ่มตัวอย่างที่อยู่ระหว่างดำเนินคดี มีจำนวนร้อยละ 9.8 เมื่อพิจารณาค่า $\chi^2 = 2.142$ ที่ $df = 2$ แล้ว ปรากฏว่ามีค่าต่ำกว่าค่า χ^2 ในตารางที่ระดับ .05 แสดงว่ากลุ่มตัวอย่างที่คดีถึงที่สุดกับกลุ่มตัวอย่างที่อยู่ระหว่างดำเนินคดีไม่มีความสัมพันธ์กับการปรับตัว ในทัณฑสถานฯ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ อย่างไรก็ตามกลุ่มตัวอย่างที่คดีถึงที่สุดแล้ว มีจำนวนร้อยละของคน

สามารถปรับตัวได้มาก มากกว่ากลุ่มตัวอย่างที่อยู่ระหว่างถูกดำเนินคดี ทั้งนี้ เนื่องจากกลุ่มตัวอย่างที่คดีถึงที่สุดแล้ว เป็นกลุ่มที่อยู่ในทัณฑสถานฯ มานานกว่ากลุ่มที่อยู่ระหว่างดำเนินคดี ทราบดีว่า สภาพในทัณฑสถานฯเป็นอย่างไร และเนื่องจากคดีถึงที่สุดแล้ว จึงไม่มีความจำเป็น ต้องกังวลเรื่องของการต่อสู้คดีแต่อย่างใด รวมทั้งเรื่องอื่น ๆ ที่อยู่ภายนอกทัณฑสถานฯ ซึ่งต่างกับ กลุ่มตัวอย่างที่อยู่ระหว่างถูกดำเนินคดี ที่ต้องคอยกังวลในเรื่องของการต่อสู้คดี และมักจะเข้าข้าง ตนเองว่าจะสามารถต่อสู้คดีชนะได้ ขณะที่อยู่ในทัณฑสถานฯ จะคอยหลีกเลี่ยงการทำงาน เนื่องจาก จะให้ความสำคัญต่อการต่อสู้คดีมากกว่า จะเป็นคนที่มักจะกังวลในเรื่องต่าง ๆ จึงทำให้กลุ่ม ตัวอย่างกลุ่มนี้มีร้อยละของคนที่สามารถปรับตัวในทัณฑสถานฯ ได้น้อยกว่ากลุ่มที่มีคดีถึงที่สุด แล้ว

ตารางที่ 4.52

ความสัมพันธ์ระหว่างระยะเวลาที่อยู่ในทัณฑสถานฯ
กับการปรับตัวของกลุ่มตัวอย่าง

(N = 219)

ระยะเวลาที่อยู่ในทัณฑสถานฯ	การปรับตัวของกลุ่มตัวอย่าง			รวม
	น้อย	ปานกลาง	มาก	
ต่ำกว่า 6 เดือน	1.1 (2)	93.0 (174)	5.9 (11)	100.0 (187)
ระหว่าง 7-11 เดือน	-	86.7 (13)	13.3 (2)	100.0 (15)
12 เดือน	-	82.4 (14)	17.6 (3)	100.0 (17)

$\chi^2 = 4.335$ $df = 4$ $Sig. = 0.363$

จากตารางที่ 4.52 เมื่อเปรียบเทียบการปรับตัวในทัณฑสถานฯ ระหว่างกลุ่มตัวอย่าง ที่มีระยะเวลาที่อยู่ในทัณฑสถานฯ แต่ละกลุ่มแล้ว พบว่า กลุ่มตัวอย่างที่มีระยะเวลาอยู่ใน ทัณฑสถานฯ 12 เดือน มีร้อยละของคนที่สามารถปรับตัวได้ในระดับมาก มีจำนวนสูงกว่ากลุ่ม ตัวอย่างกลุ่มอื่น ๆ กล่าวคือ กลุ่มตัวอย่างที่มีระยะเวลาอยู่ในทัณฑสถานฯ 12 เดือน มีจำนวนร้อยละ 17.6 เมื่อพิจารณาค่า $\chi^2 = 4.335$ ที่ $df = 4$ แล้ว ปรากฏว่ามีค่าต่ำกว่าค่า χ^2 ในตาราง

ที่ระดับ .05 แสดงว่ากลุ่มตัวอย่างที่มีระยะเวลาอยู่ในทัศนสถานฯ ต่างกัน ไม่มีความสัมพันธ์กับการปรับตัวในทัศนสถานฯ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ อย่างไรก็ตามกลุ่มตัวอย่างที่มีระยะเวลาที่อยู่ในทัศนสถานฯ จำนวน 12 เดือน มีจำนวนร้อยละของคนที่สามารถปรับตัวได้มาก มากกว่ากลุ่มตัวอย่างที่ระยะเวลาที่อยู่ในทัศนสถานฯ กลุ่มอื่น ๆ ทราบดีว่าสภาพในทัศนสถานฯ เป็นอย่างไร จึงทำให้สามารถปรับตัวได้ง่าย ซึ่งต่างกับกลุ่มตัวอย่างที่อยู่ในทัศนสถานฯ น้อยกว่า 12 เดือน ที่ยังไม่เคยชินกับสภาพภายในทัศนสถานฯ ซึ่งต้องใช้เวลาในการเรียนรู้สภาพในทัศนสถานฯ อีกพอสมควร นอกจากนี้ยังต้องคอยกังวลในเรื่องของการต่อสู้คดีอีก จึงทำให้กลุ่มตัวอย่างกลุ่มนี้มีร้อยละของคนที่สามารถปรับตัวในทัศนสถานฯ ได้น้อยกว่ากลุ่มที่มีระยะเวลาอยู่ในทัศนสถานฯ จำนวน 12 เดือน

ตารางที่ 4.53

ความสัมพันธ์ระหว่างความหวาดวิตกเกี่ยวกับคดีความ
กับการปรับตัวของกลุ่มตัวอย่าง

(N = 219)

ความหวาดวิตกเกี่ยวกับคดีความ	การปรับตัวของกลุ่มตัวอย่าง			รวม
	น้อย	ปานกลาง	มาก	
น้อย	11.1 (1)	88.9 (8)	-	100.0 (9)
ปานกลาง	0.7 (1)	92.9 (130)	6.4 (9)	100.0 (140)
มาก	-	90.0 (63)	10.0 (7)	100.0 (70)

$\chi^2 = 12.499$ $df = 4$ $Sig. = 0.014$ $Cramer's V = 0.169$

จากตารางที่ 4.53 เมื่อเปรียบเทียบการปรับตัวในทัศนสถานฯ ระหว่างกลุ่มตัวอย่างที่มีความหวาดวิตกเกี่ยวกับคดีความแต่ละกลุ่มแล้ว พบว่า กลุ่มตัวอย่างที่มีความหวาดวิตกเกี่ยวกับคดีความมาก มีร้อยละของคนที่สามารถปรับตัวได้ในระดับมาก มีจำนวนสูงกว่ากลุ่มตัวอย่างกลุ่มอื่น ๆ กล่าวคือ กลุ่มตัวอย่างที่มีความหวาดวิตกเกี่ยวกับคดีความมาก มีจำนวนร้อยละ 10.0 เมื่อพิจารณาค่า $\chi^2 = 12.499$ ที่ $df = 4$ แล้ว ปรากฏว่ามีค่าสูงกว่าค่า χ^2 ใน

ตารางที่ระดับ .05 แสดงว่ากลุ่มตัวอย่างที่มีความหวาดวิตกเกี่ยวกับคดีความต่างกัน มีความสัมพันธ์กับการปรับตัวในทัศนสถานฯ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 เนื่องจากกลุ่มตัวอย่างที่มีความหวาดวิตกเกี่ยวกับคดีความมาก จะให้ความสำคัญต่อการต่อสู้คดีมาก เนื่องจากตนเองต้องการให้การดำเนินคดีของตนเองเป็นไปได้อย่างราบรื่น ดังนั้นจึงปฏิบัติตามกฎระเบียบของทัศนสถานฯ เพื่อจะได้ไม่เกิดปัญหากับทางเจ้าหน้าที่ และมีเวลาในการติดตามคดีความของตนได้อย่างเต็มที่ ส่วนกลุ่มตัวอย่างที่มีความหวาดวิตกเกี่ยวกับคดีกลุ่ม ปานกลางและน้อย ไม่สนใจว่าคดีของตนเองจะแพ้หรือชนะ จึงเพิกเฉยต่อการปรับตัวเข้ากับกฎระเบียบของทัศนสถานฯ กลุ่มตัวอย่างกลุ่มนี้จึงมีจำนวนร้อยละของคนที่สามารถปรับตัวในทัศนสถานฯ ได้น้อยกว่ากลุ่มที่มีความหวาดวิตกเกี่ยวกับคดีความมาก

ตารางที่ 4.54

ความสัมพันธ์ระหว่างการยอมรับในกระบวนการยุติธรรม
กับการปรับตัวของกลุ่มตัวอย่าง

(N = 219)

การยอมรับในกระบวนการยุติธรรม	การปรับตัวของกลุ่มตัวอย่าง			รวม
	น้อย	ปานกลาง	มาก	
น้อย	6.7 (1)	93.3 (14)	-	100.0 (15)
ปานกลาง	0.6 (1)	91.9 (148)	7.5 (12)	100.0 (161)
มาก	-	90.7 (39)	9.3 (4)	100.0 (43)

$\chi^2 = 7.325$ $df = 4$ $Sig. = 0.120$

จากตารางที่ 4.54 เมื่อเปรียบเทียบ การปรับตัวในทัศนสถานฯ ระหว่างกลุ่มตัวอย่างที่ยอมรับในกระบวนการยุติธรรมแต่ละกลุ่มแล้ว พบว่า กลุ่มตัวอย่างที่ยอมรับในกระบวนการยุติธรรมมาก มีร้อยละของคนที่สามารถปรับตัวได้ในระดับมาก มีจำนวนสูงกว่ากลุ่มตัวอย่างกลุ่มอื่น ๆ กล่าวคือ กลุ่มตัวอย่างที่ยอมรับในกระบวนการยุติธรรมมาก มีจำนวนร้อยละ 9.3 เมื่อพิจารณาค่า $\chi^2 = 7.325$ ที่ $df = 4$ แล้ว ปรากฏว่ามีค่าต่ำกว่าค่า χ^2 ในตารางที่

ระดับ .05 แสดงว่ากลุ่มตัวอย่างที่ยอมรับในกระบวนการยุติธรรมต่างกัน ไม่มีความสัมพันธ์กับการปรับตัวในทัศนสถานฯ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ เนื่องจากกลุ่มตัวอย่างที่ยอมรับในกระบวนการยุติธรรมมาก มีความมั่นใจว่ากระบวนการยุติธรรมคงให้ความเป็นธรรมต่อตนเอง ซึ่งกลุ่มตัวอย่างกลุ่มนี้อาจจะไม่ใช่ผู้กระทำความผิดที่แท้จริงก็ได้ คือ ไม่ใช่เป็นผู้กระทำความผิด แต่เมื่อถูกจับกุมแล้วไม่ว่าด้วยเหตุผลใดก็ตาม ก็จำเป็นต้องต่อสู้ให้ชนะคดี ดังนั้น จึงให้ความสำคัญต่อการต่อสู้คดีมากกว่าสภาพความเป็นอยู่ในทัศนสถานฯ ไม่สนใจว่าสภาพในทัศนสถานฯ จะเป็นอย่างไร คิดเพียงอย่างเดียวคือการชนะคดีความเท่านั้น ส่วนกลุ่มตัวอย่างที่ยอมรับในกระบวนการยุติธรรมกลุ่มปานกลางและน้อย ไม่ห่วงเรื่องคดีความซึ่งอาจแพ้หรือชนะคดีก็ได้ แต่จะให้ความสำคัญต่อความเป็นอยู่ในทัศนสถานฯ มากกว่า กลุ่มตัวอย่างกลุ่มนี้จึงมีจำนวนร้อยละของคนที่สามารถปรับตัวใน ทัศนสถานฯ ได้น้อยกว่ากลุ่มที่ยอมรับในกระบวนการยุติธรรมมาก

3. ปัจจัยด้านสังคมของกลุ่มตัวอย่าง ประกอบด้วยความสัมพันธ์กับครอบครัวและความสัมพันธ์กับเจ้าหน้าที่ในกระบวนการยุติธรรม ดังนี้

ตารางที่ 4.55

ความสัมพันธ์ระหว่างความสัมพันธ์กับครอบครัว
กับการปรับตัวของกลุ่มตัวอย่าง

(N = 219)

ความสัมพันธ์กับครอบครัว	การปรับตัวของกลุ่มตัวอย่าง			รวม
	น้อย	ปานกลาง	มาก	
น้อย	6.3 (1)	81.3 (13)	12.5 (2)	100.0 (16)
ปานกลาง	0.7 (1)	94.1 (143)	5.3 (8)	100.0 (152)
มาก	-	88.2 (45)	11.8 (6)	100.0 (51)

$\chi^2 = 8.762$ $df = 4$ $Sig. = 0.067$

จากตารางที่ 4.55 เมื่อเปรียบเทียบ การปรับตัวในทัศนสถานฯ ระหว่างกลุ่มตัวอย่างที่มีความสัมพันธ์กับครอบครัวแต่ละกลุ่มแล้ว พบว่า กลุ่มตัวอย่างที่มีความสัมพันธ์กับ

ครอบครัวน้อย มีร้อยละของคนที่สามารถปรับตัวในทัศนสถานฯ ได้ในระดับมาก มีจำนวนสูงกว่ากลุ่มตัวอย่างกลุ่มอื่น ๆ กล่าวคือ กลุ่มตัวอย่างที่มีความสัมพันธ์กับครอบครัวน้อย มีจำนวนร้อยละ 12.5 เมื่อพิจารณาค่า $\chi^2 = 8.762$ ที่ $df = 4$ แล้ว ปรากฏว่ามีค่าต่ำกว่าค่า χ^2 ในตารางที่ระดับ .05 แสดงว่ากลุ่มตัวอย่างที่มีความสัมพันธ์กับครอบครัวต่างกัน ไม่มีความสัมพันธ์กับการปรับตัวในทัศนสถานฯ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ เนื่องจากกลุ่มตัวอย่างที่มีความสัมพันธ์กับครอบครัวน้อย ครอบครัวเริ่มจะห่างเหิน ไม่ค่อยมาเยี่ยมเยียน จึงมีความจำเป็นที่จะต้องให้ความสำคัญกับความเป็นอยู่ของตนเองภายในทัศนสถานฯ โดยการหาเพื่อนสนิทที่สามารถพึ่งพาอาศัยได้ และต้องปรับตัวในทัศนสถานฯ ให้ได้มากที่สุด เพื่อความอยู่รอดของตนเอง ส่วนกลุ่มตัวอย่างกลุ่มอื่น ๆ ที่มีความสัมพันธ์กับครอบครัวอยู่ในระดับมากและปานกลาง จะให้ความสำคัญกับครอบครัวมาก กว่าความเป็นอยู่ในทัศนสถานฯ และค่อนข้างจะรับกับสภาพภายในทัศนสถานฯ ได้น้อย กลุ่มตัวอย่างกลุ่มนี้ จึงมีจำนวนร้อยละของคนที่สามารถปรับตัวในทัศนสถานฯ ได้น้อยกว่ากลุ่มที่มีความสัมพันธ์กับครอบครัวมาก

ตารางที่ 4.56

ความสัมพันธ์ระหว่างความสัมพันธ์กับเจ้าหน้าที่ในกระบวนการยุติธรรม
กับการปรับตัวของกลุ่มตัวอย่าง

(N = 219)

ความสัมพันธ์กับเจ้าหน้าที่ใน กระบวนการยุติธรรม	การปรับตัวของกลุ่มตัวอย่าง			รวม
	น้อย	ปานกลาง	มาก	
น้อย	16.7 (1)	83.3 (5)	-	100.0 (6)
ปานกลาง	0.5 (1)	93.6 (175)	5.9 (11)	100.0 (187)
มาก	-	80.8 (21)	19.2 (5)	100.0 (26)

$\chi^2 = 23.310$ $df = 4$ $Sig. = 0.000$ $Cramer's V = 0.231$

จากตารางที่ 4.56 เมื่อเปรียบเทียบการปรับตัวในทัศนสถานฯ ระหว่างกลุ่มตัวอย่างที่มีความสัมพันธ์กับเจ้าหน้าที่ในกระบวนการยุติธรรมแต่ละกลุ่มแล้ว พบว่า กลุ่มตัวอย่างที่มี

ความสัมพันธ์กับเจ้าหน้าที่ในกระบวนการยุติธรรมมาก มีร้อยละของคนที่สามารถปรับตัวได้ในระดับมาก มีจำนวนสูงกว่ากลุ่มตัวอย่างกลุ่มอื่น ๆ กล่าวคือ กลุ่มตัวอย่างที่มีความสัมพันธ์กับเจ้าหน้าที่ในกระบวนการยุติธรรมมาก มีจำนวนร้อยละ 19.2 เมื่อพิจารณาค่า $\chi^2 = 23.310$ ที่ $df = 4$ แล้ว ปรากฏว่ามีค่าสูงกว่าค่า χ^2 ในตารางที่ระดับ .05 แสดงว่ากลุ่มตัวอย่างที่มีความสัมพันธ์กับเจ้าหน้าที่ในกระบวนการยุติธรรมต่างกัน มีความสัมพันธ์กับการปรับตัวในทัศนสถานฯ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.5 แสดงให้เห็นว่ากลุ่มตัวอย่างที่มีความสัมพันธ์กับเจ้าหน้าที่ในกระบวนการยุติธรรมมาก มีความมั่นใจว่าเจ้าหน้าที่ในกระบวนการยุติธรรมทุกระดับ ตั้งแต่ เจ้าหน้าที่ตำรวจ อัยการ ศาล และเจ้าหน้าที่ราชทัณฑ์ มีความเป็นธรรม และมีความเมตตาต่อตนเอง ดังนั้น ไม่ว่าจะตนเองจะอยู่ขั้นตอนใดของกระบวนการยุติธรรม ก็จะต้องได้รับความเป็นธรรมเหมือนกัน ยิ่งเข้าไปอยู่ในทัศนสถานฯ ก็ยิ่งมีความมั่นใจมากขึ้นว่า เจ้าหน้าที่ราชทัณฑ์ต้องมีความเป็นธรรมและมีความเป็นกันเองกับผู้ต้องขังทุก ๆ คน จึงไม่กังวลเรื่องสภาพภายในทัศนสถานฯ ส่วนกลุ่มตัวอย่างกลุ่มที่มีความสัมพันธ์กับเจ้าหน้าที่ในกระบวนการยุติธรรมอยู่ในระดับปานกลางและระดับน้อย จะไม่มั่นใจว่าเจ้าหน้าที่ในกระบวนการยุติธรรมจะมีความเป็นธรรม ยิ่งเข้าไปอยู่ในทัศนสถานฯ ยิ่งทำให้เกิดความกลัวและกังวลมากยิ่งขึ้น โดยมองว่าสภาพภายในทัศนสถานฯ มีความน่ากลัว รวมทั้งกลัวว่าเจ้าหน้าที่ราชทัณฑ์จะไม่มีความเป็นธรรมหรือดูแลตนเองให้ปลอดภัยได้ จึงทำให้กลุ่มตัวอย่างดังกล่าว มีจำนวนร้อยละของคนที่สามารถปรับตัวได้น้อยกว่ากลุ่มตัวอย่างที่มีความสัมพันธ์กับเจ้าหน้าที่ในกระบวนการยุติธรรมในระดับมาก

อภิปรายผลการศึกษา

จากการศึกษาเรื่อง “การปรับตัวของกลุ่มตัวอย่างในทัศนสถานหญิงธนบุรี” สามารถอภิปรายผลการศึกษาได้ดังนี้

1. ข้อมูลปัจจัยด้านภูมิหลังของกลุ่มตัวอย่าง

ผลจากการศึกษาปัจจัยด้านภูมิหลังของกลุ่มตัวอย่าง จากการศึกษา พบว่า กลุ่มตัวอย่าง ส่วนใหญ่มีอายุระหว่าง 21-30 ปี คิดเป็นร้อยละ 51.1 มีสถานภาพโสด คิดเป็นร้อยละ 31.5 มีจำนวนบุตร 1-2 คน คิดเป็นร้อยละ 45.7 จำนวนสมาชิกในบ้านที่ต้องอุปการะเลี้ยงดู

จำนวน 4-6 คน คิดเป็นร้อยละ 37.9 มีระดับการศึกษามัธยมศึกษา คิดเป็นร้อยละ 42.5 อาชีพก่อนต้องโทษ ส่วนใหญ่มีอาชีพค้าขาย คิดเป็นร้อยละ 32.4 ภูมิลำเนาก่อนต้องโทษ ส่วนใหญ่อยู่ในกรุงเทพและปริมณฑล คิดเป็นร้อยละ 83.1 รายได้ก่อนต้องโทษ ส่วนใหญ่อยู่ระหว่าง 5,000-10,000 บาท คิดเป็นร้อยละ 42.0 ส่วนใหญ่ไม่มีโรคประจำตัว และไม่เคยเจ็บป่วยหรือมีอาการทางจิตมาก่อน และเมื่อเข้ามาอยู่ในทัณฑสถานส่วนใหญ่ไม่เคยเข้ารับการรักษาพยาบาล คิดเป็นร้อยละ 55.3

เมื่อวิเคราะห์ข้อมูลปัจจัยด้านภูมิหลังของกลุ่มตัวอย่างจะเห็นได้ว่ากลุ่มตัวอย่างอยู่ในวัยผู้ใหญ่ตอนต้น ส่วนใหญ่มีสถานภาพโสด แต่ก็มีภาระทางครอบครัวที่ต้องดูแลจำนวนมาก โดยมีการศึกษาค่อนข้างน้อย เพียงชั้นมัธยมศึกษาเท่านั้น ส่วนใหญ่จึงประกอบอาชีพค้าขายเป็นหลัก โดยมีรายได้ประมาณ 5,000-10,000 บาท/เดือน ซึ่งการมีภาระครอบครัวที่ต้องเลี้ยงดูจำนวนหลายคน ทำให้รายได้ดังกล่าวไม่เพียงพอต่อการยังชีพภายในครอบครัว รวมทั้งค่าครองชีพในกรุงเทพและปริมณฑลมีอัตราที่สูงกว่าการอยู่ต่างจังหวัดมากนัก จึงอาจส่งผลให้กลุ่มตัวอย่างต้องหันไปประกอบอาชีพผิดกฎหมายเพื่อหารายได้มาจุนเจือครอบครัว ส่งผลให้ต้องโทษจำคุก สอดคล้องกับทฤษฎีของชาร์ล ดาร์วิน (Charles Darwin) ได้กล่าวไว้ในทฤษฎีวิวัฒนาการของเขาว่า มนุษย์เราจำเป็นต้องแสวงหาทางที่จะตอบสนองของความต้องการทั้งของตนเองและสังคมอยู่ตลอดเวลา ชีวิตของคนทุกคนย่อมเต็มไปด้วยความต้องการ จำเป็นจะต้องได้รับการบำบัดอยู่เสมอ ความต้องการที่สำคัญ เช่น ความต้องการทางกาย ได้แก่ เสื้อผ้า อาหาร สิ่งจำเป็นแก่การครองชีพ ฯลฯ ดังนั้นทุกคนจึงหาทางตอบสนองความต้องการนั้น โดยบางครั้งก็มีอุปสรรคมาขัดขวางไม่ให้อสนองความต้องการของตนได้

2. ข้อมูลปัจจัยด้านการกระทำผิดของกลุ่มตัวอย่าง

ผลจากการศึกษาปัจจัยด้านการกระทำผิดของกลุ่มตัวอย่าง จากการศึกษา พบว่ากลุ่มตัวอย่าง ส่วนใหญ่ถูกจับกุมคดีพระราชบัญญัติยาเสพติด คิดเป็นร้อยละ 63.5 การกำหนดโทษของกลุ่มตัวอย่าง ส่วนใหญ่คือ 6-10 ปี คิดเป็นร้อยละ 59.4 สถานะทางคดีของกลุ่มตัวอย่าง ส่วนใหญ่คือ คดีถึงที่สุด 51.1 และระยะเวลาที่อยู่ในเรือนจำ ส่วนใหญ่คือ 6 เดือน คิดเป็นร้อยละ 85.4

ความหวาดวิตกเกี่ยวกับคดี จากการศึกษา พบว่า กลุ่มตัวอย่างมีความหวาดวิตกเกี่ยวกับคดีในภาพรวม มีค่าเฉลี่ยทางสถิติเท่ากับ 3.40 แสดงว่า กลุ่มตัวอย่างมีความหวาดวิตก

เกี่ยวกับคดีในระดับปานกลาง โดยพบว่า กลุ่มตัวอย่างมีความหวาดวิตกเกี่ยวกับคดีในประเด็น กลัวคดีจะทำให้ครอบครัวเดือดร้อน มีค่าเฉลี่ยมากที่สุดเท่ากับ 3.73 ซึ่งอาจเป็นเพราะกลุ่ม ตัวอย่างส่วนใหญ่กระทำความผิดในคดีพระราชบัญญัติยาเสพติดให้โทษ และได้รับการกำหนด โทษเป็นระยะเวลาานาน ดังนั้นจึงมีความวิตกกังวลถึงความเป็นอยู่ของสมาชิกภายในครอบครัว และคดีเกี่ยวกับยาเสพติดอาจทำให้ครอบครัวเดือดร้อน เนื่องจากการถูกข่มขู่โดยกลุ่มผู้ค้า ยาเสพติดด้วยกัน และอาจเป็นที่รังเกียจจากญาติพี่น้องคนอื่น ๆ เป็นผลทำให้ครอบครัวเกิดการ เห็นห่าง ขาดการติดต่อระหว่างกัน โดยครอบครัวอาจจะไม่ได้รับความเห็นใจ หรือได้รับช่วยเหลือจาก กลุ่มญาติพี่น้องเมื่อเกิดเหตุเดือดร้อน

การยอมรับในกระบวนการยุติธรรม จากการศึกษา พบว่า กลุ่มตัวอย่างยอมรับใน กระบวนการยุติธรรมในภาพรวม มีค่าเฉลี่ยทางสถิติเท่ากับ 3.23 แสดงว่ากลุ่มตัวอย่างยอมรับใน กระบวนการยุติธรรมในระดับปานกลาง โดยพบว่ากลุ่มตัวอย่างคิดว่าได้รับการปฏิบัติอย่างเป็น ธรรมในชั้นของเรือนจำ มีค่าเฉลี่ยทางสถิติมากที่สุด เท่ากับ 3.37 ทั้งนี้อาจเป็นเพราะกลุ่มตัวอย่าง ส่วนใหญ่เป็นกลุ่มตัวอย่างที่มีการพิจารณาโทษถึงที่สุดแล้ว ดังนั้นกลุ่มตัวอย่างจะมีประสบการณ์ จากการพิจารณาคดีที่ต้องผ่านการติดต่อกับตำรวจ อัยการ จนกระทั่งศาลมีการพิจารณาคดีเสร็จ ลลับไปแล้ว ซึ่งกลุ่มตัวอย่างอาจมีความคิดว่าไม่ได้รับการปฏิบัติ หรือการพิจารณาคดีอย่างเป็น ธรรมเท่าที่ควร ดังนั้นกลุ่มตัวอย่างอาจมองภาพของเจ้าหน้าที่ราชทัณฑ์และเรือนจำจะเป็น หน่วยงานสุดท้ายที่จะให้ความยุติธรรม และเป็นที่ยึดที่เป็นธรรมให้แก่กลุ่มตัวอย่างได้

3. ข้อมูลปัจจัยด้านสังคมของกลุ่มตัวอย่าง

ผลการศึกษาปัจจัยด้านสังคมของกลุ่มตัวอย่าง จากการศึกษา พบว่า กลุ่มตัวอย่างมี ความคิดเห็นเกี่ยวกับข้อมูลปัจจัยด้านสังคมในภาพรวม มีค่าเฉลี่ยทางสถิติเท่ากับ 3.25 แสดงว่า กลุ่มตัวอย่างมีความสัมพันธ์ปัจจัยด้านสังคมอยู่ในระดับปานกลาง โดยพบว่า ความสัมพันธ์กับ ครอบครัวอยู่ในระดับปานกลาง มีค่าเฉลี่ยทางสถิติ 3.36 ความสัมพันธ์กับเจ้าหน้าที่ใน กระบวนการยุติธรรมอยู่ในระดับปานกลาง มีค่าเฉลี่ยทางสถิติ 3.14 ซึ่งเมื่อพิจารณาเป็นรายด้าน สามารถอภิปรายผลการศึกษา ได้ดังนี้

1. ความสัมพันธ์กับครอบครัว พบว่า กลุ่มตัวอย่างมีความสัมพันธ์กับครอบครัวอยู่ ในระดับปานกลาง มีค่าเฉลี่ยทางสถิติ 3.36 และเมื่อพิจารณาความสัมพันธ์กับครอบครัว เป็นราย ข้อ พบว่า ข้อมูลกลุ่มตัวอย่างได้รับการดูแลเอาใจใส่จากคนในครอบครัวเป็นอย่างดี มีค่าเฉลี่ยทาง

สถิติมากที่สุด เท่ากับ 3.60 ทั้งนี้อาจเป็นเพราะความสัมพันธ์ระหว่างครอบครัวไม่สามารถตัดขาดจากการได้ โดยเฉพาะระบบเครือญาติตามสายเลือดของครอบครัวคนไทย ทำให้ความสัมพันธ์ระหว่างกลุ่มตัวอย่างกับครอบครัวจึงไม่เปลี่ยนแปลง โดยกลุ่มตัวอย่างยังได้รับการดูแลเอาใจใส่จากคนในครอบครัวด้วยความอบอุ่น และมีความสุขเหมือนก่อนต้องโทษ

2. ความสัมพันธ์กับเจ้าหน้าที่ในกระบวนการยุติธรรม พบว่า กลุ่มตัวอย่างมีความสัมพันธ์กับเจ้าหน้าที่ในกระบวนการยุติธรรมอยู่ในระดับปานกลาง มีค่าเฉลี่ยทางสถิติ 3.14 และเมื่อพิจารณาความสัมพันธ์กับเจ้าหน้าที่ในกระบวนการยุติธรรมเป็นรายข้อ พบว่า ข้อการไม่ได้รับการกลับแกลังจากเจ้าหน้าที่ราชทัณฑ์ มีค่าเฉลี่ยทางมากที่สุด 3.55 ทั้งนี้อาจเป็นเพราะกลุ่มตัวอย่างได้รับการปฏิบัติจากเจ้าหน้าที่ราชทัณฑ์อย่างเท่าเทียมกัน และภายในเรือนจำ มีกฎระเบียบที่กลุ่มตัวอย่างทุกคนต้องถือปฏิบัติเหมือนกัน โดยหากมีการละเมิด หรือเพิกเฉยต่อการปฏิบัติ เจ้าหน้าที่ราชทัณฑ์ก็ต้องมีบทลงโทษเหมือนกันทุกคน โดยไม่มีการเลือกปฏิบัติ อีกทั้งหากเจ้าหน้าที่ราชทัณฑ์มีการกระทำที่เกินกว่าเหตุ หรือลงโทษกลุ่มตัวอย่างโดยมิชอบ ทางเรือนจำก็ต้องมีการสอบสวน และหากมีความผิดจริงก็มีบทลงโทษสำหรับเจ้าหน้าที่ราชทัณฑ์เช่นเดียวกัน

4. ข้อมูลการปรับตัวของกลุ่มตัวอย่าง

ผลการศึกษาการปรับตัวของกลุ่มตัวอย่างในทัณฑสถานหญิงธนบุรี พบว่า มีค่าเฉลี่ยรวมเท่ากับ 3.22 แสดงว่า กลุ่มตัวอย่างมีการปรับตัวได้ในระดับปานกลาง และเมื่อพิจารณาในรายด้านพบว่า กลุ่มตัวอย่างมีการปรับตัวทั้งทางสังคมและทางสภาพแวดล้อมอยู่ในระดับปานกลาง โดยมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.29 และ 3.15 ตามลำดับ ซึ่งเมื่อพิจารณาเป็นรายด้านสามารถอภิปรายผลการศึกษา ได้ดังนี้

1. การปรับตัวทางสังคมในทัณฑสถาน พบว่า กลุ่มตัวอย่างมีการปรับตัวทางสังคมในทัณฑสถานอยู่ในระดับปานกลาง มีค่าเฉลี่ยทางสถิติ 3.29 และเมื่อพิจารณาการปรับตัวทางสังคมในทัณฑสถานเป็นรายข้อ พบว่า ข้อความพร้อมที่จะให้ความร่วมมือต่าง ๆ กับเจ้าหน้าที่เรือนจำ มีค่าเฉลี่ยทางสถิติมากที่สุด เท่ากับ 3.61 ทั้งนี้อาจเป็นเพราะกลุ่มตัวอย่าง อาจคิดว่าทัณฑสถานขณะนี้เหมือนบ้านหลังใหม่ของกลุ่มตัวอย่างที่ต้องใช้ชีวิตตลอดระยะเวลาการถูกคุมขัง ดังนั้นการใช้ชีวิตประจำวันไม่จำเป็นการกินอยู่หลับนอน การทำงาน การฝึกอบรมอาชีพ ถูกกำหนดและควบคุมโดยเจ้าหน้าที่เรือนจำทั้งสิ้น ดังนั้นกลุ่มตัวอย่างจึงเห็นว่าการให้ความร่วมมือในการปฏิบัติหน้าที่ต่าง ๆ แก่เจ้าหน้าที่เรือนจำจะเป็นผลดีแก่ตัวกลุ่มตัวอย่างเป็น

อย่างมาก ซึ่งหากกลุ่มตัวอย่างมีปัญหา ก็สามารถขอความช่วยเหลือ หรือขอคำปรึกษาจากเจ้าหน้าที่เรือนจำได้อีกด้วย

2. การปรับตัวทางสภาพแวดล้อมในทัณฑสถาน พบว่า กลุ่มตัวอย่างมีการปรับตัวทางสังคมในทัณฑสถานอยู่ในระดับปานกลาง มีค่าเฉลี่ยทางสถิติ 3.15 สอดคล้องกับผลการศึกษาของ จารุวรรณ รังสิตมันตชาติ (2544) ได้ทำการศึกษากลุ่มตัวอย่างเข้าใหม่ในเรือนจำพิเศษกรุงเทพมหานคร พบว่า ส่วนใหญ่ปรับตัวเข้ากับสภาพแวดล้อมภายในเรือนจำได้ในระดับปานกลาง และเมื่อพิจารณาการปรับตัวทางสภาพแวดล้อมในทัณฑสถานเป็นรายข้อ พบว่า ข้อการมีความยินดีที่จะเข้าร่วมกิจกรรมต่าง ๆ ที่ทางทัณฑสถานจัดขึ้นด้วยความเต็มใจ พบว่า มีค่าเฉลี่ยทางสถิติมากที่สุด เท่ากับ 3.71 ทั้งนี้อาจเป็นเพราะกลุ่มตัวอย่างเห็นว่ากิจกรรมต่าง ๆ ที่ทัณฑสถานจัดขึ้นล้วนส่งผลดีต่อกกลุ่มตัวอย่างเอง เช่น โครงการฝึกอบรมอาชีพ และการให้โอกาสทางการศึกษา ล้วนเป็นโครงการที่จะทำให้กลุ่มตัวอย่างสามารถนำความรู้ และวุฒิการศึกษาที่ได้ไปประกอบอาชีพเพื่อพ้นจากการต้องโทษแล้ว รวมทั้งการฝึกอบรมอาชีพอาจช่วยให้กลุ่มตัวอย่างสามารถหารายได้จากการขายสินค้าของกรมราชทัณฑ์ได้ ดังนั้น กลุ่มตัวอย่างจึงมีความยินดีที่จะเข้าร่วมกิจกรรมต่าง ๆ ที่ทัณฑสถานจัดขึ้นด้วยความเต็มใจ สอดคล้องกับผลการศึกษาของ เฮอร์วิน ที่ได้เสนอรูปแบบฉบับการปรับตัวของกลุ่มตัวอย่าง โดยเป็นแนวทางที่กลุ่มตัวอย่างแต่ละคนเลือกนำมาใช้ในการปรับตัวต่อสภาพแวดล้อมในเรือนจำ เช่น กลุ่มตัวอย่างที่มีรูปแบบการปรับตัวแบบเก็บเกี่ยวผลประโยชน์ โดยเหตุที่ในเรือนจำมีกิจกรรมต่าง ๆ ที่ให้ประโยชน์ เช่น การฝึกวิชาชีพ การให้การศึกษา และกิจกรรมกลุ่มต่าง ๆ ทำให้กลุ่มตัวอย่างบางกลุ่มพยายามที่จะเอาประโยชน์จากโครงการดังกล่าว เพื่อปรับจิตใจของตนให้ดีขึ้น หรือเพื่อปรับปรุงตนเอง บางคนพยายามเอาชนะความด้อยโอกาสทางการศึกษาวิชาชีพของตนเอง โดยการเอาประโยชน์จากกิจกรรมของเรือนจำดังกล่าว หรือจากทรัพยากรอื่น ๆ ของเรือนจำ โดยเฉพาะอย่างยิ่งคือ พวกเขาจะใช้เวลาในการอ่านหนังสือเป็นส่วนใหญ่ เพื่อตักตวงความรู้ บางคนเข้าเรียนในโรงเรียนศึกษาผู้ใหญ่ บางคนเรียนต่อจนถึงชั้นมหาวิทยาลัย

5. สรุปผลการศึกษการทดสอบความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยต่างๆ กับการปรับตัวในทัณฑสถานของกลุ่มตัวอย่าง

ผลการทดสอบความสัมพันธ์ปัจจัยด้านภูมิหลังทางสังคมของกลุ่มตัวอย่าง ได้แก่ อายุ, สถานภาพสมรส, ระดับการศึกษา อาชีพ, ภูมิลำเนา, รายได้, ภาระทางครอบครัว, และ

สุขภาพ กับการปรับตัวในทัศนสถานของกลุ่มตัวอย่าง พบว่า ปัจจัยด้านภูมิหลังทางสังคมต่างกัน ไม่มีความสัมพันธ์ต่อการปรับตัวในทัศนสถานของกลุ่มตัวอย่าง กล่าวคือ

จากผลการศึกษาดังกล่าวสามารถอธิบายได้ว่า กลุ่มตัวอย่างกลุ่มต่าง ๆ เป็นผู้ต้องขังที่อยู่ในสภาพเดียวกัน เป็นลักษณะของกลุ่มเดียวกัน และมีสถานภาพไม่ต่างกัน กล่าวคือ กลุ่มตัวอย่างเป็นกลุ่มที่จะต้องปฏิสัมพันธ์กับเจ้าหน้าที่เรือนจำที่คอยเข้มงวดกวดขัน รักษาระเบียบวินัย และกฎระเบียบในลักษณะที่เหมือนกัน ครอบคลุมมาเยี่ยมเยียนมากน้อยแตกต่างกันบ้าง แต่ก็ยังมีความสัมพันธ์กับครอบครัวในระดับปานกลาง คือ มีสุขและทุกข์รวมกันไป รวมทั้งการปฏิสัมพันธ์กับเพื่อนผู้ต้องขังด้วยกัน ก็มีลักษณะเดียวกับสังคมภายนอกเรือนจำ คือ มีทั้งเพื่อนแท้ที่สามารถคบหาสมาคมอย่างใกล้ชิด และเพื่อนที่คบไปวัน ๆ โดยไม่มีแก่นสารอะไร กลุ่มตัวอย่างดังกล่าวจึงเกิดความเป็นอันหนึ่งอันเดียวกันของกลุ่ม เกิดความ สัมพันธ์ของสมาชิกในกลุ่ม มีความร่วมมือของกลุ่มและความรู้สึกเป็นเจ้าของกลุ่ม เมื่อมีการรวมกลุ่มสมาชิกจะมีการสื่อสารซึ่งกันและกัน การสื่อสารนี้จะมีอิทธิพลต่อการปรับพฤติกรรมของแต่ละคน คือ การใช้การสื่อสาร ความหมายหรือการแสดงออก ความรู้สึกนึกคิดและทัศนคติที่คล้ายคลึงกัน ดังนั้น กลุ่มตัวอย่างที่มีปัจจัยด้านภูมิหลังแตกต่างกัน จึงไม่มีความสัมพันธ์ต่อการปรับตัวในทัศนสถาน

ผลการทดสอบความสัมพันธ์ปัจจัยด้านการกระทำผิด ได้แก่ ฐานความผิด, กำหนดโทษ, สถานะทางคดี, ระยะเวลาที่อยู่ในเรือนจำ ความหวาดวิตกเกี่ยวกับคดีความ และการยอมรับในกระบวนการยุติธรรม ต่อการปรับตัวในทัศนสถานของกลุ่มตัวอย่าง พบว่า ปัจจัยด้านการกระทำผิดของกลุ่มตัวอย่างต่างกัน มีเพียงด้านความหวาดวิตกเกี่ยวกับคดีความที่ พบว่า กลุ่มตัวอย่างที่มีความหวาดวิตกเกี่ยวกับคดีความต่างกัน มีความสัมพันธ์ต่อการปรับตัวในทัศนสถานอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยกลุ่มตัวอย่างที่มีความหวาดวิตกเกี่ยวกับคดีความในระดับมาก จะปรับตัวได้มากกว่ากลุ่มตัวอย่างกลุ่มอื่น ๆ ทั้งนี้ เนื่องจากที่มีความหวาดวิตกเกี่ยวกับคดีความมาก เป็นกลุ่มที่กังวลเกี่ยวกับกระบวนการต่อสู้ทางคดีความในทุกเรื่อง เช่น ค่าใช้จ่ายในการต่อสู้คดี กลัวครอบครัวจะเดือดร้อน ความล่าช้าของคดีความ การได้รับความเป็นธรรมจากการต่อสู้คดี การสอบสวนเพิ่มเติมของพนักงานสอบสวน การต้องไปขึ้นศาล และการปรึกษาหารือปัญหาด้านคดีความ รวมทั้งกลัวว่าจะแพ้คดี ซึ่งปัจจัยต่าง ๆ เหล่านี้ ทำให้กลุ่มตัวอย่างที่มีความหวาดวิตกเกี่ยวกับคดีความ จะให้ความสนใจเกี่ยวกับคดีความของตน คือจะคิดเพียงอย่างเดียวว่า ทำอย่างไรจึงจะชนะคดีความได้ ดังนั้นจึงปฏิบัติตามกฎระเบียบของทางทัศนสถานเพื่อไม่ให้เกิดปัญหาเกี่ยวกับทางเจ้าหน้าที่ และเข้าใจสภาพของทัศนสถานว่า ในเมื่อมีบุคคลมาอยู่รวมกันเป็นจำนวนมาก จำเป็นอย่างยิ่งที่ทัศนสถานจะต้องมีกฎระเบียบมากมาย

เพื่อควบคุมไม่ให้เกิดความวุ่นวาย และการรังแกข่มเหงซึ่งกันและกัน นอกจากนี้ก็ต้องอยู่ตามสภาพความเป็นจริง จะให้สะดวกสบายเหมือนกับอยู่ที่บ้านของตนเองได้อย่างไร เนื่องจากมีข้อจำกัดหลายประการ รวมทั้งภาระที่รัฐต้องเสียบประมาณในการดูแลผู้ต้องขังทั่วประเทศ จึงทำให้กลุ่มตัวอย่างที่มีความหวาดวิตกเกี่ยวกับคดีความในระดับมาก สามารถปรับตัวในทัณฑสถานได้มากกว่ากลุ่มอื่น ๆ ดังนั้น ส่วนปัจจัยด้านอื่น ๆ พบว่า ไม่มีความสัมพันธ์ต่อการปรับตัวในทัณฑสถานของกลุ่มตัวอย่าง

ผลการทดสอบความสัมพันธ์ปัจจัยด้านสังคม ได้แก่ ความสัมพันธ์กับครอบครัว และความสัมพันธ์กับเจ้าหน้าที่ในกระบวนการยุติธรรม พบว่า ความสัมพันธ์กับเจ้าหน้าที่ในกระบวนการยุติธรรมต่างกัน มีความสัมพันธ์ต่อการปรับตัวในทัณฑสถานของกลุ่มตัวอย่าง โดยกลุ่มตัวอย่างที่มีความสัมพันธ์กับเจ้าหน้าที่ในกระบวนการยุติธรรมในระดับมาก มีความสามารถในการปรับตัวในทัณฑสถานได้มากกว่ากลุ่มตัวอย่างกลุ่มอื่น ๆ ทั้งนี้ สามารถอธิบายได้ว่า กลุ่มตัวอย่างที่มีความสัมพันธ์กับเจ้าหน้าที่ในกระบวนการยุติธรรมในระดับมาก เป็นกลุ่มที่มีความตั้งใจสูงที่จะต่อให้ชนะคดีความให้ได้ จึงมีความใกล้ชิดกับเจ้าหน้าที่ในกระบวนการยุติธรรม ทุกระดับ ตั้งแต่เจ้าหน้าที่ตำรวจ หนายความ อัยการ ศาล และเจ้าหน้าที่ราชทัณฑ์ ทั้งนี้เพื่อหวังผลในทางคดีความ ยอมทุ่มเททุกอย่างเพื่อให้การต่อสู้คดีความเป็นไปด้วยความสะดวก และชนะคดีความในที่สุด จึงพยายามปฏิบัติตนให้อยู่ในกฎระเบียบของทางทัณฑสถาน เช่นเดียวกับ กลุ่มตัวอย่างที่มีความหวาดวิตกเกี่ยวกับคดีความในระดับมาก ที่ให้ความสนใจเกี่ยวกับคดีความมากกว่าความเป็นอยู่ในทัณฑสถาน ดังนั้น จึงทำให้กลุ่มตัวอย่างที่มีความสัมพันธ์กับเจ้าหน้าที่ในกระบวนการยุติธรรมในระดับมาก สามารถปรับตัวในทัณฑสถานได้มากกว่ากลุ่มตัวอย่างกลุ่มอื่น ๆ

จากการทดสอบความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยต่าง ๆ ที่ใช้ในการศึกษาคั้งนี้ ต่อการปรับตัวในทัณฑสถานของกลุ่มตัวอย่างดังได้กล่าวมาแล้วนั้น ผู้ศึกษาได้สรุปเป็นแผนภูมิแสดงความสัมพันธ์ไว้อีกส่วนหนึ่งเพื่อให้ปรากฏภาพที่ชัดเจน ดังนี้ (ภาพที่ 4.1)

ชื่อแฟ้ม: 12บทที่ 4
ไดเรกทอรี: G:\9พรรณอร
แม่แบบ: C:\Documents and Settings\admin\Application
Data\Microsoft\Templates\Normal.dot
ชื่อเรื่อง: บทที่ 1
เรื่อง:
ผู้เขียน: Kate
คำสำคัญ:
ข้อคิดเห็น:
วันที่สร้าง: 13/05/52 ๑๓/๐๕/๕๒ ๑๔:๕๕ น.
เปลี่ยนหมายเลข: 22
บันทึกล่าสุดเมื่อ: 08/06/52 ๐๘/๐๖/๕๒ ๑๗:๔๔ น.
บันทึกล่าสุดโดย: vip
เวลาในการแก้ไขทั้งหมด: 240 นาที
พิมพ์ครั้งสุดท้ายเมื่อ: 22/06/52 ๒๒/๐๖/๕๒ ๑๑:๔๖ น.
เป็นงานพิมพ์ที่เสร็จสิ้นขึ้นสุดท้าย
จำนวนหน้า: 73
จำนวนคำ: 16,451 (ประมาณ)
จำนวนอักขระ: 93,775 (ประมาณ)